MERCENAR

13 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

Masca de luptă

Colecţia MERCENAR

13

Dick Stanford

MASCA DE LUPTĂ

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z
1997

CAPITOLUL I

Bob Hunter visa şi ştia asta. Îi plăcea visul şi era agasat de voinţa exterioară care voia să-l trezească din acel vis amuzant. În visul lui, Hunter era din nou printre colegii lui din *Deach Squad* – Echipa Morţii – în marele salon al vilei de pe plajă unde îşi aveau baza.

Chopper Fontenelli şi Deadeye Washington făceau glume despre standingul negrilor în ierarhia Mafiei. Flower Child Andromede îi recita un poem lugubru lui Gunsmoke Harrington care se antrena la scosul pistolului. Bum-Bum Hoffower meşterea la un bec electric în timp ce Bloodbrother Loudelk mima toată scena cu semnale indiene. Whispering Zitka arunca cu pumnalul în muşte, în timp ce Politicienii Blancanales şi Gadgets Schwarz lucrau la un panou electric.

Panoul îl agasa pe Hunter. Făcea un fel de „hâcuri" scârboase care ameninţau continuitatea visului.

Se simţea atât de bine cu ei, împreună cu echipa aceea diabolică.

Deodată, agasarea dispăru şi Hunter se trezi. Se afla singur în penumbra încăperii, îmbrăcat, întins pe jumătate într-un fotoliu. Dispozitivul de securitate, un fel de consolă, care se afla pe o masă joasă în dreapta lui Hunter, emitea un zbârnâit strident iar un bec galben se aprindea şi se stingea în mod frenetic.

Hunter se afla deja în picioare şi traversase jumătate din încăpere înainte ca mintea lui să fi analizat situaţia.

Dădu la o parte o perdea şi scrută întunericul, apoi se întoarse lângă consolă pentru a verifica indicatorii de distanţă. Becul semnala un intrus la poarta drumului de acces aflată la vreo două sute de metri de vilă.

Deodată, începu să clipească al doilea bec, apoi al treilea.

Hunter îşi agăţă de umăr un pistol-mitralieră şi zâmbi sinistru. Apoi se îndreptă fără zgomot spre patio, situat pe una din laturile casei.

Vila era izolată pe o plajă a coastei ciopârţite, în sudul Californiei, lângă Santa Monica. Adăpostită pe trei laturi de faleze şi în spate de mare, Hunter o alesese pentru izolarea şi sistemul natural de apărare. Locul i se păruse ideal ca bază pentru *Death Squad* în timpul războiului pe care îl purtaseră împotriva Mafiei.

Dar echipa dispăruse. Numai Hunter supravieţuise, şi acum se

întreba dacă nu cumva acel loc ar fi o capcană pentru un singur apărător. Singurătatea îl apăsa, accentuată de zgomotul mării şi norii negri care acopereau cerut nocturn.

Deci avea vizitatori...

Bob Hunter se întoarse în casă şi luă o valiză deja pregătită, o duse afară, traversă patio, şi o puse pe bancheta din spate a unei maşini negre cu patru uşi. Porni motorul şi îl lăsă să meargă, apoi se întoarse lângă zidul curţii interioare. Acolo, Hunter alinie o serie de rachete luminoase, calculă azimutul şi bătaia unui mortier de 60 mm instalat pe placa lui, şi îl încărcă. Tubul scoase un „ump!" înăbuşit. Hunter regla alt azimut şi încărca din nou. Duse binoclul la ochi înainte de a doua tragere.

Prima rachetă făcu explozie sus în aer, deasupra porţii iar a doua lumină spaţiul dintre poartă şi casă. Două maşini se apropiau încetişor, cu farurile stinse. Amândouă frânară brusc. Portiera maşinii din faţă se deschise şi doi bărbaţi săriră afară.

*

* *

Hunter privi prin binoclu, recunoscu o faţă familiară şi mormăi:

— Lou Pena!

Lou Pena era unul dintre ucigaşii mafiei locale.

„Prin urmare, îşi zise el cu calm, Mafia m-a găsit în cele din urmă!"

Hunter îşi stăpâni angoasa care îi crispa stomacul, întinse mâna spre carabina echipată cu lunetă şi lipi ochiul de vizor. Prinse în vizor prima ţintă şi apăsă pe trăgaci. Carabina bubui şi ţinta dispăru din raza vizuală.

Întoarse arma spre vehicule şi goli încărcătorul. Prima maşină făcu explozie şi flăcările puternice se întinseră cu rapiditate la cea de a doua. Cineva începu să strige tot felul de ordine şi împotriva vilei se dezlănţui un potop de împuşcături furioase.

Hunter zâmbi, lăsă arma Mauser şi alergă la celălalt capăt al zidului unde se afla mitraliera de 50 mm, cu răcire cu apă, care fusese mândria lui Chopper. Verifică rapid poziţia muniţiilor, reglă limitele de baleiere la treizeci de grade şi fixă dispozitivul de foc continuu pe care îl realizase cu câteva ore înainte.

Răpăitul răguşit al mitralierei invadă noaptea, ţeava baleind singură sectorul fixat după fiecare oprire, pusă în mişcare de violenţa propriilor rafale. După ce se asigură că totul funcţiona corect, Hunter se repezi spre maşină, se instală la volan şi acceleră stârnind o jerbă de pietriş în mica parcare.

Parcurse drumul cu acceleraţia la maximum, farurile stinse şi

cauciucurile urlând. În momentul în care intra în zona luminată, în faţa barei de protecţie se ivi un obiect. Simţi impactul în momentul în care recunoscu corpul unui om şi îl văzu arcuindu-se în aerul nopţii. Apoi pătrunse în zona luminată, aplecat peste volan, cu motorul care urla ameninţător.

Capul lui făcu o mişcare scurtă şi involuntară când un glonţ trecu prin parbriz. Ceva lovi spetează lângă umărul lui. Vedea forme omeneşti alergând din toate părţile şi gloanţele loveau caroseria.

Hunter se rugă cerului să-i fie cruţate cauciucurile, rezervorul şi motorul şi începu slalomul printre rămăşiţele cuprinse de flăcări care blocau drumul. Una dinte roţile din faţă intră în pământul nisipos din afara drumului, făcând maşina să derapeze periculos. Răsuci volanul în direcţia traiectoriei sale, apoi reveni pe suprafaţa tare a drumului cu pedala acceleraţiei apăsată la maximum. Cauciucurile scrâşniră, dar rezistară şi muşcară din caldarâm. Hunter se pomeni dintr-odată liber, gonind spre şosea.

În urma lui se mai auzeau încă împuşcături răzleţe. Când ajunse la şosea, aruncă o privire peste umăr. Câţiva oameni alergau pe drumul care ducea la vilă. I se păru că vede o strălucire metalică în spatele lui pe şosea. Ar fi dorit să nu fie o a treia maşină, dar cu siguranţă că era.

Când ajunse în vârful coastei care ducea la *State Highway,* în oglinda retrovizoare străluciră farurile unui vehicul. Da, mai aveau o maşină!

Hunter se strădui să se destindă şi să micşoreze puţin viteza la apropierea de autostradă. Problema se ivi imediat. În ce direcţie? Hotărârea fu promptă şi se îndreptă cu toată viteza spre nord.

Conform hărţii care îi rămăsese întipărită în minte, după câţiva kilometri urma să ajungă în dreptul unui mic drum secundar care avea să-l ducă spre vest.

Se întrebă dacă forţele de poliţie care îl hăituiau mai erau încă pe picior de război şi cât timp le va trebui ca să reacţioneze la vestea acestui nou masacru, care indica locul în care se afla Bob Hunter. Trebuia să ţină cont de eventualitatea că cineva auzise şi semnalase poliţiei cele întâmplate.

Observă maşinile de pe şosea şi îşi zise că cel puţin vreo zece ar fi putut să audă împuşcăturile. Dădu din umeri şi luă curba. În urma lui, alte faruri luară curba în direcţia lui. În fine!... Oricum, asta nu avea prea mare importanţă! Ce diferenţă era între poliţişti şi mafioţi? Şi unii şi alţii vor avea acelaşi efect asupra existenţei sale.

Trase uşor de pe umăr pistolul-mitralieră şi îl puse pe banchetă lângă pulpa lui. Aruncă o privire în spate şi se uită la valiza grea. Casa de bani... în fine, ce mai rămăsese din ea. Şi din Bob Hunter ce mai rămânea? O maşină găurită ca o sită care, poate, îşi pierdea deja carburantul. Un pistol-mitralieră cu cinci încărcătoare. O valiză cu lovele. Da, asta era totul. „Nu, îşi zise el brusc. Mai e ceva.”

Mai erau fantomele celor şapte tipi minunaţi şi spectrul altora doi care riscau să-şi petreacă restul zilelor în celula închisorii. Mai era ura pe care Mafia i-o inspira lui Hunter. Mai era creierul unui soldat profesionist şi hotărârea de a termina acel război cu o victorie.

Hunter îşi îndreptă umerii şi îşi relaxă degetele pe volan, încercând să repereze drumul secundar. Acum ştia unde se duce şi ce trebuia să facă. Îşi dăduse seama de asta în momentul în care virase spre nord.

Ideea îi venise după bătălia de la Pittsfield[1]. Şi acum luase hotărârea. Să trăiască şi să reia lupta împotriva mafioţilor. Dar ca să trăiască, trebuia să scape de un handicap. Fata lui.

Hunter cunoştea un om priceput în astfel de treburi. Îl văzuse pe Jim Brantzen refăcând o mulţime de feţe desfigurate în luptă, iar acum Brantzen avea propria lui clinică la Palm Village, cam la o distanţă de o sută şaizeci de kilometri în linie dreaptă.

Numai că Hunter nu putea să zboare ca pasărea în linie dreaptă. Aceşti o sută şaizeci de kilometri păreau o mie, mai ales dacă se amesteca şi poliţia. Se încordă brusc, văzând în faţă începutul drumului secundar, indicat destul de prost, şi viră pe drumul îngust fără să reducă viteza.

Bob Hunter, Exterminatorul, era împins spre noi orizonturi. Spera să le atingă mai înainte ca lumea să se întoarcă împotriva lui pentru a-l strivi.

Departe, în spatele lui, străluceau farurile unei maşini. Apăsă la maximum pe pedala acceleraţiei şi încercă să-şi amintească cât mai bine drumul care se întindea înaintea lui. Gonea spre viaţă. Sau spre moarte.

[1] Vezi nr. 12 din colecţia MERCENAR (Hunter War), *Cruciada Morţii.*

CAPITOLUL II

Julian (Deej) DiGeorge se plimba de colo-colo prin mica bibliotecă din vila sa de la Palm Springs, aruncând priviri îngrijorate spre telefon şi spre ceas.

Se apropie de o fereastră cu obloanele închise şi privi afară printr-o fantă. Văzu spatele a doi dintre cei mai buni oameni ai lui care făceau de pază în parc. Deej mârâi satisfăcut şi se întoarse din nou cu faţa spre cameră.

De ce nu suna porcăria aia de telefon? Lou ar fi trebuit deja să fi terminat treaba şi să-i fi comunicat asta cu cea mai mare mulţumire. Deej ştia că nu putea să fie sigur de moartea lui Hunter până când nu primea confirmarea telefonică. Nenorocitul ăsta…

DiGeorge se înfioră fără să vrea şi se întoarse la fereastră. Era multă vreme de când Deej, patronul Mafiei de pe coasta de vest, nu mai tremurase de teama unui om. Acum îi era frică şi o mărturisea… lui însuşi. Bineînţeles, bineînţeles că îi era frică. Trebuia să fii imbecil ca să nu-ţi fie frică când un psihopat ca Hunter se afla în libertate.

La un pas de panică, Deej îşi întoarse privirea spre uşă când auzi că cineva apasă pe clanţă, apoi bătu uşor. DiGeorge făcu un ocol, trecând pe la birou de unde scoase un revolver argintiu, apoi se îndreptă spre uşă.

— Mda? zise el.

— Tată, ce faci încuiat acolo? Dragoste cu camerista? întrebă cu o voce amuzată o tânără femeie.

DiGeorge roti cheia în broască şi deschise uşa. Andrea DiGeorge – o brunetă frumoasă cu şolduri provocatoare şi părul lung – intră în bibliotecă, văzu revolverul în mâna tatălui ei şi râse uşurel.

— Ţi-e frică de lup? întrebă ea.

— Nu atâta timp cât îl am în mână pe Charles-Henry, răspunse serios DiGeorge, agitând revolverul.

Fata se strâmbă amuzată.

— Evident, Charles-Henry e o armă înspăimântătoare la un stand de tir… dar pun prinsoare că în afara lui n-a omorât până acum nici măcar o muscă. Zău, tată, dacă…

Deodată sună telefonul şi Andrea îşi pierdu imediat interlocutorul. Ochii lui DiGeorge străluceau de bucurie. Se repezi

la telefon lăsând-o pe fată cu gura căscată. Ridică receptorul şi zise cu o voce gâfâită:

— Mda?

— Tu eşti, Deej? întrebă vocea tristă a lui Lou Pena.

— Cine te-ai fi aşteptat să-ţi răspundă?

Se opri şi aruncă o privire spre uşă. Andrea plecase. Se trânti pe marginea biroului. Nu avea nici o îndoială în privinţa tonului de om învins din vocea lui Pena.

— Ce s-a întâmplat, Lou? întrebă DiGeorge.

Urmă o tăcere scurtă în care DiGeorge presupuse că Pena îşi căuta cuvintele.

— A... a scăpat, Deej, zise el cu o voce posacă.

— Ce vrei să spui cu... a scăpat? izbucni DiGeorge.

— Exact ce-am spus. A fugit. Julio şi alţi câţiva au plecat după el dar avea un avans serios. Nu ştiu.

— Ce nu ştii?

— Nu ştiu dacă vor putea să-l prindă din urmă. Avea un avans mare şi o maşină rapidă. Ăăă... Ralph Scarpetti a murit. La fel şi Al Reggnio. Iar alţi doi-trei sunt răniţi, nu prea grav. Şi eu m-am ales cu o zgârietură.

DiGeorge înjură domol în receptor, apoi puse uşurel revolverul pe birou.

— Şi ne-a ars două din maşini! Din cauza asta mi-a trebuit atâta timp să telefonez. A trebuit să trimit pe unul din băieţi după o maşină.

Ochii lui DiGeorge îşi pierdeau din strălucire. Se desfăcu la gât şi se legănă încet pe marginea biroului. Apoi zise:

— Frumoasă reuşită! Trimit cincisprezece tipi să lichideze un amărât şi mă aleg cu doi morţi, şase răniţi şi două maşini...

Vocea i se sugrumă. Trase iar de guler.

— Ascultă, Deej, tipul ăsta nu e un amărât, protestă Pena. E o întreagă armată. A tras în aer cu rachete luminoase şi ne-a descoperit fără protecţie. La dracu! Nu pot să-mi închipui de unde a ştiut că venim! Nu făceam zgomot şi era un întuneric beznă. Şi pe urmă, nu ştiu de unde, „paf!”, nişte torţe coborând ca nişte paraşute peste capetele noastre. Şi a deschis focul cu o mitralieră enormă. La dracu! Noroc că a mai rămas cine să-ţi povestească. Tipul ăsta nu e un amărât, Deej, aşa să ştii!

— Mda, bine, OK. Unde eşti acum?

— Într-o cabină telefonică la nord de Santa Monica. Cred că ne-am cărăbănit la timp, pentru că ne-am petrecut pe drum cu o maşină a poliţiei cu girofarul în funcţiune şi sirena la maxim.

Presupun că cineva…

— Nu mai presupune, Lou, şi adu înapoi ce oameni ţi-au mai rămas.

— Păi… Auzi…

— Mda? zise DiGeorge suspinând.

— Am pus la cale nişte chestii. Am vorbit cu Patty. Pune oameni pe toate străzile. I-am spus să nu-i scape nimic. Staţiile de benzină, staţiile autobuzelor, intersecţiile, totul. I-am spus… ăăă… Deej, sper c-am făcut bine, i-am spus că nu contează banii. Vrem cu orice preţ să punem mâna pe Hunter. E bine?

— E bine, Lou, răspunse DiGeorge suspinând din nou. E foarte bine. Dar mai întâi aş vrea să te întorci aici. Vreau să pun la punct un plan de campanie fără nici o hibă. Nu mai vreau să se mai facă tâmpenii.

— OK, Deej. Ăăă… îmi pare rău.

DiGeorge puse încet receptorul în furcă şi se uită cu tristeţe la telefon, apoi murmură:

— N-ai pentru ce, Lou. N-ai pentru ce.

*

* *

Hunter angajă maşina într-un viraj strâns pe drumul sinuos al muntelui, depăşi partea de sus a trecătorii şi o porni la vale. În depărtare clipeau punctele luminoase ale unui sat. Se uită la ceas şi îşi zise că luase un avans important, chiar şi cu ocolurile făcute pe drumurile mici de munte.

Dar nivelul benzinei scădea. O maşină puternică consuma mult în timpul unei deplasări de două ore cu o asemenea viteză. Probabil că ceea ce văzuse în depărtare era Palm Village. Se întrebă dacă mai avea destulă benzină ca să ajungă acolo, căci pe drumul acela pustiu nu întâlnise nici o staţie de benzină.

Durerea pe care o simţea la gleznă îi spunea că rana din lupta de la Balboa cerea din nou îngrijiri. Se simţea epuizat, gata să accepte soarta pe care i-o hărăzise destinul. Ştia că va muri de o moarte violentă. Dar când? De ce nu imediat? De ce să-şi mai prelungească viaţa?

Din adâncul disperării ieşi la suprafaţă un acces de orgoliu. Fireşte, ştia pentru ce avea să-şi prelungească existenţa. Un om nu-şi alegea locul şi momentul morţii, ci un loc unde să lupte.

Hunter îl alesese pe al său. În rest, trebuia doar să se bată cât putea mai bine şi până la capăt. Resemnare sau filosofie? Hunter scutură din cap. Nu o accepta pe nici una. Pentru Hunter, filosofia nu era decât un joc al spiritului. În fond, orice om îşi trăia

viaţa sau şi-o petrecea făcând compromisuri. Hunter şi-o trăia pe-a lui.

Luă o nouă curbă şi micşoră imediat viteza la apropierea de o intersecţie luminată care se aflat drept în faţă. Pe un panou scria MOTORINĂ CAFENEA. Săgeata arăta spre o căsuţă veche cu o singură pompă la colţul intersecţiei.

Hunter apăsă încetişor pe frână şi conduse maşina prin praf înainte de a opri în faţa pompei. Deschise portiera şi coborî încet din maşină, sprijinindu-se uşor pe piciorul cu glezna rănită. În umbra casei erau parcate alte două vehicule. Alta, la capătul rampei de acces, cotea spre drum.

Şchiopătând uşor, Hunter ocoli maşina şi intră pe uşa din spatele casei. Etajerele de pe peretele din fund ofereau un sortiment trist de conserve. Un joc mecanic străvechi ocupa un colţ întunecat. Tejgheaua grosolană avea patru taburete. O femeie între două vârste stătea în spatele tejghelei, purtând un şorţ pătat de grăsime. Două dintre taburete erau ocupate de doi bărbaţi trecuţi de şaizeci de ani. Amândoi aveau pe ei salopete murdare, beau bere la sticlă şi păreau foarte interesaţi de apariţia lui Hunter. Dar, când le zâmbi, amândoi întoarseră capul.

Hunter se apropie de tejghea şi îi zise femeii:

— Am nevoie de benzină.

— Va trebui să v-o pompaţi singur, zise ea cu o voce cultivată, care suna foarte ciudat în locul acela.

— Foarte bine, răspunse Hunter. Aş vrea şi o cafea.

Femeia scutură din cap.

— Îmi pare rău, nu mai am. O bere n-ar fi bună?

Hunter zâmbi dar refuză cu o mişcare a capului. Apoi făcu un pas spre uşă.

— Nu ieşi, tinere, zise o voce în spatele lui.

Hunter se opri, cu mâna pe clanţa uşii, şi privi peste umăr. Unul dintre bătrânii de la tejghea era întors spre el şi îl privea cu atenţie.

— Am spus să nu ieşi, repetă bătrânul.

— De ce? întrebă Hunter simţind că i se zbârleşte părul de pe ceafa.

— Vezi maşina aia de-afară, de la marginea drumului?

Hunter încuviinţă şi se depărtă liniştit de uşă.

— Înăuntru sunt trei oameni, îi spuse bătrânul. Au fost aici adineauri şi au pus întrebări despre tine. Cred că acum te aşteaptă.

— Ce te face să crezi că s-au referit la mine? întrebă Hunter.

Ochii bătrânului îl măsurară din cap până în picioare.

— Te-au descris foarte bine. Şi sunt înarmaţi.

— Cum ţi-ai dat seama de asta?

— Tot aşa cum mi-am dat seama că ai o armă sub haină. Şi mai au şi o puşcă. Am văzut-o pe bancheta din spate când au sosit. Părerea mea e că nu sunt poliţişti.

— Nu sunt, îl asigură Hunter întorcându-se spre uşă.

— Camioneta mea e în spate, zise bătrânul cu o voce încordată.

— Serios?

Hunter încerca să pară calm şi liniştit în timp ce scruta maşina de la intersecţie.

— Dacă vrei să-ţi laşi maşina aici, poate că voi putea să te trec cu camioneta mea.

Hunter se gândi la propunere.

— Oricum voiam să plec, adăugă bătrânul.

— Pe bancheta din spate a maşinii mele se află o valiză. Am nevoie de ea.

Bătrânul cobori de pe taburet.

— Voi ieşi, voi ridica capota şi voi băga furtunul pompei în rezervor, zise el. Vor crede că facem plinul. Pot intra în maşină din partea asta?

Hunter calculă unghiul vizual dintre cele două maşini. Dacă mafioţii rămâneau în maşina lor, nu puteau să vadă între clădire şi maşina lui Hunter, mai ales dacă aceasta avea capota ridicată.

— Mă voi ocupa de valiză şi ne întâlnim în spate, propuse el.

Bătrânul dădu uşor din cap în timp ce trecea pe lângă Hunter şi ieşi pe uşa din faţă. După câteva secunde, capota maşinii fu ridicată şi Hunter nu mai putu să vadă cealaltă maşină. Ieşi repede, se aplecă în interiorul maşinii şi luă valiza, apoi ocoli în grabă clădirea.

O camionetă, care probabil că data de pe vremea lui Moise, se afla pe drumul de pământ bătătorit din spatele cafenelei. Hunter aşeză uşor valiza în partea descoperită din spate a camionetei şi urcă în faţă. Se instală pe podea şi îşi pregăti pistolul.

Imediat ce se instală, bătrânul urcă la volan şi porni motorul fără o vorbă. Ocoliră clădirea zdruncinându-se şi se apropiară încet de şosea, oprindu-se chiar în faţa maşinii care stătea la pândă.

Hunter îl văzu pe bătrân salutându-i cordial pe mafioţi, apoi trecu în viteza întâi şi camioneta traversă intersecţia scârţâind din toate încheieturile.

— Abia dacă s-au uitat la mine, zise bătrânul râzând. Erau prea ocupaţi să te vadă urcând în maşină.

Hunter numără până la zece, apoi se urcă pe banchetă. Intersecţia dispărea după o curbă şi drumul în faţa lor coborî în pantă.

— Ar fi mai bine să obţii de la relicva asta toată viteza posibilă, domnule, îl sfătui el pe cel de la volan. Tipii ăştia n-au să-şi petreacă toată noaptea uitându-se prosteşte la o maşină goală.

— Nu m-am mai distrat în halul ăsta de la Anzio! zise aventurosul bătrân. Crezi c-au să tragă când vor veni? Când îşi vor da seama că i-am tras pe sfoară ca pe nişte idioţi?

— Aşa cred, răspunse domol Hunter. Ar trebui să mă laşi să cobor în primul loc propice. Dacă te prind din urmă, spune-le că te-am ameninţat cu arma.

— La dracu! În viaţa mea n-am fugit de netrebnici. Şi să ştii, băiete, că ăştia sunt nişte netrebnici.

Bătrânul îşi şterse buzele cu dosul mâinii.

— Până la Palm Village sunt vreo cincisprezece kilometri, adăugă el. Cred că pot să te las acolo. Oricum, tot mergeam la Palm Village.

Hunter scoase portofelul şi luă două bancnote de cincizeci de dolari pe care îi vârî în buzunarul bătrânului.

— Nu eşti obligat să faci asta.

— O sumă modestă, zise el. Trebuie totuşi să-ţi spun că... aceşti netrebnici din urma noastră... sunt ucigaşii Mafiei.

Bătrânul zâmbi.

— Oh, ştiu asta! Şi pe tine te cunosc. De o săptămână nu mai dau la televizor decât poza ta.

Hunter aruncă o privire prin geamul din spate.

— Atunci... cred că înţelegi ce faci.

Bătrânul dădu viguros din cap.

— Şi încă cum! Ştiu şi ce faci. Aş vrea să ştii că o sumedenie de oameni sunt de partea ta. Eşti un erou naţional... Ştii asta?

Hunter zâmbi din nou. Mângâie uşurel mânerul pistolului şi se întoarse într-o parte ca să poată vedea mai bine drumul în spatele lor.

— Ar trebui să mergi mai repede, zise el cu o voce preocupată.

— Mai mult nu mai poate. Nu mai e chiar atât de tânără, ca şi mine!

Hunter se uită cu disperare la acul vitezometrului. Viteza era cât se poate de potrivită dacă voiai să admiri peisajul. Trase piedica pistolului şi căută cu privirea locul în care să ducă lupta.

Răgazul Exterminatorului părea să se fi terminat.

CAPITOLUL III

Trecuse puţin de miezul nopţii când vechea camionetă se opri lângă o intersecţie la vest de Palm Village. Silueta lungă care cobori din maşină luă o valiză din spate şi îl salută milităreşte pe omul de la volan. Bătrânul îi zâmbi şi hodoroaga se îndepărtă gâfâind.

Şchiopătând uşor, Hunter porni pe o alee mărginită de copaci şi se pierdu în noapte. Se opri la zece metri de intersecţie, se aşeză în spatele unui copac şi se instală pe valiză, aşteptând răbdător.

După câteva clipe, un alt vehicul se opri la intersecţie, apoi părăsi încet caldarâmul şi se strecură pe marginea drumului. Farurile se stinseră. O portieră se deschise, apoi şi a doua, apoi ambele se închiseră fără zgomot. O voce groasă zise:

— Mda, aici s-a oprit. O să vedem. Tu urmăreşte camioneta.

Accelerarea progresivă a maşinii îi semnala plecarea.

*

* *

Hunter se ridică suspinând uşor, agăţă o lanternă mică de tot de crengile unui copac, o aprinse, puse valiza dedesubt, apoi se îndreptă cu rapiditate şi prudenţă spre partea din spate a şirului de copaci care mărginea intersecţia.

Doi oameni veneau spre el, câte unul din fiecare parte a aleii. Mai mult îi simţi apropiindu-se, decât îi văzu sau auzi. Se ascunse în spatele unui copac, lăsându-i să-l depăşească. Cei doi văzuseră. Cu siguranţă lumina slabă a lanternei şi se îndreptau încet spre ea.

Hunter zâmbi când îi văzu pe cei doi ucigaşi trecând pe lângă el şi întorcându-i spatele în timp ce se apropiau de lanternă, formele lor conturându-se cu claritate pe fundalul mai luminos. Se ţinu după ei fără să facă zgomot. Cele două siluete erau acum foarte vizibile în apropierea sursei luminoase, puţin aplecate în faţă şi cu pistoalele în mână.

Unul dintre cei doi ucigaşi scoase un strigăt de surpriză când văzu forma valizei de sub lumină. Cele două pistoale bubuiră şi valiza se prăbuşi pe o parte cu un zgomot înăbuşit.

— Stai, stai! strigă o voce. L-am împuşcat!

— Atunci ce rost are lanterna asta?

— Întoarceţi-vă, le sugeră o voce în spatele lor.

Cei doi ucigaşi se întoarseră şi traseră din nou fără să vadă ţinta. Un răpăit domină celelalte zgomote şi le impuse tăcerea. O voce strigă:

— Dumnezeule mare! Frankie... Dumnezeule!

Arma lui Hunter bubui din nou. Exterminatorul făcu câţiva paşi înainte şi examină cele două cadavre. Se consideră satisfăcut.

Hunter nu pierdu timpul cu morţii. Luă lanterna, valiza şi se întoarse repede la intersecţia drumului principal. Acolo se ascunse în spatele tufişurilor şi aşteptă. Aprinse o ţigară şi trase liniştit din ea, ţinând fumul preţ de câteva secunde, apoi suflându-l afară sacadat.

La al treilea fum, orizontul începu să strălucească, anunţându-se sosirea unei maşini. Hunter stinse ţigara şi îşi verifică arma.

După câteva clipe, un automobil venind în viteză dinspre est frână cu zgomot la intersecţie, oprind pe marginea drumului, puţin mai jos faţă de poziţia lui Hunter. Omul de la volan lăsă motorul să meargă şi farurile aprinse, ieşi în drum şi strigă încetişor:

— Frank? Cholli? Aveţi grijă! Nu mai era în camion!

Hunter se apropie de vehicul prin spate.

— Mă întreb unde-ar putea să fie, zise el cu o voce răguşită.

Omul răspunse:

— Habar n-am, cred...

Omul se încordă brusc, aplecându-se în maşină şi încercând să se întoarcă spre Hunter în acelaşi timp. Patul puştii se încurcă în bara de direcţie. Dezechilibrat, grotesc, încercând cu disperare să elibereze puşca, omul strigă:

— Hunter! Nu! Eu...

Ceea ce avea de gând să spună se pierdu în detunătura armei lui Hunter. Glonţul trecu prin mâna ridicată şi lovi osul craniului, între ochi. Omul se nărui, corpul său se legănă pe portieră, apoi căzu la pământ, pe caldarâm.

Hunter îl făcu să se rostogolească mai departe, împinse puşca peste cadavru şi urcă în maşină. Dădu înapoi până la intersecţie, luă valiza, o aruncă pe bancheta din spate, apoi porni pe drumul principal îndreptându-se spre Palm Village.

*

* *

Peste puţin timp intra în zona rezidenţială de la periferia oraşului, şi ajungea în dreptul camionetei cu care călătorise recent. Vehiculul părăsise drumul, urcase pe trotuar şi intrase într-un copac. Lângă el, în iarbă, zăcea o formă omenească.

În apropiere era oprită o maşină a poliţiei şi pe marginea drumului stătea un poliţist.

Poliţistul îi făcu semne lui Hunter cu o lanternă pentru ca acesta să-şi continue drumul, deşi pe drum nu mai erau alte vehicule. Reducând viteza şi trecând prin mijlocul unei mulţimi de curioşi şi gură-cască, Hunter auzi un bărbat exclamând:

— Dar ăsta e bătrânul Harry Thompson!

— A fost izbit cu patul puştii, zise altcineva.

Hunter simţi cum îl cuprinde furia şi opri lângă poliţist. Avu grijă să-şi ţină faţa în umbră şi întrebă:

— Sunt răniţi?

Tânărul poliţist dădu din cap exasperat şi zise repede:

— Circulaţi, vă rog. Trebuie să rămână destul loc pentru ambulanţă.

— Trăieşte?

— Cred că da. Circulaţi. Nu pot lăsa drumul să se blocheze!

— La un kilometru de-aici am auzit împuşcături, zise Hunter. Chestiile astea s-ar putea să fie legate.

— O să vedem, îi promise poliţistul. Circulaţi, vă rog!

Hunter apăsă pe acceleraţie şi părăsi repede scena. Încheietura degetelor era albă din cauza crispării pe volan, singurul semn al furiei, îndreptată în mare parte împotriva lui. Nu avusese nici un drept să-l amestece pe bătrânul acela în necazurile lui.

Dar tristeţea era un lux pe care Hunter nu şi-l putea permite. Se strădui să-l uite pe bătrân, se îndrepta spre cartierele centrale şi abandonă maşina într-o parcare publică cufundată în întuneric. Porni mai departe pe jos spre partea de est a oraşului, schimbând des valiza dintr-o mână în alta şi oprindu-se frecvent ca să-şi maseze glezna.

Trecuse cu mult de miezul nopţii când găsi imobilele modeste dintr-un mic parc, care formau clinica *New Horizons Sanitarium.* Examina cu interes firma discretă, sperând că numele acela va avea pentru el o semnificaţie simbolică. Expresia *new horizons* – orizonturi noi – îi era familiară. Jim Brantzen o folosise deseori vorbind despre specialitatea lui chirurgicală.

Dar Brantzen nu era un om uşor de înţeles. Deşi rupsese tradiţia militară stabilind o legătură amicală cu un om de trupă, între ei existaseră totdeauna nişte bariere de netrecut. Hunter îi salvase viaţa lui Brantzen – de două ori – şi între ei exista acea complicitate care se naşte dintr-o datorie importantă. Dar…

Hunter nu ştia cum va fi primit. Avea să ceară o intervenţie

ilegală – apela la chirurgie ca să nu ajungă la închisoare – şi asta însemna să ceri foarte mult unui om respectat în profesia lui. Prietenia nu avea nici un amestec aici. Mai era şi pericolul personal pe care îl reprezenta Mafia. Hunter ştia prea bine cât de mult primejduia viaţa celor cu care intra în contact. Avea vreun drept s-o facă?

Se uită din nou la firmă şi se gândi la problema lui. Putea să-şi construiască orizonturi noi pe mormintele prietenilor? Până acum muriseră şapte, poate chiar opt.

Undeva, în noapte, se auzi sunetul unei sirene. Hunter se înfioră şi se depărtă de firmă. În momentul acela, în faţa clădirii centrale se făcu deodată lumină şi se deschise o uşă.

Apoi o voce familiară îi zise:

— Stai să-ngheţi afară toată noaptea sau intri?

CAPITOLUL IV

Căpitanul Tim Braddock, de la LAPD – *Los Angeles Police Department* – cobori din maşină şi bătu uşor cu piciorul pietrişul parcării privind spre vila de pe plajă.

Carl Lyons, tânărul sergent detectiv care fusese cu Braddock de la începutul cazului Hunter, al cărui nume de cod era *Hardcase,* ocoli casa şi se îndreptă spre vehiculul căpitanului.

— E o certitudine, căpitane, zise domol Lyons.

Braddock mârâi, merse până la marginea pietrişului şi se lăsă în genunchi ca să examineze o urmă adâncă lăsată în nisip.

— Parcă ar fi de la o semiremorcă, nu? îl întrebă el pe Lyons.

Tânărul se lăsă şi el în genunchi lângă şeful său şi puse mâna pe urma lăsată de roată.

— Mda. Am văzut şi în partea laterală a vilei. Şi mai e şi o plasă de camuflaj. Aşa au ascuns-o.

— Ce altceva ai mai găsit? întrebă Braddock ridicându-se.

Lyons se ridică şi el cu un zâmbet cinic.

— Destule ca să mă conving că baza lor a fost aici, zise el. Două bazooka cu douăzeci de încărcături de proveniență militară. Explozibili, grenade, bombe fumigene, toate armele ofensive pe care le poţi imagina. Un teren de tir şi un atelier de armurier, acolo, sub falezele de pe plajă… Ah, da!

Băgă mâna într-un buzunar şi scoase un plic pe care i-l întinse lui Braddock.

Căpitanul deschise plicul şi aruncă o privire rapidă la fotografiile pe care le găsi înăuntru.

— Vila DiGeorge, din Beverly Hills, îi explică Lyons. Din toate unghiurile. După câte se pare, Hunter îşi pregăteşte atacurile cu minuţiozitatea unui militar. Am impresia că au studiat foarte bine terenul înainte de a porni la acţiune.

Braddock încuviință clătinând din cap în tăcere. Porni spre casă şi puse fotografiile la loc înapoindu-i plicul lui Lyons.

— Înregistrează-le şi du-le la laborator imediat ce ne întoarcem, zise el. Poate că mai descoperim ceva. Vom avea nevoie de dovezi concrete pentru o condamnare.

— Cum a fost audierea? întrebă Lyons.

Dăduseră ocol casei. Braddock examina plasa agăţată pe o construcţie din lemn.

— Blancanales şi Schwartz?

Braddock mârâi.

— I-am putut inculpa pentru câteva învinuiri minore. Deţinere ilegală de arme, folosirea ilegală a unui emiţător radio. Sunt deja liberi pe cauţiune.

Lyons se încruntă surprins.

— Dar aveam o serie de acuzaţii care nu…

— Acuzaţiile nu sunt inculpări, Carl. Ar trebui să ştii asta. Adevărul e că îl au pe bătrânul Johnny Grant de partea lor. Şi… în fine, ştii prea bine cum se întâmplă lucrurile.

— Grant e cel mai scump, zise Lyons.

Sergentul îl urmă pe căpitan în curtea interioară. Braddock strânse o serie de ţinte găurite şi le studie cu interes.

— S-ar zice că cineva a verificat felul de a ţinti al mai multor carabine.

— De unde au luat bani ca să angajeze un avocat ca John Grant? insistă Lyons.

Braddock suspină.

— Oh, la dracu! Presupun că de la zâna lor bună! Nu-mi cere să răspund la întrebări stupide, Carl. Ştim prea bine că Hunter şterpeleşte regulat lovele de la mafie.

— Doar mă întrebam şi eu, răspunse Lyons cu un ton calm.

— Atunci mai bine întreabă-te altceva, zise Braddock. Am aflat că a apărut o pensie pe numele copiilor Fontenelli, în New Jersey. În cazul în care ai uitat, Fontenelli a fost primul mort din grupul lui Hunter… în timpul atacului din Beverly Hills.

— N-am uitat, murmură Lyons.

Îşi amintea de un bărbat care stătea în salonul lui, discutând serios cu un băieţel blond.

— Ceea ce ne face să credem că Hunter e fidel morţilor şi… tinerilor.

— Exact, mormăi Braddock. Şi nu voi lăsa nimic de-o parte. Voi ordona anchete şi asupra familiilor celorlalţi morţi… În fine, morţii lui Hunter. Mă îndoiesc că simpatia lui se va revărsa şi asupra familiilor victimelor. În orice caz, dacă Hunter începe să distribuie lovele, e sigur că va fi destul de viclean pentru ca beneficiarii să poată intra în posesia lor în mod legal. Ceea ce înseamnă că e obligat să respecte anumite obligaţii legale, iar aceste obligaţii ar putea să ne indice unde se află în acest moment.

Lyons clătină din cap, vrând să arate că înţelesese, dar adăugă:

— După noaptea aceea, aş zice că urmele lor devin din ce în

ce mai rare.

Braddock se încruntă şi se uită fix la lunga alee care lega casa de şosea.

— Cum îţi imaginezi scena? îl întrebă el pe Lyons.

— Ei bine... începu Lyons săltându-şi pantalonii şi venind lângă căpitan întinzând braţul pentru a indica diferite locuri despre care avea să vorbească. Am găsit tot felul de aparate electronice la toate intrările posibile în parc. Presupun că aici e mâna lui Schwartz. Totuşi locul e înţesat cu microfoane şi, după părerea mea, securitatea lor era perfect asigurată. Nu ştiu cum au putut oamenii lui DiGeorge să-l descopere pe Hunter, dar l-au descoperit. Au declanşat alarmele şi Hunter îi aştepta. Au fost găsite două rachete luminoase cu paraşută arse lângă alee. Tipii de la laborator încă mai examinează maşinile calcinate. Primele rezultate indică faptul că a deschis focul cu o carabină de calibru mare, probabil carabina Mauser care se află acolo.

Lyons trecu prin faţa căpitanului pentru a-i arăta mitraliera de la celălalt capăt al curţii interioare.

— Dar asta e chestia cea mai simpatică. Uite ce-a făcut. Arma e reglată în aşa fel încât să funcţioneze ca acoperire. A lăsat-o să tragă, a sărit în maşină şi a dat peste ei ca să evadeze. Am găsit urme adânci aici unde probabil că a părăsit aleea ca să ocolească vehiculele incendiate.

Braddock înjură cu jumătate de glas şi se lăsă într-un genunchi ca să examineze mitraliera.

— Zilnic dau peste tipi din ce în ce mai periculoşi, zise el ridicând privirea spre tânărul sergent. Să presupunem că noi l-am fi găsit primii. Câţi oameni ne-ar fi costat cucerirea acestui loc?

Lyons se strâmbă surprins.

— Nu cred că Hunter ni s-ar împotrivi, zise el cu un ton serios.

— Ah, nu? mormăi Braddock, ridicându-se şi legănându-se uşor pe călcâie. Mă îngrijorezi, Carl, adăugă el gânditor. Într-o zi o să ai încredere în cine nu trebuie...

— Nu e o problemă de încredere, îl întrerupse tăios Lyons. Am stat faţă în faţă, am vorbit cu el. Nu e genul obişnuit de...

— Obişnuit sau nu, Bob Hunter e un om disperat, îi tăie vorba Braddock. Îl prinzi la înghesuială şi el scapă trăgând în tine, cum a făcut aici ieri seară. Crezi că i-a întrebat de sănătate pe tipii ăştia înainte de a începe să-i toace?

— Nu cred...

— Atunci nu mai spune nimic! zise furios Braddock. Fac

eforturi mari, Carl – foarte mari – să uit că Hunter a scăpat de la Balboa cu maşina ta.

Lyons se înroşi de furie, îi întoarse spatele căpitanului şi plecă spre casă. Căpitanul se uită după el încruntat, apoi suspină şi zise cu o voce ostenită:

— Dar nu reuşesc, Carl. Nu reuşesc.

Un alt lucru pe care căpitanul nu reuşea să-l uite era scopul pe care şi-l fixase de atâta amar de ani. Majoritatea cunoscuţilor de la Palatul de Justiţie ar fi pronosticat că Tim Braddock va reuşi să-şi atingă scopul. Nici un alt ofiţer nu era atât de bine plasat ca el pentru a-i succeda în funcţie actualului şef al poliţiei.

Într-o zi *Big Tim* va deveni *Big Chief.* Dar acum, un soldat dezertor, care părea a crede că se poate război ca în Vietnam pe străzile americane, punea serios în pericol speranţele lui Tim Braddock.

Braddock trebuia să-l prindă pe Hunter. Un eşec azi, când toată naţiunea era pe recepţie, ar fi făcut un rău imens previziunilor poliţistului. Îl va prinde pe Bob Hunter!

Braddock se întoarse la maşină, deschise portiera şi se aşeză la volan. Luă microfonul emiţătorului, apăsă pe buton pentru a transmite pe frecvenţa *Hardcase* şi intră în legătură cu centrul de control.

— Aici Braddock, zise el scurt. Nu mai e decât cenuşă. Mă întorc.

Imediat i se spuse:

— Locotenentul Foster vrea să vă vorbească.

— Foarte bine, ascult, zise el cu o voce ostenită.

Deodată auzi glasul monoton al lui Andy Foster.

— Identificare sigură, Tim. Schimb de împuşcături ieri seară lângă Palm Village. E indiscutabil lucrătura omului nostru!

— Ieri seară! strigă Braddock furios. Şi de ce ni se comunică abia acum?

— Poliţiştii locali n-au văzut lucrurile ca noi. Îţi voi spune când vii. Instrucţiuni?

— Mda! zise Braddock. Trimite un elicopter după mine! Tu, du-te cu maşina acolo. Nu! Telefonează imediat şi spune-le celor de-acolo să nu se atingă de nimic. Să nu facă nimic până nu venim noi!

— Am înţeles.

Braddock era furios. Sări jos din maşină şi răcni:

— Carl! Sergente Lyons!

Lyons ieşi din casă în pas. Alergător.

— Da, căpitane? zise el gâfâind.

— Găseşte pe cineva să-mi ducă maşina. Şi pe a ta la fel. Facem o plimbare cu elicopterul.

— Căpitane?

— Îţi voi da o a doua şansă să pui mâna pe lepădătura asta. „Lepădătură”, Lyons! Nu noul Robin Hood. M-ai înţeles?

— Da, căpitane, răspunse Lyons supus.

Lăsă ochii în jos şi intră din nou în casă.

Braddock rămase afară, agitându-şi cu nervozitate mâinile. Previziunile lui Big Tim încă se mai puteau îndeplini. Va pune neapărat mâna pe Hunter.

*

* *

Julian DiGeorge simţea cum îi dispare siguranţa. Ridică privirea înceţoşată spre Lou Pena, acum principalul său om de acţiune, şi murmură:

— Ascultă-mă cu atenţie. Nu vreau să-ţi aud scuzele smiorcăite! Ştii ce distanţă e de aici până la Palm Village? Scuteşte-mă de scuzele tale. Lou!

— Nu ştiu ce să spun, Deej, zise Pena cu o voce umilă. Nu ştiu cum reuşeşte ticălosul ăsta. Nu ştiu. Am…

— Ştiu ce-ai făcut, se răţoi DiGeorge. Ai pus mâna pe un fermier bătrân şi pe o camionetă hodorogită. Şi ai pierdut trei oameni. Ai pierdut, Lou!

— Voiam să spun că acum ştim încotro merge. Am pus oameni pe tot drumul şi…

— Bineînţeles, toată lumea ştie cât de discret poate să fie. Vine aici, Lou. Cu siguranţă că a şi ajuns. Bineînţeles. E deja aici.

— Oh, Deej! În parc avem treizeci de tipi. Doar n-o să treacă prin ei!

DiGeorge pufni nervos, aprinse o ţigară şi suflă fumul spre fereastra deschisă.

— Mda. Tot aşa cum n-ar fi trebuit să iasă din vila aceea de pe plajă!

Lovi cu palma în braţul fotoliului.

Pena urmări cu privirea dâra albăstruie care se întindea până la fereastră. Îşi schimbă poziţia, tuşi, apoi se ridică pentru a aştepta cu incertitudine ordinele patronului. În cele din urmă întrebă:

— Ce trebuie să fac, Deej?

— Eşti demodat, Lou, zise DiGeorge cu o voce calmă.

— Ce?

— Cred că e timpul să te retragi.

— Oh, nu! La dracu! Deej… Vreau…

— După ce-mi vei aduce capul lui Hunter.

— Îl vei avea, Deej.

— Ai face foarte bine. Ia cinci maşini, Lou. Pline cu oameni. Du-te la Palm Village şi scotoceşte locul ăla aşa cum n-ai mai scotocit niciodată în viaţa ta. Şi găseşte urma lui Hunter. Ai auzit?

— Am auzit, Deej.

— Şi să nu te întorci fără Hunter! Ai înţeles?

— Am înţeles, Deej.

— Îl vreau pe Bob Hunter mai mult decât orice pe lume. Înţelegi asta, Lou?

— Înţeleg, Deej.

— Atunci, şterge-o! Ce mai aştepţi?

Pena ieşi imediat.

„Patronul îşi pierde judecata”, îşi zise el.

Mai întâi zisese că Hunter avea să intre pe uşă, pe urmă că se afla la Palm Village. Ce-i cerea Deej? Era o întrebare stupidă şi Pena îşi dădu seama de asta chiar în momentul în care şi-o punea. Ce? Ei bine, capul lui Hunter, fir-ar să fie! Pe tavă! Iar Pena, noul pistolar-şef, ar face foarte bine să i-l aducă. Altfel, s-ar putea ca pe tavă să ajungă capul lui Pena. Ceea ce nu era deloc un gând reconfortant.

Ei bine, fir-ar să fie, pe tavă nu va fi capul lui Pena! Deej îi spusese să scotocească oraşul până în pânzele albe. Îl va scotoci până la distrugere, dacă era nevoie! Lou Pena trebuia să pună mâna pe Bob Hunter. Nu exista altă soluţie.

CAPITOLUL V

Jim Brantzen făcea parte dintr-o rasă de oameni pe cale de dispariţie. Îi păsa prea puţin de bunurile materiale şi de prestigiul personal. Pasiunea lui era să-i servească pe cei care aveau nevoie de el şi să facă să progreseze specialitatea lui chirurgicală.

Dar, pentru Brantzen, chirurgia estetică era mai mult decât o ştiinţă evoluată. Era o artă, o artă foarte creatoare.

Acest chirurg de patruzeci de ani, cu un început de chelie, nu era de acord că frumuseţea consta doar în aspectul fizic. Ştia că frumuseţea era formată dintr-un tot: caracter, spirit şi aparenţă fizică.

Brantzen cunoştea marile perturbări pe care le putea provoca caracterului şi spiritului un fizic neplăcut. Propria lui mamă fusese desfigurată într-un accident de maşină pe când el era încă un puşti, într-o vreme când chirurgia estetică era abia la începuturile ei nesigure şi era rezervată doar celor bogaţi. Văzuse o femeie, care fusese încântătoare, închizându-se în ea şi murind sufleteşte înainte de a muri cu adevărat, devenind o singuratică disperată.

Jim Brantzen cunoştea importanţa frumuseţii şi ştia în ce măsură aceasta nu mai depindea de trăsături. După atâţia ani, încă i se mai întâmpla să se trezească ud de sudoare, urmărit de hohotele de plâns ale mamei sale care îi frângeau totdeauna inima.

Căci Jim Brantzen a avea o inimă mare. De aceea ceruse să facă parte voluntar dintr-o unitate chirurgicală din zonele de luptă din Vietnam. De aceea îşi instalase propria clinică pe un teritoriu ostil ca să se ocupe de corpurile ciopârţite ale copiilor vietnamezi, precum şi de oricine ar fi venit la el să-i ceară serviciile.

În inima aceasta era un colţişor care aparţinea lui Bob Hunter. În diferite ocazii, sergentul din serviciul *Misiuni Speciale* târâse sau cărase copii răniţi, parcurgând kilometri întregi de junglă, până la clinica lui Brantzen, unde deseori fusese obligat să întârzie ca să apere avanpostul de cercetaşii inamici.

Brantzen recunoscuse la Hunter aceeaşi pasiune pentru îndeplinirea datoriei, care îl ţintuia pe el în blocul operator. Deşi era categoric împotriva violenţei şi războiului, Brantzen putea să

respecte un om atât de devotat cauzei sale. Îl respectase şi pe inamic şi acea voinţă de a reuşi sau de a muri, deşi îi dezaproba indiferenţa faţă de vieţile omeneşti.

Brantzen cunoştea specialitatea lui Hunter. Ştia că omul fusese programat pentru a ucide, că era un asasin militar şi ştia pentru ce i se spunea „Exterminatorul”. Dar putea totuşi să-l admire. Era ceva mai tare decât el. Îl văzuse de multe ori înfruntând moartea în faţă şi îi văzuse şi durerea imensă din ochi atunci când aducea un copil rănit. Nu văzuse la el nici împăunare, nici fanfaronadă – era doar un soldat, care îşi făcea treaba de soldat, îndeplinind-o cu bravură şi conştiinciozitate.

Da, Jim Brantzen avea o admiraţie profundă şi durabilă pentru sergentul Bob Hunter.

Chirurgul aflase de aventurile lui Hunter de când acesta se întorsese din Vietnam. Citise în ziare despre tot ce se întâmpla şi clătinase din cap cu tristeţe privind ştirile la televizor.

Brantzen îşi zicea că unii oameni aveau un simţ al datoriei mult prea puternic pentru propriul lor bine. Dacă războiul din Vietnam fusese o cauză pierdută, atunci campania solitară a lui Hunter împotriva Mafiei nu putea să aibă decât tot acelaşi rezultat. Atacat din ambele părţi, de justiţie şi de criminali, Bob Hunter nu avea decât o singură ieşire.

Uneori, Brantzen se gândea că Hunter va veni la el, alteori îşi zicea că nu va veni, că va muri în picioare fără să se fi gândit nici măcar o dată că ar putea să vină să-i ceară adăpost.

De aceea, Brantzen nu a fost nici mirat, nici dezamăgit când Exterminatorul s-a ivit brusc din noapte. Şi-au strâns mâna cu căldură.

— Te aşteptam, zise chirurgul.

— Ştii pentru ce mă aflu aici, murmură Hunter.

— Mda. Vrei să te fac frumos.

— S-ar putea să te lichideze.

Chirurgul zâmbi.

— Nu va fi prea dificil.

— Înţelegi ce-ţi spun, Jim, zise Hunter. Amicii mei n-ar agrea deloc terţele persoane.

Brantzen îl conduse prin holul pustiu spre apartamentul personal, nu prea mare dar suficient pentru un doctor celibatar.

— Tu te ocupi de amici, îi zise el lui Hunter. Eu n-am de gând să mă ocup decât de faţa ta. Cui vrei să placi, Bob? Bătrânelor sau tinerelor?

Hunter suspină.

— Trebuie să fie chiar atât de precis?

Chirurgul zâmbi, luă un teanc de schiţe de pe masă şi le aruncă pe genunchii lui Hunter.

— Le-am făcut imediat ce-am auzit că te afli în zonă, zise el. Poţi să arăţi ca oricare dintre ei. Alege.

Hunter examina desenele. Se opri la unul dintre ele, zâmbi, apoi continuă, ca să se oprească şi să revină la desenul care îl făcuse să zâmbească. Râse şi bătu cu degetul în schiţă.

— Ai făcut-o din memorie sau e o întâmplare?

Brantzen se aplecă înainte ca să vadă desenul. Îşi frecă bărbia şi zise:

— Adevărat, seamănă cu… cu…

— Vechiul meu tovarăş de arme, zise Hunter. Frumoasă asemănare. Chiar poţi să mă faci aşa?

Chirurgul încuviinţă clătinând din cap cu un aer serios.

— Să ştii, Bob, că nu e cel mai drăguţ dintre toate, dar e cel mai logic. Aş spune chiar că e cea mai bună alegere posibilă.

— În cât timp? întrebă Hunter uitându-se ţintă la desen.

— Dacă telefonez acum, asistenta mea poate să sosească la orele cinci, răspunse Brantzen. La şase putem fi în sala de operaţie.

Hunter dădu încetişor din cap.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, murmură el. După cât timp aş putea ieşi la plimbare?

— Am putea face intervenţia cu o anestezie locală, zise Brantzen. N-ai fi obligat nici măcar să te întinzi, dacă nu vrei. Dacă eşti destul de tare. Dar aş vrea să te ţin câteva zile pentru îngrijirile post-operatorii.

Hunter se gândi, apoi zise:

— Am fost deja rănit, Jim. De data asta trebuie să fie la fel. Nu va fi bine dacă sunt imobilizat aici zile în şir. Sunt obligat să mă deplasez tot timpul.

— Cred că ai putea, răspunse gânditor Brantzen. Dacă totuşi eşti destul de tare.

— În cât timp dispar cicatricele?

Brantzen zâmbi.

— Tehnica la care mă gândesc, Bob, nu va lăsa decât nişte urme mici de tot, ici şi colo. Cu excepţia nasului poate, care se va cicatriza ultimul. Variază în funcţie de individ, dar cred că vei putea scoate capul în lume peste câteva zile, cel mult o săptămână. Dar vei avea dureri mult mai multă vreme. Lucrez cu plastic, şi ar putea să apară şi probleme de respingere.

Hunter se uită la ceas.

— Spui că putem începe la şase? Mai devreme nu se poate începe?

— Haita e pe urmele tale, Bob? întrebă domol chirurgul.

Hunter schiţă o grimasă.

— Nu sunt departe, răspunse el. Şi nu pot rămâne aici mai mult de câteva ceasuri. Va trebui să mă refac pe picioare.

— O să te doară.

— Sunt obişnuit cu durerea.

— Da, sunt sigur de asta. Bine, voi vorbi cu Marge să se grăbească, dar aş prefera să nu-i stârnesc bănuielile. Dacă mă gândesc mai bine, faţa ta e destul de cunoscută publicului. Ar fi mai bine să fii pregătit când va sosi. În momentul acela nu te va mai recunoaşte.

— Nu se poate fără ea? întrebă Hunter.

— Ei bine... zise chirurgul ezitând. Vezi că...

— Te-am văzut operând singur...

— Erau cazuri urgente şi condiţii deosebite, zise cu nervozitate Brantzen.

— Şi acum? întrebă Hunter.

Chirurgul se uită câteva clipe gânditor la Hunter. Apoi zâmbi deodată şi zise:

— De acord, sergente. Să ducem victima la pregătire. Haide, bătrâne, mai repede!

Hunter se ridică şi îi întinse desenul lui Brantzen.

— Victima e gata şi aşteaptă, doctore, zise el.

CAPITOLUL VI

Fiind într-o anumită perioadă punctul de plecare al minerilor spre *Death Valley* – Valea Morţii – Palm Village devenise un centru comercial la marginea deşertului, deservind o regiune agricolă săracă. Departe de autostrăzi şi de progresul secolului XX, aşezarea cunoscuse o revenire a popularităţii în timpul anilor cincizeci-şaizeci, când promotorii imobiliari ameninţaseră cu transformarea acestei comunităţi liniştite într-un al doilea Palm Springs.

Consiliul Municipal se opusese, invocând legile comunităţii şi calmase entuziasmul speculatorilor. Astfel că Palm Village a început să se mărească raţional, păstrându-şi farmecul de altădată şi devenise o localitate de pensionari şi amatori de deşert.

Vechiul loc care se numea „Lodetown” rezistase cu vitejie tuturor asalturilor secolului XX. Era format din câteva *saloons* şi vechi braserii frecventate de *cowboys şi* fermierii din regiune, şi producea majoritatea actelor criminale din Palm Village. Cele mai multe surveneau sâmbătă seara, după ce petrecăreţii băuseră prea mult şi se comportau zgomotos, dedându-se uneori la schimburi de pumni pline de stângăcie.

Lodetown se putea lăuda şi cu găzduirea unui mare număr de prostituate, toate cunoscute de poliţie. Fiecare era arestată duminică dimineaţa şi plătea o amendă de douăzeci şi unu de dolari şi douăzeci de cenţi, după care era eliberată. Această înţelegere era eficace, admisă de fete şi legea era respectată. În plus, amenzile acopereau în întregime cheltuielile cu menţinerea ordinii la Lodetown.

Robert (Genghis) Cann era încă subţirel şi musculos la vârsta de cincizeci şi doi de ani. Înalt şi cu o faţă ciupită de vărsat, Cann semăna cu şeriful tipic interpretat pe vremuri de Gary Cooper.

În realitate, Cann era şeful poliţiei locale şi fusese poliţist de la sfârşitul celui de al doilea război mondial. Fusese crescut la Academia de Poliţie din Los Angeles şi servise un timp în cadrul poliţiei din acest oraş. După aceea trecuse în cadrul Comitetului Portocaliu ca auxiliar, înainte de a fi chemat la armată în timpul războiului cu Coreea. La întoarcerea din Coreea ocupase locul şefului poliţiei din Palm Village, „Town Marshal”, singurul care menţinuse ordinea până atunci. Fusese actul iniţial al progresului

civil.

Dar asta nu fusese un progres şi pentru Cann, şi nimeni nu ştia asta mai bine decât el. Postul de la Palm Village reprezenta locul de retragere al unui ofiţer ambiţios, localitatea din deşert putând să-i ofere liniştea şi calmul la care aspira acum.

Cann văzuse destul sânge şi destulă violenţă pentru o viaţă întreagă; nu-i mai trebuia. Evitase violenţa de aproape douăzeci de ani. Împreună cu soţia lui, Dolly, Cann era proprietarul unei case modeste în partea veche a localităţii şi acolo avea de gând să-şi petreacă restul zilelor. În pace.

Dar, în acea dimineaţă caldă de 5 octombrie, Cann îşi dădu seama că liniştea lui luase sfârşit. Progresul nu mai ţinuse cont de hotarele localităţii. Moartea apăruse la Palm Village în ipostaza ei violentă.

Trei gangsteri zăceau la morgă, un fermier bătrân se zbătea încă între viaţă şi moarte la Memorial Hospital, iar acum acest poliţist important de la Los Angeles îi aducea la cunoştinţă că în oraşul lui se afla Exterminatorul.

— Totdeauna e aşa de cald aici? întrebă Tim Braddock.

Îşi trecu mâna peste frunte şi privi cerul fără nori cu ochii pe jumătate închişi.

— Nu ştiu cum rezistaţi.

— Oh! Nu sunt decât şaizeci de grade, zise Cann minţind puţin. Încă e răcoare. Stai să vezi ce e după-amiază.

Deschise uşa micii clădiri care servea drept comisariat, tribunal, primărie, şi le făcu semn vizitatorilor săi să-l urmeze.

Braddock îl împinse pe Carl Lyons înainte. Cei trei poliţişti intrară într-o atmosferă răcoroasă de aer condiţionat şi parcurseră un culoar îngust, trecând prin faţa unei uşi pe care scria „City Clerk”, pentru a intra apoi în biroul lui Cann. Tocmai acolo climatizarea nu funcţiona. Ici şi colo erau aşezate ventilatoare. O uşă din geam mai cu grilaj, dincolo de gratii, dădea spre celule.

— Închisoarea? întrebă Lyons.

— Exact, răspunse Cann agitând un deget spre şirul sinistru din spatele uşii. Rareori am clienţi… cu excepţia serilor de sâmbătă, iar în momentul ăla mirosul e insuportabil, în fiecare luni dimineaţa stropesc pe jos cu trei litri de ulei de pin.

Lyons se aşezase pe divanul de lângă perete, iar Braddock se cocoţase pe marginea biroului. Cann se trânti în fotoliul biroului din centru şi îşi împinse pălăria pe spate.

— Ce te face să crezi că Exterminatorul se află în oraşul meu,

căpitane? întrebă el.

— O intuiţie, răspunse Braddock. Câţi poliţişti ai aici?

— Doisprezece, zise Cann cu o voce plictisită. În afară de mine. Trei patrule prin rotaţie şi o gardă simplă în timpul nopţii.

Zâmbi cu un fel de ostenealâ.

— Lucrării în fiecare sâmbătă seara, toată noaptea. Nu avem decât două maşini, dintre care numai una e în stare să patruleze. Din când în când facem numai doi de patrulă, ca să putem petrece câteva ore acasă.

Mârâi şi luă un trabuc.

— Te interesează şi salariul oamenilor mei?

Văzând că nu primeşte nici un răspuns, continuă:

— Eu însumi lucrez douăzeci de ore pe zi, cu excepţia zilelor când o duc pe Dolly la Los Angeles, unde bem şi ne distrăm şi noi.

Cann se uită un moment la trabuc apoi adăugă:

— Prin urmare, credeţi că Bob Hunter i-a lichidat pe ăia care zac la morgă?

Braddock se foi stingherit şi zise:

— În urmă cu o săptămână am trimis o circulară despre Hunter. Speram că vom obţine întreaga cooperare a comunităţilor din jurul oraşului Los Angeles. Dacă ieri seară ai fi semnalat o alarmă *Hardcase,* acum am fi fost cu câteva ore mai aproape de Hunter.

Cann nu luă în seamă tonul uşor dojenitor al lui Braddock.

— S-a întâmplat ca ieri să fie ziua mea de Los Angeles, explică el. Iar poliţistul de serviciu nu a considerat necesară o alarmă *Hardcase.*

Smulse capătul trabucului cu dinţii, apoi îl puse jos şi începu să mestece.

— Şi pe urmă, nu era sub jurisdicţia mea. Totul s-a întâmplat în afara oraşului. La depărtare de trei kilometri.

Braddock aruncă o privire disperată spre tânărul sergent, apoi zise:

— Îmi dai voie să aduc o echipă din oamenii mei?

Urmă o scurtă tăcere, după care Cann zise:

— De acord. Cu anumite condiţii.

— Ce condiţii?

— Nu-mi demolezi oraşul. Menţinerea ordinii mă priveşte pe mine. Îl vrei pe Hunter… foarte bine, vino să-l iei, dacă reuşeşti. Dar nu distruge calmul oraşului meu şi nu-i deranja cetăţenii.

— Bineînţeles, mormăi căpitanul. Asta se înţelege de la sine.

— Şi îi aduci aici pe toţi oamenii tăi pentru ca ai mei să-i poată recunoaşte.

Braddock încuviinţă.

— Fără maşini oficiale, fără uniforme, şi acţionezi în linişte… în mare linişte.

Braddock suspină şi se uită la Lyons.

— Sper că vom putea, zise el.

Cann scuipă în mână bucata de trabuc şi ridică o privire încruntată spre poliţistul de la Los Angeles.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că de frecare dată când îl reperăm pe Hunter, dăm şi peste o liotă de ucigaşi ai Mafiei.

— Nu vreau împuşcături pe străzile mele, Braddock, îl anunţă cu răceală Cann.

— Nici noi nu vrem, răspunse Braddock.

Se ridică suspinând şi se îndreptă spre telefon.

— Pot să folosesc telefonul?

— Cu taxă inversă.

— Cum?

— Cu taxă inversă. O convorbire cu Los Angeles costă patruzeci şi cinci de cenţi impulsul.

Văzându-l pe căpitan că se înroşeşte la faţă, Lyons zâmbi şi luă o ţigară. Îi făcu cu ochiul lui Cann şi aprinse ţigara în timp ce Braddock forma furios numărul.

— Dumneata nu eşti prea vorbăreţ, nu-i aşa? zise Cann.

Sergentul, suflă fumul, zâmbi şi zise:

— Nu, domnule.

Îşi trecu degetul pe la baza gâtului şi îi făcu din nou cu ochiul.

Cann, cât se poate de serios, îi făcu şi el cu ochiul, apoi muşcă iar din trabuc. Pe tânăr îl găsea simpatic, dar acest Braddock… În fine, asta era altceva. Pe Cann îl durea în cot de impulsurile de patruzeci şi cinci de cenţi. Tânărul înţelesese şi, după toate aparenţele, Braddock ştia şi el asta, dată fiind culoarea feţei sale. Dar Big Tim îşi dădea seama că nu va putea intra ca un cuceritor în oraşul lui Cann.

Pe Cann îl preocupa altceva. Dacă Exterminatorul se afla în oraşul său, nu exista decât un singur motiv valabil ca să întârzie acolo… şi numai un singur loc l-ar fi putut interesa. O chestie de care mahărul venit de la Los Angeles nu avea habar. Însă el, Cann, ştia. Îi plăcea acel echilibru paşnic care domnea în oraşul său, şi era hotărât să-l păstreze.

CAPITOLUL VII

Singura familie pe care Lou *(Screwy Looey* – Lulu Nebunul) Pena o cunoscuse vreodată era Cosa Nostra. Născut în ghetoul estic al Harlemului pe la începutul anilor douăzeci, dintr-o mamă tuberculoasă şi un tată puşcăriaş, Pena fusese obligat să se descurce singur de foarte timpuriu şi lucrase pentru diferiţi locuitori din cartier.

În timp ce mama lui murea puţin câte puţin şi tatăl său vegeta în închisoare, tânărul Looey mânca şi dormea pe unde apuca. Tânărul acesta încăpăţânat învăţă să trăiască „pe stradă" şi să accepte cu recunoştinţă firimiturile pe care i le aruncau alţii.

În cartier vieţuia un amestec de italieni, evrei şi irlandezi, unde discordia izbucnea cu uşurinţă. Micul Looey ignorase diferenţele etnice în primii opt ani ai vieţii sale – mânca de la oricine.

Viaţa lui Pena s-a schimbat brusc în timpul celui de al optulea an, când nepoata defunctei sale mame a venit din Italia ca să-l ia la ea. De la *cugina* Maria, care nu avea decât douăzeci şi doi de ani, băiatul a aflat că avea rădăcini napolitane şi a devenit foarte mândru de asta. Şi aşa a început să meargă la şcoală, unde la început i-a fost destul de greu, continuând apoi cu fascinaţie, când mintea lui tânără a devenit conştientă de lumea cunoştinţelor.

În al şaselea an de şcoală, Maria a început să trăiască cu unul dintre membrii unei bande cunoscute sub numele de „Raiderii de pe strada 108". Maria l-a luat cu ea pe Looey în acest nou mediu şi, fără ştirea ei, băiatul – avea paisprezece ani – a încetat imediat de a se mai duce la şcoală şi a devenit, cu jumătate de normă, un membru al bandei, sub aripa protectoare a lui Johnny (Third Leg – Al Treilea Picior) Saccitone, amantul Mariei.

Cam în această perioadă, războiul dintre bande şi intrigile sordide din lumea criminală aveau să impună definitiv familiile din Cosa Nostra.

Pena a petrecut şase luni la şcoala de reeducare la vârsta de paisprezece ani şi alte patru luni la vârsta de cincisprezece ani. A doua oară, tânărul a omorât alt „pensionar", în cursul unei bătăi cu cuţitul pe stadion. După aceea, s-a prefăcut nebun cu atâta succes, încât a fost transferat la spitalul de stat, de unde a fost eliberat la vârsta de şaisprezece ani.

Conform regulilor societăţii sale, Pena a evitat din acel

moment să mai aibă de-a face cu justiţia şi a devenit oficial membrul unei „Familii” pe la vârsta de douăzeci şi unu de ani. De atunci, Pena nu a intrat niciodată la închisoare sau la spital, făcând o carieră lungă ca ucigaş sau gardă de corp a mai multor capo sau patroni de familie. Participase la peste douăzeci de asasinate, cu contract, când DiGeorge l-a luat cu el în California, în momentul în care acesta a devenit *caporegime* sau „locotenent” la Los Angeles de la începutul instalării acestei familii.

Porecla de „Screwy Looey” se menţinuse de-a lungul anilor dar nimeni n-o mai pronunţa în faţa lui. Pena fusese mereu una dintre forţele familiei din Los Angeles, deşi nu ocupase nici o funcţie până la povestea cu Hunter şi moartea „ucigaşului şef” al lui DiGeorge în Beverly Hills.

Dedicat în exclusivitate muncii sale, de o lealitate fără cusur faţă de patronul lui, Pena primise ordin de la DiGeorge să ia locul defunctului. Dar Pena era conştient că alegerea lui se datora lipsei altor candidaţi. În general se admitea faptul că ceea ce-i lipsea ca judecată era compensat prin forţa sa fizică, tenacitatea încăpăţânată şi acea lealitate fără margini. Nimeni nu se îndoia de reuşita lui în acest post.

Dar Pena ţinea mai mult să-i facă pe plac lui DiGeorge decât să reuşească personal. Această dorinţă înlătura orice altă consideraţie. Jurase că îi va aduce şefului său capul lui Hunter „pe tavă”.

*

* *

Pena ajunse la Palm Village în dimineaţa zilei de 5 octombrie, în prima maşină a unui convoi de cinci vehicule, şi se îndreptă imediat spre parcarea publică de lângă Lodetown. Acolo se întâlni cu Willie Walker (născut Gianami), venit să obţină un permis de vânzător ambulant şi care, cu câteva momente mai înainte, închiriase un birou la parterul unui imobil situat în piaţa din Lodetown, unde urma să fie cartierul general al unei echipe de vânzători de cărţi.

Willie Walker conduse convoiul spre aleea din spatele magazinului şi stătu de vorbă cu un poliţist în timp ce oamenii lui Pena descărcau pachetele cu „cărţi” din portbagajul maşinilor.

După câteva momente, cei douăzeci şi cinci de oameni ai lui Pena erau tolăniţi în atmosfera relativ răcoroasă a biroului închiriat şi Walker povestea discuţia avută mai înainte cu poliţistul.

— A spus că putem parcă pe alee, dar să avem grijă să n-o blocăm.

Pena încuviinţă cu o mişcare a capului şi zise:

— Aş fi preferat să stăm în maşini. Cel puţin ele au aer condiţionat. În birourile astea îţi dai duhul de căldură.

— Asta e situaţia, răspunse Walker. Au o lege care spune că trebuie să ai o adresă aici ca să poţi face afaceri. Fiecare permis m-a costat cinci dolari, alţi cincizeci pentru închirierea birourilor pentru o săptămână şi alţi cincizeci de dolari pentru înscrierea la Camera de Comerţ.

Walker rânji.

— Şi se zice că noi suntem bandiţi!

— Oamenii trebuie să-şi câştige şi ei viaţa într-un fel, Willie, mormăi Pena. Bun… împarte permisele şi spune-le oamenilor să desfacă lăzile. Sub cărţi avem puşcoace şi toate muniţiile.

— OK.

— Pune cărţile teanc, ca să arate ca lumea. Pe urmă aşază câteva lăzi goale lângă fereastră, ca să-i satisfacem pe curioşii care ar putea avea ideea să încerce să vadă ce avem aici.

Pena îşi trecu mâna peste tâmplele asudate cu o mişcare ostenită.

— Grăbeşte-te, adăugă el. Şi suie-i pe băieţi la loc în maşini imediat ce poţi. La dracu, o să crăpăm aici de căldură!

Întinse mâna.

— Dă-mi câteva cărţi de vizită, le voi distribui vecinilor. Relaţiile cu publicul! Cu ocazia asta o să pot arunca o privire.

Îi făcu un semn lui Walker, puse cărţile de vizită în buzunar şi se îndreptă spre partea din faţă a magazinul cu Walker după el.

— Vreau ca în fiecare maşină să avem un pistol-mitralieră. Şi pune cărţile în ferestrele din spate ale magazinului. Vreau ca toţi oamenii să aibă mereu o carte în mână. Trebuie să pară o chestie reală. Şi pe urmă… nu vreau ca maşinile să fie masate pe alee când ne aflăm toţi aici, în cazul în care ar trebui să ne cărăm rapid… Le parchezi de jur-împrejur. Pune-le în aşa fel încât să le putem lua repede, ca să nu fim blocaţi.

Walker dădu din cap ca să arate că înţelesese instrucţiunile, închise uşa în urma lui Pena şi transmise fără întârziere ordinele.

După un timp, la întoarcerea lui Pena, magazinul arăta aşa cum dorise şi semăna cu cartierul general al unei echipe de vânzători itineranţi. O hartă a oraşului – pe care Walker o achiziţionase cu un dolar şi douăzeci şi cinci de centi de la „City Clerk” – era prinsă pe perete şi fiecare teritoriu era cu grijă

delimitat.

— Cât o să ne ia scotocirea cătunului ăsta nenorocit? întrebă Pena.

Willie Walker examină gânditor harta.

— Aş zice că am putea face toate casele în trei-patru ore, cinci sau şase dacă vrem să facem treaba ca lumea.

— Vreau ca totul să se facă foarte repede, răspunse Pena. În parcarea din faţă am văzut ceva foarte interesant.

— Mda? zise Walker, lăsând harta şi întorcându-şi privirea spre şeful lui.

— Mda, repetă Pena încruntându-se gânditor. Maşina lui Julio. Am trecut discret pe lângă ea. Cheile sunt în bord. Pe scaun sunt urme de sânge.

— La ce te gândeşti, Lou?

— M-am întrebat dacă curcanii supraveghează maşina. Pe urmă, Willie, am văzut alt lucru interesant. Doi poliţişti din Los Angeles intrau la comisariat.

— Mda?

— Mda. Eşti sigur că tăntălăii ăştia sunt convinşi că vindem cărţi?

— Da, sunt destul de sigur.

— Ar trebui să fii mai mult ca sigur, Willie.

— Bun, sunt cât se poate de sigur. Sunt convinşi, Lou. Tipul nu se gândea decât să pună mâna pe cei cincizeci de dolari pentru spaţiu.

Pena îşi frecă nasul, se uită la hartă apoi spuse:

— Să mergem. Dar vreau ca Johnny Spiffy să supravegheze maşina lui Julio. Şi să fie atent la glumele curcanilor. Ai grijă să aibă o fotografie a acestui Hunter. De fapt, dă-le la toţi câte o fotografie. Şi, Willie…

— Da, Lou?

— Spune-le să înţeleagă bine o chestie. Ne aflăm aici ca să-l lichidăm pe acest Hunter. Nu vreau stângăcii. Dacă un tip îmi spune că l-a văzut pe Hunter, pe urmă nu poate să mai spună că l-a văzut mort… În cazul ăsta, mai bine nu s-ar mai întoarce… înţelegi ce vreau să spun, Willie?

— Am înţeles, Lou. Să nu-ţi faci griji, avem cea mai bună echipă din regiune. Hunter e al nostru.

— Trebuie, Willie. Aşa a spus DiGeorge.

— Ce se întâmplă dacă poliţiştii pun mâna pe el înaintea noastră, Lou?

— Atunci lichidăm şi câţiva poliţişti. Contractul ăsta nu

prevede retragerea din faţa poliţiştilor, Willie. S-a-nţeles?

Aerul magazinului deveni brusc foarte rece pentru Willie Walker. Ucigaşul experimentat al Mafiei dădu energic din cap şi răspunse:

— Am înţeles, Lou.

CAPITOLUL VIII

Bob Hunter era instalat confortabil într-un şezlong de piele în apartamentul lui Jim Brantzen. Părul, pe care şi-l vopsise blond cu câteva săptămâni înainte de a pleca din Pittfield, fusese revopsit în negru ca pana corbului, cu fire argintii la tâmple.

Pe frunte şi deasupra fiecărui ochi şi pe pomeţi erau lipite plăcuţe mici de plastic. Benzi de acelaşi fel erau potrivite de-a lungul maxilarului şi se întâlneau sub bărbie. Un plasture mare normal era lipit în partea de sus a nasului.

— Cum te simţi? zise Brantzen, care abia se întorsese de la clinică.

— Presupun că foarte bine, răspunse Hunter, cu buzele strânse. Dar să nu-mi ceri să vorbesc prea mult.

— Mai vrei puţin anestezic? propuse doctorul.

Hunter scutură din cap şi, ridicând în faţă o oglindă, îşi examina din nou trăsăturile transformate.

— Nu reuşesc să cred că sunt eu, mormăi el. Peste cât timp mă pot lipsi de şmecheriile astea?

— Şmecheriile astea constituie un progres net faţă de bandajele care te-ar fi făcut să semeni cu o mumie, Bob, răspunse chirurgul. Aminteşte-ţi că ăsta e singurul lucru care te ţine pe loc.

— Mda, dar pentru cât timp?

Brantzen dădu din umeri.

— Asta depinde de puterea ta de recuperare. Poate o săptămână. Poate două. Principiul presiunii a înlocuit suturile, Bob. E mai bine decât cusutul, crede-mă. Dacă le deranjezi, ai să te alegi cu nişte cicatrice urâte de tot. Lasă-le să-şi facă treaba şi vei fi frumos şi roz ca poponeţul unui nou-născut.

— E greu de crezut că e chiar atât de simplu, zise cu un ton înţepat Hunter, ale cărui buze erau încă îngheţate de anestezie.

— Dar nu e chiar atât de simplu, zise Brantzen zâmbind. După ce va dispărea efectul anesteziei, vei avea impresia că ai fost burduşit cu lovituri de ciomag. Am scos puţin os de ici şi de colo, mai ales de la nas, şi în altă parte am adăugat plastic. E moale, Bob, şi s-ar putea să se deplaseze. Dacă ţi se va întâmpla asta, vino repede înapoi şi mă voi ocupa de tine. Acestea fiind zise, tehnicile de azi sunt complet diferite de ce se făcea înainte, acum câţiva ani. S-ar putea, dacă ai vrea, să te fac la loc cum ai

fost… Dacă o să ai chef vreodată.

— Sau ai putea să mă transformi din nou?

Chirurgul încuviinţă.

— Bineînţeles. Evident, nu trebuie să ne jucăm prea mult cu natura, zise el zâmbind. Ar trebui să vezi ce i se poate face unei fete care n-are sâni sau şolduri, sau… nu există nici o limită.

Hunter încercă să zâmbească şi el, dar îşi dădu seama că muşchii feţei nu reacţionau.

— Acum ai să-mi spui că poţi rezolva problemele masculine, mormăi el.

— Îţi repet că nu există limite, Bob, zise cu seriozitate Brantzen. Chestiile pe care ţi le-am făcut sunt o joacă de copil în comparaţie cu lucrările de restaurare pe care le fac aici. La tine n-a trebuit să reconstitui nici un ţesut… Doar am modificat un unghi-două. Totuşi trebuie atenţie. Dacă te neglijezi, totul poate să se strice. Trebuie să urmezi întocmai instrucţiunile pe care ţi le-am dat.

— Nu vor rămâne cicatrice care să mă trădeze?

— Nu, dacă urmezi instrucţiunile. Cel puţin nimic care să poată fi văzut de cei care nu sunt specialişti în chirurgie estetică.

Hunter se uită din nou în oglindă.

— E fenomenal, zise el. Chiar şi cu şmecheriile astea, semăn ca două picături de apă cu desenul. Dar e numai o mască, nu-i aşa? Un alt fel, dar totuşi o mască. Nu eu sunt cel din oglindă.

Brantzen încuviinţă cu o mişcare a capului şi zise:

— Dacă vrei să vorbim tehnic, atunci e o mască. Dar e o mască cu care poţi trăi toată viaţa.

— Sau să mă lupt, zise domol Hunter.

Chirurgul lăsă ochii în jos şi îşi împreună mâinile, cuprins de o emoţie tăcută.

— Bănuiam că o să gândeşti astfel, murmură el.

— E mai mult decât un gând, Jim.

Hunter lăsă oglinda pe genunchi.

— E un angajament. N-am de ales. Lupt până la victorie sau până când sunt ucis.

— E la fel ca în Vietnam, zise Brantzen cu tristeţe.

— Aproape, zise Hunter.

— Cei umili vor moşteni pământul, zise chirurgul zâmbind cu gravitate.

— Mda, mârâi Exterminatorul. Dar nu mai înainte de a-l fi civilizat violenţii.

Se strâmbă şi duse mâinile la faţă ca să-şi pipăie uşurel

pometii.

— Începi să simţi reacţia? întrebă Brantzen.

— Ah! Asta e? zise Hunter strâmbându-se. Am crezut că m-a lovit cineva cu un ciocan.

— Mă anunţi când simţi un concasor. Te voi ajuta în perioada dificilă.

— Nu vreau droguri, îl preveni Hunter.

— Altceva nu merge, Bob.

— Atunci o să mă lipsesc.

Hunter se ridică din fotoliu clătinându-se.

— Trebuie să am mintea limpede.

— Ca să nu devii prea umil, nu?

Brantzen nu voise ca acest comentariu să fie prea sarcastic. Totuşi fusese.

— Exact.

Hunter îşi verifică pistolul-mitralieră, strânse din dinţi la un nou val de durere, apoi puse un nou încărcător.

— Sunt aici de prea multă vreme, zise el.

— Nu poţi pleca în starea asta!

— Am învăţat să-i simt, Jim. Sunt aici, poţi fi sigur de asta.

— Cine? întrebă chirurgul care cunoştea răspunsul.

— Haita, haita Mafiei. Sunt aici. Ştiu asta.

Brantzen suspină şi adăugă:

— Mda, presupun că ai dreptate. Au venit deja. Nu voiam să-ţi spun dar... ei bine... dacă vrei să pleci, nu sta de vorbă cu vânzătorii de cărţi.

— Asta e şmecheria lor?

Hunter îşi strângea bagajul.

— Asta e şmecheria lor. Cei doi tipi care au venit n-au fost prea abili. Au oferit o serie de cărţi pentru sala de aşteptare cu condiţia să le permit să-mi vadă pacienţii. I-am spus că n-am pe nimeni momentan. Ceea ce, de altfel, e adevărat. Apoi ei...

— Au înţeles ce-i aici? întrebă Hunter.

Brantzen scutură din cap.

— Mă îndoiesc. Păreau să creadă că e vorba de un sanatoriu sau de o casă de odihnă. Au început să pună întrebări despre împuşcăturile de ieri seară... Voiau să ştie dacă „babacii” mei fuseseră deranjaţi... întrebări de genul ăsta. Cred că încercau să mă facă să mă contrazic, pentru că le-am spus că sunt singur. Probabil că am răspuns satisfăcător. I-am văzut apoi intrând în casa din faţă.

— I-ai văzut şi ieşind? întrebă Hunter.

Brantzen scutură capul fără să spună nimic.

— Arată-mi casa. După care vreau să-mi arăţi cum pot ieşi de-aici fără să fiu văzut din acea casă, şi apoi…

Cineva bătu uşor la uşă, întrerupându-l pe Hunter. Exterminatorul se lipi de perete în timp ce Brantzen răspundea. Hunter zări o femeie drăguţă în uniformă albă care anunţă:

— Şeful poliţiei ar vrea să vă vorbească, doctore. L-am condus în birou unde…

Brantzen răspunse:

— Vin imediat.

Apoi închise uşa.

— La dracu! şopti el. E Cann.

Deodată răsunară voci enervate şi uşa se deschise. În încăpere intră un bărbat înalt în uniformă kaki, ţinând în mână o pălărie cenuşie cu boruri mari.

— I-am spus asistentei că nu e vorba de o vizită oficială, doctore, zise el cu o voce calmă.

Îi zâmbi amical lui Brantzen, apoi îl fixă pe Hunter, care rămăsese lipit de perete, trecu rapid cu privirea peste umflătura care trăda arma ascunsă sub haină şi se întoarse la doctor înţelegând că era cuprins de panică.

— Toată lumea să stea liniştită, zise Cann zâmbind. N-am venit să fac pe eroul.

Se uită scurt la Hunter.

— Nici ca să îngrop unul, adăugă el.

— Sunt… sunt cu un pacient, Genghis, zise Brantzen.

— Văd.

Cann îşi aruncă pălăria pe masă şi se trânti într-un fotoliu. Scoase un trabuc din buzunar şi muşcă o bucată din el, uitându-se fix la Hunter.

Hunter se întoarse lângă şezlong şi se aşeză, aproape lungindu-se pe perne, cu haina încă pe braţ.

— Totul e în regulă, Jim, murmură Hunter.

— Bineînţeles că totul e în regulă, zise poliţistul. Am venit aşa, în vizită. Ni se întâmplă să stăm ore în şir la palavre. Nu-i aşa, doctore?

Brantzen dădu din cap cu răceală, apoi se îndreptă spre un scaun şi se aşeză pe marginea lui cu mâinile împreunate pe genunchi.

— Amândoi detestăm violenţa, zise Cann râzând domol. Smulse altă bucată din trabuc, care îi umflă uşor falca, apoi se aplecă spre Hunter.

— Pare ciudat, nu? Un poliţist care nu vrea să audă decât de linişte şi pace! Dar… ăăă… menţinerea ordinei e singura meserie pe care o cunosc. Aşa că… am venit în deşert pentru a găsi aici ceea ce caută majoritatea oamenilor. Liniştea.

Râse din nou.

— Sunt un ofiţer al păcii…

Ochii lui strălucitori se îndreptară spre chirurg.

— Tocmai despre asta vorbeam serile trecute, doctore! Îţi aminteşti?

Brantzen dădu din nou din cap.

— Ai un oraş foarte liniştit, Genghis, zise el încordat.

— Exact! Şi aşa vreau să rămână.

Privirea i se îndreptă spre Hunter.

— Aţi comis crime în oraşul meu, domnule?

— Nu, după câte ştiu, răspunse Hunter.

Cann agită capul fiind, după toate aparenţele, de aceeaşi părere.

— Aşa îmi ziceam şi eu.

Suspină, răsuci trabucul şi adăugă:

— Bineînţeles, violenţa pare totdeauna că se întinde, că se revarsă peste regiunile liniştite. Aş vrea ca asta să nu se întâmple aici. Intenţionaţi să petreceţi un timp în oraşul nostru, domnule?

— Tocmai plecam, îl anunţă Hunter.

Cann se ridică din fotoliu.

— Pot să vă conduc undeva cu maşina?

Hunter şi Brantzen schimbară o privire. Chirurgul făcu un semn afirmativ.

— Urmează întocmai instrucţiunile mele şi totul va fi bine. O pungă cu gheaţă bine uscată va reduce umflăturile şi durerea. Dar nici un pic de umezeală. Lasă plăcile până când cad singure. Dacă observi o inflamare în jurul lor, du-te imediat la doctor.

Se ridică repede şi luă valiza lui Hunter aflată într-un colţ al încăperii.

— Te voi ajuta.

— Am lăsat maşina în spate, zise Cann.

Ieşi primul. Hunter îl urmă de aproape, pipăindu-şi încetişor faţa.

Brantzen îşi prinse din urmă pacientul, mergând alături de el în hol. Îi întinse lui Hunter o pereche de ochelari de soare cu lentile mari şi zise:

— Ia ăştia. Vor ascunde majoritatea pansamentelor.

Hunter îi mulţumi, apoi adăugă cu glas scăzut:

— Ce e cu tipul ăsta?

— Habar n-am, şopti Brantzen cu o voce răguşită. E curios. N-am putut niciodată să-l descifrez. Cred că ştie cine eşti.

— Asta e evident, murmură Hunter. Vom vedea ce-o să iasă şi din asta. Încă o dată, mulţumesc Jim. Şi ocupă-te de plicul ăsta!

Chirurgul agită brusc capul şi zise:

— Acum o oră am telefonat la spital. Bătrânul o să scape.

— Cu atât mai bine. În cazul ăsta, va avea nevoie de bani.

Se opriră pe palier. Cann plecase înainte şi deschidea portiera din faţă. Hunter strânse mâna prietenului său.

— Jim... nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Ai făcut asta cu mulţi ani în urmă. Dar fii atent la Cann. Nu se ştie niciodată ce-are în cap.

— Am cea mai bună impresie posibilă despre Cann, zise Hunter.

Luă de jos valiza şi plecă spre maşină. Cann îi luă valiza şi o puse pe bancheta din spate. Hunter îi făcu cu mâna binefăcătorului său, apoi urcă în faţă.

Cann ocoli maşina şi se instală la volan.

— Unde mergem? zise el domol.

— Hotărăşte singur, răspunse Hunter cu o voce încordată. Oraşul dumitale e plin de indezirabili.

— Mie-mi spui! zise Cann suspinând, în timp ce pornea motorul.

Concasoarele începeau să se ocupe de faţa lui Hunter. Se uită pe fereastră cu un fel de disperare, văzând cum dispar clădirile clinicii *New Horizons.* Hunter îşi zise că orizonturile se deplasau tot timpul pentru un om fugărit. Se întreba ce va găsi la capătul drumului.

— Te las în afara oraşului, zise Cann. Nu mă interesează unde te duci pe urmă. Poţi să te duci şi în iad, dacă aşa vrei, din moment ce nu e în oraşul meu şi să-ţi tragi după tine toţi demonii.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, zise Hunter. Au obiceiul să mă urmeze.

— Cred că ai şi tu o vină în treaba asta.

— Şi eu cred la fel.

Dar demonii lui Hunter aveau obiceiul şi să-i întindă capcane.

Maşina poliţiei făcuse turul clinicii şi se deplasa pe strada umbrită care mărginea proprietatea spre sud, când un Chrysler se ivi brusc de pe un drum privat, blocându-le trecerea. O a doua

maşină se aşează de-a latul străzii la vreo douăzeci de metri în spatele lor, în timp ce Cann apăsa pe frână ca să-şi oprească vehiculul. Doi oameni se năpustiră de sub bolta casei opuse clinicii şi o porniră brusc la fugă pe gazon cu pistoalele în mână.

— Nenorocitul ăsta de Braddock! izbucni Cann.

Haina lui Hunter dispăruse deja, eliberând pistolul-mitralieră.

— Nu sunt poliţişti! zise Hunter care se lăsă în jos pe scaun cu mâna pe mânerul portierei.

Mişcările bruşte îi provocau un val de junghiuri. Efectele anesteziei dispăreau cu rapiditate.

Mâna lui Cann se lupta cu încheietoarea tocului în care avea revolverul, când deasupra capotei Chrysler-ului apăru un pistol-mitralieră şi o voce fonfăită strigă:

— Vrem să-ţi vedem pasagerul afară în stradă, unde putem să-l examinăm. Uşurel, uşurel. Ieşiţi cu mâinile ridicate.

Hunter aruncă o privire spre Cann şi deschise portiera.

— Doar n-ai să ieşi... şuieră Cann.

— Aşa să fie, zise Hunter.

Cann deschise portiera şi o împinse câţiva milimetri.

— Gata!

Se aruncă într-o parte spre Hunter, apăsând la maximum pe pedala acceleraţiei. Maşina se năpusti înainte, parcurgând un semicerc ciudat, cu parbrizul şi geamurile laterale transformându-se în ţăndări sub impactul gloanţelor pistolului-mitralieră.

— Descurcă-te! strigă Cann în momentul în care maşina poliţiei se ciocni de Chrysler.

Pistolul-mitralieră amuţi imediat.

Hunter să trezi pe jumătate aruncat afară din maşină. Portiera lui era blocată de Chrysler, iar Cann trăgea cu pistolul prin parbrizul spart. Din spate izbucniră alte împuşcături, găurind maşina.

— M-au nimerit! bombăni Cann. La dracu!

Hunter se rostogoli sub maşină, se târî sub cele două vehicule, şi ieşi pe cealaltă parte a Chrysler-ului.

Un bărbat gras, cu fruntea plină de sânge, părăsi locul de la volan cu mare greutate şi fu gata să pună piciorul pe pieptul lui Hunter. Hunter îi trase un glonţ în gură, în timp ce grăsanul se uita la el, şi fu nevoit să se ferească de căderea cadavrului.

Omul cu pistol-mitralieră stătea îngenuncheat în rigolă, sângele curgându-i dintr-o fractură deschisă a cotului. Mafiotul încercă să ridice arma cu celălalt braţ. Hunter îl ciurui de la pubis

la gât, măturând rapid spaţiul cu arma lui. Apoi se târî spre pistolul-mitralieră abandonat.

Cann era lungit pe bancheta din faţă şi trăgea sporadic în spate. Cei doi oameni care veniseră în fugă dinspre casă stăteau la adăpost la vreo cincisprezece metri de Hunter, pe partea stângă. Unul dintre ei striga, dând ordine celor din a doua maşină.

Hunter ridică pistolul-mitralieră, trase rafale lungi în cea de a doua maşină, găsind un punct sensibil. Flăcările ţâşniră din capotă şi maşina fu cuprinsă brusc de foc. O siluetă în flăcări se îndepărtă de focar în momentul în care maşina făcea explozie.

— Foc! strigă Cann începând să tragă spre copaci.

Hunter lăsă arma mafiotului şi o luă pe a lui, încercând o mişcare pe flanc. Cei doi oameni îşi părăsiseră adăpostul ca să fugă spre casă. Hunter simţea că Genghis Cann participa la mişcarea lui, părăsind rămăşiţele vehiculului şi traversând cu rapiditate strada spre şirul de copaci.

Răpăitul pistolului-mitralieră fu acoperit de bubuitul brusc al unei puşti. Unul dintre fugari se prăbuşi în plină cursă, murind pe loc. Puşca bubui din nou şi al doilea mafiot care alerga fu aruncat la pământ, agitat de tresăriri spasmodice. Cann reveni pe stradă – două dâre de fum ieşeau din ţevile puştii – şi se uită tăcut la Bob Hunter.

Hunter puse un încărcător nou la pistolul-mitralieră şi porni spre poliţist.

— Tragi bine pentru un ofiţer de pace... zise el cu o voce domoală.

Cann zâmbi şi aruncă o privire spre câmpul de luptă pentru o estimare rapidă.

— Dumnezeule mare! Totul s-a petrecut atât de repede! zise el cu o voce emoţionată.

Partea dreaptă a cămăşii sale kaki era plină de sânge.

— Eşti grav rănit? îl întrebă Hunter.

— Doare rău dar nu cred că e grav, răspunse ofiţerul. O să mă întorc la doctor ca să arunce o privire.

Se întoarse la maşina poliţiei.

— Crezi că Chrysler-ul mai merge? îl întrebă el pe Hunter.

— Nu pare prea buşit, răspunse celălalt.

— OK. Ce-am spus e încă valabil. Descurcă-te. Îţi dau un minut. Pe urmă va trebui să mă folosesc de aparatul meu de emisie-recepţie. Dar ai grijă! Dacă mai vii încă o dată aici, te lichidez!

Se aşează lent la volan şi caută microfonul.

— Eu, bătrâne, îţi admir curajul. Dar nu dau nici o para chioară pe viitorul tău. Indiferent că ai sau nu o faţă nouă.

— Mulţumesc, zise Hunter.

Luă valiza de pe bancheta din spate, o urcă în Chrysler, urcă la volan şi se dezlipi încet de maşina poliţiei, părăsind scena cu scrâşnet de cauciucuri. În oglinda retrovizoare, Hunter îl văzu pe Jim Brantzen alergând pe peluza din faţa clinicii cu o trusă în mână.

Hunter viră la colţul străzii şi acceleră. Durerea şi tensiunea îşi făcură efectul. Îşi trecu mâna peste coate, în interiorul cămăşii. Scoase degetele roşii de sânge. Acum era şi rănit. Se simţea ireal, uşor şi brusc foarte slăbit.

Se luptă cu greaţa care îl cuprinse pe neaşteptate şi se strădui să se concentreze asupra modului în care va părăsi oraşul. Demoni mici cu lansatoare de flăcări se infiltrau în oasele feţei sale şi îi provocau înţepături atroce care porneau de la nas, cuprindeau suprafaţa pometilor, lăsându-se apoi peste maxilare.

Prin comparaţie, durerea înăbuşită din zona coastelor părea mai plăcută.

Îşi aminti de una din vorbele lui Flower Child Andromede, unul din *Deach Squad,* acum mort, care spunea:

— Infernul e pe pământ.

Hunter ştia unde îl va duce noul său orizont.

Spre orizontul infernului.

CAPITOLUL IX

Conform dosarelor oficiale, baia de sânge din 5 octombrie a început atunci când şeful poliţiei a fost oprit de un baraj ilegal în zona de est a oraşului.

Ştiind că orăşelul său de la marginea deşertului devenise locul în care redutabilul Bob Hunter era căutat de o echipă specială a poliţiei din Los Angeles şi de ucigaşi aflaţi în solda mafiei, şeful poliţiei locale, Robert Cann, a declarat că la început crezuse că barajul fusese instalat de poliţiştii din Los Angeles, comandaţi de căpitanul fim Braddock. Dar după câteva secunde devenise evident că „picasem în plasa întinsă de mafioţi”.

Chestionat de jurnalişti, Cann nu a fost în stare să spună cum, numai el singur, putuse să doboare opt ucigaşi, înarmaţi cu două pistoale-mitralieră şi alte diferite arme.

— Cine se mai gândeşte în momentele alea? adăugase Cann. Reflexele şi instinctul predomină... Şi eu sunt surprins, ca toată lumea, că am scăpat doar cu o zgârietură la coaste.

Câţiva jurnalişti pretinseseră în articolele lor că o parte a evenimentelor fusese în mod deliberat ascunsă, atrăgând atenţia asupra similitudinilor dintre această poveste de la Palm Village şi alte episoade din cariera violentă a lui Bob Hunter, Exterminatorul.

Ceea ce urmase semăna foarte mult cu raporturile normale dintre poliţie şi gangsteri.

Răspunzând alarmei generale dată de şeful poliţiei Cann, trei maşini ale echipei venite de la Los Angeles s-au îndreptat spre acelaşi loc, descoperind un al doilea grup de aşa-zişi vânzători de cărţi (identificaţi mai târziu ca fiind „soldaţi” din Cosa Nostra, la fel ca şi cei din primul grup) care controlau un sector din apropierea locului unde avusese loc prima întâlnire.

— Aceştia (vânzătorii) au tras primii, a declarat sergentul Carl Lyons de la Los Angeles. Altfel nu i-aş fi recunoscut. După toate aparenţele, respectivii auziseră împuşcăturile provenind de la atacul împotriva şefului poliţiei Cann şi, crezând că era vorba de o întâlnire cu Hunter, au încercat să ne îndepărteze de locul respectiv. Mă aflam în maşină împreună cu ofiţerul Hank Edwards. Am încasat de aproape rafale de arme automate şi Edwards a pierdut controlul maşinii. Ne-am răsturnat şi cred că asta ne-a salvat. Erau cinci şi aveau un arsenal considerabil.

Vehiculul răsturnat a constituit un adăpost iar aparatul de emisie-recepţie încă mai funcţiona. După câteva secunde am primit întăriri. Trei dintre gangsteri au fost doborâţi pe loc, altul a fost rănit la picior iar al cincilea a încercat să fugă cu maşina. Dar a intrat direct în vehiculul căpitanului Braddock la prima intersecţie şi a murit pe loc. Căpitanul s-a ales cu un umăr uşor deplasat. Cred că numai omul care a fugit din lupta cu Cann a scăpat. Din păcate, nu-i cunoaştem identitatea.

Rezultatele înfruntării de la Palm Village: 12 mafioţi morţi, 1 inculpat; 3 poliţişti uşor răniţi; două maşini particulare distruse; 1 vehicul al poliţiei din Palm Village uşor avariat; două vehicule ale echipei din Los Angeles foarte avariate. Urmarea a agravat consecinţele.

În timp ce majoritatea ofiţerilor de poliţie se afla în locurile unde au avut loc înfruntările precedente, un agent din Palm Village a fost interesat de comportarea unui bărbat care stătea într-un Lincoln Continental de culoare închisă, model recent, garat de la începutul dimineţii în parcarea municipală. Agentul remarcase că bărbatul supraveghea tot timpul o maşină aproape identică trasă lângă el. Al doilea vehicul primise o contravenţie, dată chiar de agentul respectiv.

— De fiecare dată când mă interesam de această maşină pentru depăşire de staţionare, tipul devenea foarte agitat, a declarat mai târziu agentul. Până la urmă m-am apropiat şi l-am rugat să coboare din maşină. Voiam să-i văd permisul de conducere ca să-l pot identifica mai târziu. Dar când l-am văzut de aproape, m-am gândit că era mai bine să-l percheziţionez. Arăta cam suspect. Ei bine, a ieşit din maşină furios la culme, neînarmat, cel puţin la început. Dar a încercat să mă lovească cu genunchiul. M-am ferit. Dar am primit un genunchi în stomac de mi-a tăiat răsuflarea. L-am lovit cu bastonul de cauciuc peste cot în timp ce eram căzut într-un genunchi. După care m-am pomenit nas în nas cu o ţeavă de revolver. Nu ştiu cum nu mi-a distrus faţa. Era atât de aproape când a tras încât am simţit arsura prafului de puşcă şi acum am probleme mari cu ochii. Pare neverosimil dar nu m-a nimerit. Am auzit glonţul şuierându-mi în ureche şi am crezut totuşi că m-a nimerit. Nu puteam să văd mare lucru şi faţa mă durea foarte tare. M-am prăbuşit... cu faţa în mâini. Apoi mi-am dat seama că nu eram chiar rănit şi m-am ridicat imediat. Tipul traversa strada în fugă. L-am văzut dând colţul, mergând spre Lodetown. L-am urmărit. A intrat într-un magazin vechi dezafectat, *Brown Mercantile*, ducându-se la

ceilalţi tipi care vindeau cărţi. Vorbisem cu ei cu câteva ore înainte şi mi se păruseră OK! Ei bine, alergam spre comisariat ca să aduc întăriri când l-am întâlnit pe Gene Perkins, unul dintre agenţii noştri. Gene nu era în timpul serviciului şi era la cumpărături cu nevasta. M-a trimis la comisariat şi a rupt-o la fugă spre *Brown Mercantile.* La comisariat n-am găsit pe nimeni. După unu-două minute l-am chemat pe şef prin radio. Şi pe urmă cred că am leşinat. Doctorul a zis că aveam o mică comoţie cerebrală datorată acelei împuşcături.

Declaraţia poliţistului Gene Perkins lămurea urmarea relatării de mai sus:

— Am văzut o maşină mare şi neagră ieşind încet de pe aleea din spatele magazinului *Brown Mercantile* în momentul în care ajungeam la faţa locului. Eram pe jos, fără uniformă, dar totdeauna sunt înarmat. Am un revolver special pentru când nu sunt de serviciu, pe care îl port într-un toc la subsuoară. Nevasta mea mă tachina mereu pentru că eram înarmat. Bun, m-am arătat şi am făcut semn maşinii să oprească. Dar, în loc să oprească, maşina a dat înapoi şi a revenit cu toată viteza pe alee. Am văzut doi oameni în faţă şi unu-doi în spate. Trag un foc în aer şi le strig să se oprească. Alerg spre alee şi, aproape în momentul în care ajung, îi aud ieşind din nou. Foarte repede. Înţeleg şi sar pe trotuar şi mă lipesc de barul lui Al. Mă aflu poate la trei metri de locul pe unde ies de pe alee. Trag în deflector şi trebuie să spun că tipul are reflexe bune – frânează. Şi nici măcar nu ieşise în întregime. Pe urmă dă înapoi. În timpul ăsta, eu sunt pe burtă şi ei ripostează.

Imediat ce au dispărut, mă ridic ca să văd unde s-au dus. Sunt aproape la celălalt capăt al aleii şi norocul face ca să fie un camion care livrează bere la Molly şi care blochează cealaltă ieşire. Sunt prinşi la mijloc. Atunci unul dintre gangsteri coboară din spate şi strigă la tipul care descarcă berea. Omul nu-i dă atenţie şi îşi continuă treaba. Le trag atunci un glonţ în radiator ca să nu se culce pe-o ureche. Apoi, tipul care răcnea la omul cu berea se apucă să-i tragă în cap cu mânerul pistolului. Cel cu pistolul urcă în cabina camionului. Ceilalţi trăgeau în mine tot timpul. Tipii au chiar un pistol-mitralieră şi îl folosesc, în timp ce eu sunt obligat să trag cu stânga ca să nu mă expun. Niciodată n-am tras cu stânga – s-ar putea spune chiar că a fost un noroc cu o armă atât de mică – dar îl nimeresc pe banditul de la volanul camionului. Cade pe alee. Apoi alt noroc. Să nu spunem noroc, să spunem că a fost un spirit civic. Bătrânul John Trappolino, un

zidar, care locuieşte în cartierul de sud şi vine zilnic la Lodetown ca să bea o bere şi să facă o partidă de popice la Al. De obicei trage maşina pe *Second Street,* lângă Al. Presupun că John a văzut ce se petrecea. Şi soseşte în acel moment cu maşinuţa lui ţinând portiera deschisă. Îl văd sărind ca un adolescent din maşina care continuă să meargă, urcă pe trotuar în spatele meu, intră într-o parte pe alee, se loveşte de zidul de la *Village Bakery* şi motorul se opreşte. Aleea era acum complet blocată.

Acum e sigur că tipii din maşina neagră nu vor mai putea să plece. Ies din maşină şi alerg până la intrarea magazinului *Brown Mercantile*, moment în care aud sirenele care se deplasau spre Lodetown. Am crezut că e Arthur, celălalt agent, care trimisese întăriri. Şi pot să vă spun fără să-mi fie ruşine că eram al naibii de mulţumit să-i aud sosind. Atunci alerg spre *Main Street,* plină de oameni care încercau să vadă ce se petrece. Asta mă cam stinghereşte dar ajung în faţa magazinului la timp ca să văd deschizându-se uşa şi capul unui tip care vrea să iasă. Trag. Nu-l nimeresc dar sparg geamul din spatele lui şi asta nu e rău deloc. Cred să sunt prinşi între două focuri şi se întorc rapid în magazin. Atunci soseşte şeful poliţiei şi băieţii de la *Hardcase* şi bandiţii sunt prinşi la înghesuială. Dar au avut o moarte atroce. Eu n-aş vrea să mor ca ei.

În ziua de 5 octombrie, Lodetown a ars în întregime, fiecare imobil fiind distrus de focul care a scăpat repede de sub controlul modest al pompierilor oraşului. Se ştie că focul a izbucnit în pivniţa unui imobil vechi unde la parter se afla magazinul *Brown Mercantile,* închiriat în acea dimineaţă unui om al Mafiei care se dădea drept vânzător de cărţi.

Se presupune că focul a fost aprins de cei trei criminali neidentificaţi care se refugiaseră în acea clădire, poate ca să creeze o confuzie care să le permită să evadeze. Planul însă a eşuat. Cadavrele lor, imposibil de identificat, au fost găsite lângă uşa de serviciu.

În momentul izbucnirii focului, pe o stradă adiacentă, a izbucnit altă serie de împuşcături între poliţişti şi „tipii suspecţi din două maşini”. Schimbul de focuri a început când căpitanul Tim Braddock a remarcat cele două vehicule care treceau prin faţa incendiului, vădit ca să se „informeze”. Braddock a reuşit să-l identifice pe unul dintre tipi, Lou „Screwy Looey” Pena, presupus a fi de multă vreme unul dintre ucigaşii familiei DiGeorge. În acest schimb de focuri, trei dintre ofiţerii lui Braddock au fost răniţi, dintre care unul grav, iar un martor

nevinovat, un personaj pitoresc din Lodetown, Joe Indianul, a fost omorât de un glonţ rătăcit.

Cele două vehicule au reuşit să scape şi au fost găsite abandonate în alt cartier al oraşului, cu urme de sânge.

Bilanţul era jalnic. Treizeci şi două de imobile comerciale, vechi dar funcţionale, au fost distruse; douăzeci şi şase de vehicule particulare au ars în întregime.

E surprinzător faptul că nu a murit nimeni din cauza incendiului, cu excepţia celor trei indivizi ai Mafiei. Dar Lodetown, amintire pitorească a trecutului, a încetat să mai existe. Oraşul lui Cann îşi pierduse echilibrul.

Pe locul unde fusese Lodetown se va construi un ansamblu modern unde nu va fi loc pentru fermierii de altădată. Va exista un alt sistem de taxare; poliţia din Palm Village se va moderniza, va căpăta anvergură şi va fi mai puţin liniştită.

Câteva ore mai târziu, uitându-se cu tristeţe la ce mai rămăsese din Lodetown, Cann îi spuse doctorului Jim Brantzen:

— Trebuia să se întâmple, doctore. Prietenul dumitale a fost catalizatorul de care avea nevoie acest oraş... de care aveam nevoie. Regret... regret pierderea de vieţi omeneşti şi de bunuri, dar... în acelaşi timp, nu regret. Dacă mai dat ochii cu prietenul dumitale, spune-i că Genghis Cann nu regretă nimic.

— Îi voi spune, dacă am să-l mai văd vreodată, răspunse chirurgul.

*

* *

Pe drumul de întoarcere la Los Angeles, Tim Braddock îi anunţă tânărului Carl Lyons un punct de vedere diferit:

— Îţi dai seama, sergente! Acest Bob Hunter e un dezastru. Sper că n-am să te mai aud expunând meritele sociale şi virtuţile acestui război pe care l-a provocat. Face să iasă tot ce e mai rău din tot ce atinge. Trebuie să punem mâna pe tipul ăsta! Trebuie să-l arestăm până nu aruncă în mare tot statul!

— Păcat, zise cu tristeţe Lyons.

— Cum?

— Am spus că e păcat, repetă cu mai multă fermitate sergentul. E păcat că Hunter e făcut răspunzător de toate greşelile.

— Greşelile cui? întrebă furios Braddock.

— Greşelile noastre. Ale dumitale, ale mele, ale lui Cutărescu, ale tuturor bunilor cetăţeni. Hunter nu e un dezastru, căpitane, după cum un compas nu e Polul Nord. Poţi să mă dai afară dacă

ţii cu tot dinadinsul, dar dacă am fi fost poliţişti buni... n-ar fi existat un Bob Hunter. Hunter nu e un dezastru, căpitane. E o acuzare. Şi ne acuză pe noi şi întreaga societate de neglijenţă.

— Destul! răcni Braddock.

— Să zicem, răspunse calm Lyons.

Merseră un moment în tăcere, apoi Braddock zise:

— Eşti terminat, Carl. Nu cred că pot să-ţi port pică pentru opiniile personale. Vreau să spun că reuşesc să te înţeleg. Dar ideile tale te exclud de la sine din *Hardcase.* În seara asta îţi voi semna transferul.

— Mulţumesc, zise Lyons. Dar cred că e inutil. Am impresia că nu-l vom mai vedea niciodată pe Hunter.

— Cum aşa?

— Nu ştiu, răspunse Lyons suspinând. Am pur şi simplu impresia că vedem sfârşitul unei epoci.

Braddock se foi stingherit, luă o ţigară şi mormăi:

— Nici vorbă. O să-l bag pe tipul ăsta la puşcărie sau îmi dau demisia.

— Sper că pensionarea va fi mai potrivită, murmură Lyons.

— Ce?

Lyons se aplecă peste volan şi privi ţintă drumul din faţa lui.

— Gândeam cu voce tare, zise el. Cred totuşi că am asistat la sfârşitul unei epoci.

— Om vedea, zise Braddock.

Sergentul Lyons avea pe jumătate dreptate. Episodul de la Palm Village marcase într-adevăr sfârşitul unei epoci pentru Exterminator. Dar a fost vorba doar de o eclipsă, nu de o extincţie. Ascuns în spatele măştii, Bob Hunter avea să întreprindă acţiunile cele mai periculoase şi mai aventuroase din cariera lui împotriva Mafiei.

Exterminatorul se hotărâse să se infiltreze în „familia” lui Julian DiGeorge, profitând de noua lui mască de luptă.

CAPITOLUL X

Trecuseră trei zile de la incidentul petrecut la Palm Village şi Lou Pena încă nu se reîntorsese la Julian DiGeorge la Palm Springs.

În seara de 5 octombrie sosise un mesaj scurt, adus de Willie Walker, grav rănit.

— Lou mi-a zis să-ţi spun că va aduce capul lui Hunter într-un sac.

DiGeorge dublase imediat garda şi petrecuse câteva zile chinuit de gânduri negre.

La 10 octombrie, îl chemase la el pe Walker convalescentul şi îi puse din nou întrebări despre Palm Village.

— Poate că a murit, conchise DiGeorge la sfârşitul discuţiei, făcând aluzie la Hunter. Poate că unul dintre acele cadavre era al lui. Poate că poliţia nu vrea să spună nimic ca să ne terorizeze.

— Habar n-am, zise Willie Walker. Din câte am înţeles, Hunter nici măcar nu era în oraş. După cum am spus, am găsit maşina lui Julio, dar cred că Hunter a abandonat-o şi a furat alta ca să plece mai departe. E lipsit de sens să credem că ar fi abandonat maşina şi că ne-ar fi aşteptat cuminte ca să-l găsim.

— Nu încerca să-l înţelegi pe Hunter, îl preveni DiGeorge. Se crede şmecher, aşa că nu încerca să spui ce-ar face sau ce n-ar face. Cunoşti bine oraşul, Willie. Când te vei simţi mai bine, vreau să iei câţiva oameni şi să faci câteva cercetări rapide. Procedează cum crezi de cuviinţă, dar vreau răspunsuri la câteva întrebări. Vreau să ştiu dacă Hunter a murit. Înţelegi?

— Înţeleg, Deej, îl asigură Willie Walker.

În zilele următoare, DiGeorge începu să se mai relaxeze puţin.

La 12 octombrie dădu o fugă la Acapulco cu avionul său particular, combinând un sejur plăcut cu o discuţie urgentă propusă de un asociat mexican. Subiectul principal al discuţiei se referea la noile măsuri de represiune luate de Statele Unite împotriva traficului de stupefiante la frontieră. Trebuia să se găsească un sistem de contramăsuri, pentru a nu submina această activitate lucrativă.

La întoarcere, DiGeorge se opri la San Diego şi avu o discuţie cu Anthony Cupaletto, zis *Tony Danger, caporegime* al teritoriului de graniţă dintre California şi Mexic. Îi explică noul sistem de trecere a loturilor de marijuana şi de heroină mexicană.

Când Cupaletto puse discret câteva întrebări despre Bob Hunter, patronul mafiot îşi exprimă convingerea personală că la Palm Village avusese loc sfârşitul „turbatului Hunter”. Apoi îi sugeră lui Tony Danger să se preocupe mai mult de activităţile de la frontieră şi mai puţin de fantomele mitice.

— Pur şi simplu, trebuie să împingem pe oamenii de afaceri să facă gură mare că pierd timp, adăugă DiGeorge. Federalii cred că ne fac probleme, au să vadă ce putem să le facem noi lor. Morales se ocupă deja de treaba asta de partea cealaltă a frontierei. Fă şi tu la fel aici şi lasă-i pe cei cu afaceri cinstite să facă scandal mare pe seama abuzurilor la care se dedau vameşii. Între timp, noi vom avea toată grija ca marfa să vină pe mare.

Familia îşi continua ocupaţiile ca de obicei. În timpul întoarcerii la Palm Springs, DiGeorge se preocupă de problema delicată a „succesiunii numărului 2”, un post care era vacant după ce Bob Hunter îl executase în septembrie pe Emilio Gordano. Tony Danger nici nu putea să fie considerat drept candidat. Hunter doborâse unul dintre locotenenţii cei mai promiţători pe care îi avea.

DiGeorge îşi dădea seama că trebuia să ia cu rapiditate o hotărâre ca să evite intrigile sordide. Obţinerea unui titlu în Cosa Nostra însemna mai mult decât poziţie şi prestigiu; reprezenta putere şi bănet în cadrul a ceea ce federalii numeau deja „al doilea guvern invizibil al naţiunii”.

DiGeorge îşi zicea că loviturile date de Hunter organizaţiei aveau mai mult efect decât îşi închipuia. Moartea normală a unuia din eşaloanele inferioare nu pusese niciodată probleme acelui sistem organizat şi administrat cu o mână de fier.

DiGeorge nu-şi mai amintea de o astfel de perioadă de mortalitate în rândurile Mafiei de la războiul dintre Maranzano şi Genovese, de prin anii treizeci. Din cauza lui Hunter, ierarhia familiei DiGeorge era în mare suferinţă.

Nici la nivelul „soldaţilor” situaţia nu era mai strălucită.

DiGeorge zâmbi cu amărăciune gândindu-se la Screwy Looey Pena care devenise ucigaş şef. Screwy Looey fusese totdeauna un bun soldat. Şi DiGeorge nu se îndoia nici măcar o clipă că Pena va fi totdeauna un bun soldat, leal până la moarte, dar nu avea anvergura unui *capo.*

Cum îşi va înlocui DiGeorge oamenii morţi?

De ani de zile, familia nu mai primise noi membri şi în organizaţie nu exista sânge tânăr. Sigur, existau angajaţi tineri, dar nu se putea în ruptul capului să acorde un „titlu” unui

angajat!

DiGeorge îşi puse în gând să propună ca acest subiect să fie discutat de *Commissione,* marele consiliu care guverna activităţile tuturor „familiilor”. Până atunci, trebuia să se descurce singur cu problemele lui de succesiune.

Primirea făcutului DiGeorge la 15 octombrie fu concludentă. Şase maşini, dintre care un Cadillac blindat, îl aşteptau într-un hangar. Comitetul reunise douăzeci şi şase de membri şi era condus de un „soldat” cu păr lung căruia i se spunea *Little John* Zarecky.

Impresionat şi intimidat de prezenţa unui om atât de important, Zarecky raportă lui DiGeorge bâlbâindu-se că Pena nu dăduse nici un semn de viaţă şi că Willie Walker plecase de două zile însoţit de o echipă. Garda palatului rămăsese fără comandant, drept pentru care această sarcină îi fusese încredinţată lui Little John.

DiGeorge îl uşura imediat de această responsabilitate şi i-o încredinţa lui Philip Honey Marasco, o gardă de corp de patruzeci şi doi de ani care îl însoţise în Mexic.

În felul acesta, nimeni nu-i aduse la cunoştinţă lui DiGeorge ce se petrecuse în absenţa sa, în timp ce convoiul de maşini se îndrepta spre vila de la Palm Springs; şi tot aşa Julian DiGeorge ignoră existenţa unui bărbat pe nume Frank Lambretta. Asta până la confruntarea uimitoare care avu loc în curând pe marginea piscinei.

*

* *

Piscina şi curtea interioară constituiau domeniul privat al proprietăţii, o rezervă cerută cu mare insistenţă cu puţin timp înainte de fata lui DiGeorge, Andrea DiGeorge d’Agosta, o tânără văduvă care detesta prezenţa gangsterilor în casa familiei.

Andrea, care nu avusese habar de activităţile criminale ale tatălui său, ajunsese chiar să-l dispreţuiască şi aproape că nu-şi mai vorbeau de când DiGeorge fusese ameninţat cu moartea ca patron al Cosa Nostra din cauza maşinaţiilor lui Hunter.

DiGeorge nu fu surprins să-şi vadă fata pe marginea piscinei. Acolo îşi petrecea cea mai mare parte a timpului „visând”, cum spunea DiGeorge. Dar ceea ce-l surprinse şi îl şocă fu faptul că fiica lui era aproape goală şi se afla în compania unui bărbat la fel de dezbrăcat.

— Putoare! răcni DiGeorge.

Bărbatul respectiv nu avea pe el decât un slip umed şi stătea

întins pe spate. Andrea, numai în bikini, era lungită peste el. Tânăra femeie ridică privirea spre tatăl ei şi strigă:

— Tată! Nu te uita!

— Ce să nu mă uit! răcni DiGeorge. Scoală-te şi pune ceva pe tine!

Fata exclamă cu o voce sugrumată de jenă:

— N-am să mă mişc până când n-ai să te întorci!

— Aşa, ai? răcni iar nefericitul tată. Îţi arăţi curul oricărui idiot care trece pe drum, dar tatăl tău trebuie să întoarcă capul!

Se întorsese deja cu spatele dar, furios la culme, se legăna nervos de pe un picior pe altul, strângând pumnii.

— Cine e idiotul ăsta? strigă el.

Vocea fetei tremură când îi spuse:

— N-am să-ţi răspund câtă vreme vei fi în starea asta. Iar Frank nu e deloc idiot. Ba chiar o să ne căsătorim şi... şi...

Îşi pierdu complet vocea şi agăţă cu greu partea de sus a costumului de baie.

Mică de înălţime – un metru şaizeci şi cinci – cântărind patruzeci şi cinci de kilograme, tânăra femeie avea acea calitate extraordinară care face ca femeile italiene să devină simbolurile feminităţii în lumea întreagă.

„Complicele” ei, aşa cum îl va numi mai târziu, nu avu nici o reacţie când ea vorbi de căsătorie. Se ridică cu uşurinţă şi îmbrăcă o pereche de blugi albi, apoi se îndreptă spre tatăl furios.

— Mă numesc Frank Lambretta, domnule DiGeorge, zise el cu o voce calmă.

DiGeorge se uită la el cu ochii înceţoşaţi de mânie. Văzu un bărbat zvelt de treizeci şi cinci de ani, musculos, bine făcut şi prea frumos. Poate un play-boy. Palm Springs era plin de astfel de bărbaţi.

DiGeorge se simţea umilit din cauza indiscreţiei fetei sale. Mârâi dezgustat şi-i administră un dos de palmă fulminant bărbatului din faţa lui. Era clar că bărbatul prevăzuse această reacţie, dar primise lovitura fără să clipească. Pe pielea netedă a obrazului rămase urma a patru degete: un muşchi al maxilarului se încordă şi un nerv tresări sub ochi.

— Cred că ai considerat că merit asta, zise bărbatul.

Vorbea lent, menţinându-şi cu greu sângele-rece.

— Dar să fie prima şi ultima lovitură pe care mi-o dai. Asta e sfatul meu.

— Mda, mda, bombăni DiGeorge. Nu mai pot de frică de

sfaturile tale!

Fata reuşise să-şi acopere sânii şi se îndreptă spre tatăl ei mânioasă.

— Eşti nebun! Complet nebun! izbucni ea. Sări la bătaie pentru un lucru nevinovat ca ăsta, tu care eşti un ucigaş, un hoţ, un…

Gemând de furie, pentru că fusese enervat peste măsură, DiGeorge ridică mâna s-o pălmuiască. Fata văzu cum se apropia lovitura, nu mai zise nimic şi ţipă. Dar bărbatul care se numea Lambretta reacţionă şi mai rapid. Îl prinse de mână pe DiGeorge şi îl imobiliză tremurând, în timp ce ochii acestuia îl fulgerau plini de turbare.

Cei doi bărbaţi se uitară un moment unul în ochii celuilalt, şi lupta tăcută continuă până când Lambretta murmură:

— Dă-i pace puştoaicei, Deej.

— Nu mai spune! şuieră DiGeorge.

— Să zicem că e vina mea, zise Lambretta fără să-i dea drumul la mână. Am obligat-o. Aşa că, las-o baltă.

— Dă-mi drumul!

— Dacă îţi dau drumul şi încerci s-o loveşti îţi fac vânt în piscină. Nu te purta ca înapoiaţii.

Lambretta îi dădu drumul şi făcu un pas în spate, zâmbindu-i vag tatălui furios.

— Ştii cu cine vorbeşti, cretinule? izbucni DiGeorge.

Lambretta clătină afirmativ din cap.

— Da, ştiu cu cine stau de vorbă. Şi confirm ceea ce am spus: dacă ai nevoie de o baie ca să te calmezi, atunci pregăteşte-te, Deej.

Dându-şi seama brusc că intrusul relaxat îi spusese de câteva ori Deej, DiGeorge se uită ţintă la interlocutorul său şi îl întrebă:

— De ce-mi spui Deej? Cum te cheamă?

Destinzându-se brusc, Andrea izbucni într-un râs nervos.

DiGeorge îi aruncă o privire furioasă, bătu din picior şi deschise larg braţele.

— Haide, vino! zise el. Vino.

Fata se refugie în braţele lui şi începu să plângă cu capul pe umărul lui. „Logodnicul” se întoarse în locul unde stătuse la plajă, se aşeză şi luă un pachet de Pall-Mall. Aprinse o ţigară, apoi îşi puse şosetele şi pantofii. DiGeorge şi fiica lui se apropiau de el, braţ la braţ, zâmbind cu stinghereală.

— Poate că e nevoie de o chestie ca asta ca să spargem gheaţa, îi zise DiGeorge fiicei sale. De săptămâni întregi nu mai suntem prieteni.

Îl împinse pe Lambretta cu piciorul şi zise:

— Nimeni nu zice că e amuzant să fii o văduvă tânără! Pe când ceremonia? De cât timp vă cunoaşteţi?

— Încă n-am fixat data, tată, răspunse repede Andrea.

— Aţi face bine să vă grăbiţi, zise cu umor DiGeorge. După câte am văzut eu, nu mai e de aşteptat.

Cu ţigara în gură, Lambretta schiţă un zâmbet şi se ridică, îşi puse cămaşa pe el şi întinse mâna.

— Suntem prieteni? întrebă el cu simplitate.

— O strângere de mână pentru viitorul socru! protestă DiGeorge.

Se feri de mâna întinsă, îl prinse pe Lambretta în braţe şi îl sărută zgomotos pe obraz.

Andrea chicoti şi zise:

— Mă duc să pun ceva pe mine.

Apoi o şterse spre casă.

DiGeorge se uită în urma ei, apoi zâmbetul îi dispăru şi făcu imediat un pas în spate, privindu-l pe intrus cu o privire pătrunzătoare.

— Interesul tău e să ai un dosar fără pată, domnule viitor ginere, zise el cu o voce ameninţătoare.

Bob Hunter zâmbi prin „masca Lambretta” şi zise:

— Poţi să te uiţi la mine oricât de aproape vrei, tată.

CAPITOLUL XI

În mediul demodat al mafiei, orgoliul şi respectul constituiau încă baza relaţiilor umane.

Rareori se întâmpla ca un *capo* să-l insulte pe cel mai neînsemnat subordonat, şi era o faptă gravă, care l-ar fi putut aduce în faţa tribunalului gangsterilor, dacă lovea un alt mafiot. Era strict interzis să te atingi de femeia unui alt bărbat din organizaţie.

Bob Hunter cunoştea acest cod ciudat – ciudat mai ales din cauza cadrului său violent şi brutal. Nu ar fi ales niciodată deliberat acest gen de introducere pentru a face cunoştinţă cu Julian DiGeorge; ştia prea bine nu poţi câştiga prietenia unui *capo* insultându-l.

Hunter era conştient de asta dar acum se întâmplase şi poate că fusese cea mai bună prezentare.

Andrea schimbase repede – acum purta bluză şi pantaloni – şi reveni în curtea interioară în momentul în care tatăl ei părăsea scena pe altă ieşire. Fata se uită cu timiditate la bărbatul care îşi zicea Frank Lambretta şi îi zise:

— Bietul tata, aş fi putut să-l scutesc de asta.

— N-o să moară din atâta lucru, zise Hunter zâmbind. Dacă pot eu, poate şi el.

Ea râse şi se aşeză pe un şezlong, cu privirea la Hunter.

— Îţi datorez scuze, zise ea. Şi mulţumiri. Îmi pare rău că a trebuit să folosesc chestia cu căsătoria. M-am gândit la tata. Dacă…

— Nu-i nimic, o întrerupse Hunter. Poate să rămână o vreme aşa.

Fata dădu din cap cu un aer serios.

— Voiam să spun că dacă vrei să intri în joc o vreme, aş fi scutită de multe necazuri. Tata are concepţii învechite despre acest gen de lucruri.

Hunter îi zâmbi cât putea el de frumos.

— Te invit la cină?

Andrea scutură din cap.

— Obligaţiile familiale te constrâng să cinezi aici. Orele opt, şi la cravată, te rog.

— La opt, repetă el.

Ea se ridică şi veni în braţele lui, oferindu-i gura. El o sărută.

Ea suspină printre buze şi se ghemui la pieptul lui.

— E cald, zise ea. Nu te gândi la cină. Poate că pe urmă vom putea merge în altă parte.

Hunter îi mângâie fundul, îi dădu drumul şi se îndreptă spre ieşirea folosită şi de DiGeorge. Întoarse capul să-i spună „la revedere” dar fata intrase deja în casă.

Ieşi, trecu pe sub o arcadă şi se îndreptă spre parcare. Un bărbat mic şi solid purtând un costum subţire, pe care Hunter nu-l mai văzuse în cele câteva zile de când venea la vilă, dădea ocol clădirii şi se îndrepta spre una dintre maşini. Bărbatul se opri şi se uită ţintă la Hunter.

— Cine eşti?

— Sunt sigur că vei afla fără să-ţi spun, răspunse cu amabilitate Hunter.

Se instală la volanul unui Mercedes superb, porni motorul şi părăsi parcarea.

Bărbatul în costum de vară încă se mai uita după el când Mercedesul se opri la poarta mare de la intrare pentru identificare. Operaţiunea devenise o simplă formalitate de la prezenţa zilnică a lui Hunter-Lambretta pe proprietatea lui DiGeorge.

Aşteptă să parcurgă un kilometru înainte de a-şi privi faţa în oglinda retrovizoare. Atinse uşor carnea lovită şi scrâşni din dinţi când atinse locul în care îl lovise DiGeorge. Fusese nevoit să facă un mare efort ca să nu reacţioneze la acea durere insuportabilă. Spera să nu-i fi produs nimic interior. Totul mergea prea bine pentru ca acum să i se strice faţa.

Da… totul mergea bine.

Se gândi la Andrea cu un sentiment de plăcere şi regret. Era, bineînţeles o legătură fără viitor… Nu avea de ce să se simtă vinovat că avea relaţii cu ea din interes. Fata era pregătită să accepte o legătură cu Hunter sau cu un altul… Atunci, de ce nu cu Hunter? Se folosea de ea, fireşte, dar şi ea făcea la fel. Era cât se poate de clar.

Andrea ţinuse neapărat ca DiGeorge să-i găsească în ţinuta aceea sumară. Se folosea de Hunter ca să-i facă rău tatălui ei. Foarte bine. Şi Hunter se folosea de ea pentru acelaşi motiv, în acelaşi scop.

*

* *

Hunter ajunse la hotel şi urcă direct în camera lui, făcu un duş, îmbrăcă un costum subţire şi îşi puse „hamul” revolverului. Apoi

coborî în hol, făcu un semn recepţionerului – un bărbat de patruzeci de ani cu zâmbetul mereu pe buze – şi puse în faţa lui o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Când ţi s-au cerut informaţii despre mine? îl întrebă Hunter.

Omul de la recepţie se uită la bancnotă apoi la client.

— Cineva mi-a cerut informaţii despre dumneavoastră, domnule Lambretta? întrebă el cu un ton nevinovat.

— Bancnota pune întrebarea.

— Mi se pare…

Recepţionerul agită nervos degetele şi zâmbi maliţios.

— Mi se pare că, cu mai puţin de o oră în urmă, un bărbat părea foarte interesat de dumneavoastră, domnule Lambretta.

— Ce i-ai spus?

Ochii recepţionerului reveniră la bancnota de douăzeci de dolari. Zâmbi apoi adăugă:

— Ei bine, ce-ar fi fost de spus? Că aţi venit aici. Că plătiţi în bani peşin, nu cu carte de credit. Că sunteţi un om liniştit, nu vă băgaţi în treburile altora şi…

Se uită la Hunter cu un aer implorator.

— Şi pariez o sută de dolari pe gloabe în fiecare dimineaţă la amabilul „bookmaker” local, adăugă Hunter.

Recepţionerul aruncă o privire la stânga şi la dreapta fără să-şi piardă zâmbetul.

— Nu trebuie să vorbim de anumite lucruri, domnule Lambretta, zise el nervos. Aş prefera să treceţi sub tăcere unele dintre… ăăă… relaţiile dumneavoastră.

Hunter luă înapoi cei douăzeci de dolari, făcu un pas în spate şi îşi descheie haina, arătându-i revolverul, în timp ce scotocea prin buzunar şi scotea mai multe bancnote prinse cu un elastic. Puse la loc cei douăzeci de dolari şi luă o bancnotă de cincizeci de dolari pe care o lăsă să cadă în faţa recepţionerului. Acesta îşi întoarse privirea de la revolver şi fixă noua bancnotă. Îşi umezi cu nervozitate buzele şi zise:

— Zău că nu văd…

— Nu vreau să vezi, zise Hunter cu un ton amabil. Şi nu e nevoie să stau aici şi să mă joc cu bancnotele. Aş putea să te apuc de guler şi să-ţi trag câteva palme. Te-ai gândit la asta?

După toate aparenţele, gândul acesta trecuse şi prin mintea recepţionerului. Imediat începu să vorbească pe un ton de conspirator:

— Bărbatul acela voia să ştie cine sunteţi şi cu cine aveţi relaţii, domule Lambretta. Am crezut că nu aveţi nimic de

ascuns. I-am spus de câtă vreme sunteţi aici, şi că păreţi a fi un domn liniştit şi bine educat. Ah! Şi cred că i-am spus că D'Agosta a venit să vă ia de aici de două-trei ori. Am fost cumva indiscret? Sper că nu. D'Agosta e o tânără foarte drăguţă... mult prea tânără ca să fie văduvă. Zău, e mare păcat!

— I-ai spus de cai?

— Da, domnule. Oh, dar sunt singur că nu e nimic grav! Am mai plasat bani şi pentru acest domn.

— Atunci cine e?

Buza de sus a recepţionerului tremură.

— Un domn Marasco. Cred că i se spune *Honey* Marasco. Un nume ciudat pentru un om corpolent ca el, dar e...

— Şi i-ai vorbit de scrisorile pe care le primesc?

Faţa recepţionerului se încordă.

— Am... ăăă... Marasco este un asociat al lui Julian DiGeorge, domnule Lambretta. Ştiţi, cu siguranţă, că domnul DiGeorge este tatăl... Aşa că, având în vedere aceste consideraţii, n-am văzut nimic rău în a...

— I-ai vorbit de scrisorile mele!

— Da, domnule. I-am spus că aţi primit scrisori din Florida şi din New Jersey. Am gre...

— Nu, las-o baltă, îl întrerupse Hunter.

Puse bancnota de cincizeci de dolari în mâna jilavă a recepţionerului. Apoi zâmbi în timp ce traversa holul spre ieşire. Acoperirea funcţiona.

CAPITOLUL XII

— Tipul ăsta e un bandit de două parale, *bambina,* îi zise DiGeorge fiicei sale.

Nu-i plăcea să folosească cuvinte italiene în vorbirea curentă, dar spunea *bambina* ca să accentueze relaţia lor tată-fiică. Andrea înţelegea acest gest de psihologie familială.

Conflictul dintre generaţii nu era nicăieri mai evident ca în familia lor. Mama şi fiica părăsiseră de multă vreme domeniul discuţiei raţionale. Mama petrecea cea mai mare parte a timpului călătorind, bântuind hotelurile de lux de pe riviera italiană.

Între tată şi fiică, acest *bambina* era cuvântul de armistiţiu, stabilit de la prima bătăiţă a Andreei la vârsta de trei ani. Deci acest cuvânt era semnalul pentru îngroparea securii războiului, potolirea unui orgoliu rănit, pregătirea drumului pentru anunţarea unei veşti proaste, ceea ce DiGeorge credea că va face acum.

— Nici măcar nu are contacte ca lumea, continuă tatăl necăjit. E un singuratic, un amărât, un ucigaş de doi bani şi un vagabond pe care oricine poate să-l cumpere. Nu-mi place că-ţi spun asta, dar ar trebui să fii mai atentă cu persoanele pe care le aduci aici, draga mea. Un linge-blide ca el poate să-i cauzeze tatălui tău o grămadă de probleme. Şi apoi, tipii de teapa lui sfârşesc totdeauna cu un glonţ în ei şi o văduvă înlăcrimată. Şi ar putea să te tragă şi pe tine în căderea lui. Nu vreau să spun că aş vrea să-ţi aleg eu prietenii, dar... în fine... ascultă-mă, *bambina,* acum ştii că tatăl tău trebuie să fie foarte, foarte atent.

— De unde ai informaţiile astea? întrebă Andrea cu o voce uimitor de calmă.

— Ştii bine că activitatea mea mă obligă să cunosc tot felul de lucruri.

— Da, îmi dau seama, tată, zise cu răbdare Andrea. Dar de data asta informatorii tăi se înşală. Frank e... ei bine, nu ştiu cum îşi câştigă existenţa şi nici nu-mi pasă! Îl găsesc formidabil şi asta e tot ce mă interesează.

Ochii i se înceţoşară şi se pregăti să atace punctele sensibile ale tatălui său.

— La urma urmelor, unde aş fi fost eu acum, dacă mama ar fi cerut referinţe despre tine acum treizeci de ani?

— Vai! Vai! Vai! gemu DiGeorge.

Lovi cu cotul în perete şi strânse pumnii de câteva ori.

— Nu vrei să fii deloc înţelegătoare, *bambina,* zise el. Vrei să-l îndurerezi pe tatăl tău. Bine, sunt îndurerat. Dar nu pentru ce-am făcut pentru mama ta sau pentru tine. Ştii ce? Am făcut câteva lucruri de care n-am chef să vorbesc; nu e om care să nu spună chestia asta. Dar vremurile s-au schimbat, lumea s-a schimbat; nu mai e loc pentru ucigaşi amărâţi. Crezi că tatăl tău nu s-a gândit totdeauna în primul rând la fericirea soţiei şi a copilului său. Nu? Te-ai gândit la asta?

— Ne-ai fi tăiat gâtul şi mamei şi mie, dacă fraţii tăi de sânge ţi-ar fi cerut-o, şi ştii foarte bine că ăsta e adevărul! Chiar şi acum, Cosa Nostra e totdeauna pe primul loc. E mai importantă decât familia, patria şi chiar Dumnezeu. Lealitatea faţă de „acest lucru pe care-l avem”, nu-i aşa, tată?

Andrea îl lovise rău de tot. Pălise la faţă când fata lui spusese „Cosa Nostra”. Izbucni într-un râs nervos.

— Hei! De unde ai mai scos şi scornelile astea? Ţi-a spus cineva basme? Cine i-a spus fetei mele basme din fosta noastră ţară?

Andrea se uita la el cu răceală.

— Nu sunt basme şi nici nu vin din fosta patrie. Originea e newyorkeză şi datează de prin anii douăzeci-treizeci. Acum face parte din domeniul public, tată. Nu m-ar mira dacă aş auzi că a apărut şi în manualele de şcoală. Iar tu ce-ai vrea să mă faci să cred? Ar trebui să te aliniezi. Mafia şi Cosa Nostra sunt acelaşi lucru, toată lumea ştie asta, şi tu faci parte din ea până în vârful unghiilor. Ştiu cine eşti şi ce eşti. Aşa că scuteşte-mă de numărul cu *bambina,* ca să-mi spui că fiica unui gangster nu trebuie să se mărite cu un gangster. La aşa tată, aşa fiică. N-ai ce face, aşa că resemnează-te.

Julian DiGeorge nu era supărat, nici măcar vexat. Îi era frică şi era trist.

— Bine, ai vrut să-l îndurerezi pe tatăl tău, l-ai îndurerat, zise el cu voce joasă. Bine, nu mă supăr. Cred că prefer ca totul să fie la lumina zilei; cel puţin acum văd loviturile înainte de a le încasa. Ai perfectă dreptate, *bambina.* Deej nu făcea nici două parale până când Mafia n-a făcut cineva din el. Ai dreptate. N-am primit o educaţie bună ca tine, şi nici n-am halit icre negre la micul dejun.

Ridică braţele şi se învârti în loc, privind luxul din jurul lui de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima dată.

— O casă ca asta… când eram puşti, o casă ca asta era pentru

mine o poveste cu zâne. Nu trebuie să uiţi că tot ce posezi datorezi acelui lucru pe care-l avem, „Cosa Nostra”. Da, ea te-a hrănit, te-a îmbrăcat, iar tatăl tău îi este leal pentru că şi el îi datorează ei totul. Şi dacă ai avea un dram de minte, ai fi măcar puţin recunoscătoare în loc să spui porcării. Şi nu uita că eşti prea inteligentă ca să-i spui stupidităţi tatălui tău. Ceea ce ai spus în legătură cu gâturile tăiate e exact. Asta poate să i se întâmple oricui, chiar şi ţie, fetei unui *capo.* Aşa să ştii! Credeai că o să neg? Ei bine, Deej nu neagă nimic. În locul tău, domnişoară ingrată, eu aş fi foarte atentă ce spun despre prietenii tatălui în faţa altora. OK? Da, Deej e puternic! Sunt cel mai important la vest de Phoenix, dar nu sunt Dumnezeu, *bambina.* Când ordinul vine de sus, e suprem; un contract e un contract, fără să intereseze pe nimeni că e fata lui cutare sau nevasta lui cutărică.

Deej se ridică din fotoliu, se apropie de fata lui şi se uită fix la ea cu o privire disperată.

— Această conversaţie e o josnicie pentru un tată şi un copil. N-o să se mai repete, nu-i aşa, *bambina*?

— Nu, tată, n-o să se mai repete, răspunse încetişor Andrea.

— Îi vei spune acestui Lambretta să se ducă la naiba.

Andrea suspină.

— Da, tată. Vine la cină. Îi voi spune atunci.

— Vrei să-i spun eu? întrebă cu blândeţe DiGeorge.

— Da. Da.

Avea ochii plini de lacrimi. Sări din fotoliu şi părăsi camera în fugă, strigând:

— Îmi pare rău, tată!

DiGeorge luă o scrumieră grea de sticlă şi o aruncă de perete cu toată puterea.

— Şi mie, *bambina,* zise el în camera goală.

CAPITOLUL XIII

Un valet cu o privire de oţel îl rugă pe Hunter să intre în salon. Îmbrăcase un costum clasic, dar haina nu-i ascundea bine arma pe care o purta la subsuoară.

Valetul îi propuse ceva de băut şi Hunter acceptă un pahar de whisky şi se instală într-un fotoliu confortabil. O scrumieră cu picior apăru lângă cotul lui drept, după care valetul îl lăsă singur. Luminăţia discretă producea umbre neliniştitoare pe lambriurile întunecate.

Hunter parcurse cu privirea etajerele cu cărţi, privind fără să vadă volumele de care nimeni nu se atingea. Se înfioră brusc. Se simţea observat. Îşi aprinse liniştit o ţigară, se ridică şi goli paharul dintr-o răsuflare.

Hunter aşeză paharul gol pe o comodă, îşi descheie haina şi îşi verifică starea armei fără să se ferească. Apoi încheie din nou haina şi începu să se plimbe prin încăpere.

Deodată se deschise o uşă şi intrară doi bărbaţi. Hunter îl recunoscu pe unul dintre ei, unul dintre oamenii care păzeau vila. Un tip tânăr cu faţa netedă şi alura unui profesor universitar. Al doilea era un tip solid, cu un mers uşor, o faţă de bou, umeri mari şi picioare mici. Era omul pe care Hunter îl văzuse în parcare. Bărbatul tânăr se opri în prag şi lăsă să i se vadă revolverul; celălalt se opri lângă braţul drept al lui Hunter.

— Ai uitat să-ţi declari scula, zise Picior Mic cu o voce cordială.

— Aş vrea să ştiu cui i-o dau, răspunse scorţos Hunter.

— Mă cheamă Marasco, zise cu un ton serios forţosul.

Hunter încuviinţă.

— De acord.

Mâna i se deplasă lent spre haină.

— Nu aşa! zise repede Marasco. Apleacă-te în faţă, cu mâinile pe birou.

— Nici vorbă.

Hunter îşi permise să schiţeze un zâmbet. Arătă cu privirea spre tânărul înarmat care stătea lângă uşă.

— Nu mă întorc niciodată cu spatele la un om înarmat.

Marasco fu gata să zâmbească şi el.

— Bine, atunci uşurel. Pune-l pe birou.

Hunter făcu întocmai cum i se spusese. Marasco îi luă pistolul şi îl puse în buzunarul hainei.

— Îl iei când pleci.

Făcu câţiva paşi spre uşă, apoi se întoarse spre Hunter privindu-l cu severitate.

— Te numeşti Lambretta?

Hunter dădu afirmativ din cap.

— Nu eşti cumva rudă cu un anume Rocky Lambretta din Jersey City?

— A fost vărul meu, răspunse cu calm Hunter. A murit în 1962.

Marasco dădu din cap, făcu alt pas spre uşă apoi se întoarse iar.

— Eşti Frankie, nu?

Hunter zâmbi.

— Ce rost au toate întrebările astea? Doar îmi cunoşti numele.

— N-ai lucrat niciodată la Miami sau la Saint-Pete?

— Vrei să mă aşez la birou şi să-mi scriu povestea vieţii?

Marasco dădu din umeri şi merse până la uşă.

— Domnul DiGeorge coboară imediat. Simte-te ca acasă.

— M-am simţit până să vii, răspunse Hunter sarcastic.

Marasco îi făcu cu ochiul şi ieşi. Tânărul îi zâmbi şi ieşi după celălalt închizând uşa.

Hunter îşi păstră aerul nepăsător şi se uită un moment fix la uşa închisă, apoi se reîntoarse lângă bar şi îşi turnă al doilea whisky. Se simţea în continuare observat dar nu-i mai era teamă că nu va putea să se poarte în mod convingător.

Crescuse într-un cartier italian. Îşi înţelegea duşmanul, iar şederea în familia lui Sergio Frenchi la Pittsfield avea să-i fie de un ajutor inestimabil în zilele următoare.

Hunter continuă să-şi joace rolul, bând whisky şi plimbându-se prin încăpere. După cinci minute îşi făcu apariţia şi Julian DiGeorge.

— Ce faci la Palm Springs? îl întrebă el direct.

Hunter se prefăcu enervat.

— M-am săturat. Ascultă, a fost o glumă şi n-am contrazis-o. N-am fost niciodată serios cu fata ta. Ne-am distrat puţin şi atâta tot. Ai apărut pe neaşteptate şi am vrut s-o scutesc de o situaţie stingheritoare. Dar acum, ajunge!

Faţa lui DiGeorge nu exprimă nici un fel de reacţie.

— Răspunde la întrebarea mea.

Hunter izbucni.

— Cunoşti deja răspunsurile!

— De ce te distrezi cu fata mea?

Hunter se prefăcu enervat la culme.

— Îţi baţi joc de mine? Ce bărbat n-ar vrea să…

Se opri brusc, se scotoci prin buzunare şi scoase o ţigară pe care o vârî între buze. Apoi o smulse fără să fi aprins-o.

— Ascultă, Deej, e majoră, e încântătoare şi, iartă-mi expresia, nu e Sfânta Fecioară. Ne-am întâlnit în barul hotelului meu şi ne-am distrat puţin. Ne-am împrietenit. Am fost foarte surprins când am aflat că e fata ta. Acum n-o mai cheamă DiGeorge, ci d'Agosta. Nici măcar n-am ştiut cine e. Ne-am cunoscut acum trei zile.

Umerii lui DiGeorge se contractaseră, dar faţa rămânea nepăsătoare.

— Ce te-a adus la Palm Springs?

Hunter scoase din buzunar un articol tăiat dintr-un ziar şi îl puse dezgustat pe birou.

— Chiar e nevoie de întrebarea asta?

DiGeorge se apropie şi luă tăietura din ziar. O desfăcu, aruncă o privire, apoi o lăsă să cadă pe birou şi începu să râdă domol.

— Bănuiam.

Hunter luă înapoi tăietura din ziar, un articol despre isprăvile Exterminatorului la Los Angeles, având în prim plan o fotografie a acestuia.

— Se spune că contractul e încă valabil, mormăi Hunter.

— Şi ai vrea să pui mâna repejor pe o sută de mii de dolari, zise mafiotul râzând.

— Am auzit că stai aici baricadat şi mi-am zis că merită să încerc.

— Şi nu te-ai gândit că idiotul ăla de Hunter ar putea să fie în Brazilia în momentul ăsta? Sau că poate a murit şi a fost îngropat de poliţişti la Palm Village?

Hunter mârâi dispreţuitor.

— Se află aici, la Palm Springs!

Expresia amuzată dispăru imediat de pe faţa lui DiGeorge.

— De unde ştii?

— Deja ne-am întâlnit.

Hunter îşi descheie cămaşa şi îi arătă o urmă adâncă la subsuoara stângă.

— Un glonţ de 45 mi-a făcut tranşeea asta, şi pe trăgaci a apăsat Exterminatorul.

— Nu mai spune cuvântul ăsta!

— Care cuvânt?

— Nu mai pronunţa porecla nenorocitului ăsta! Ia să văd zgârietura!

— Ce zgârietură! zise Hunter.

Desfăcu mai mult cămaşa ca să se vadă bine cicatricea rănii.

DiGeorge plesni din limbă mirat.

— Ai avut noroc, Frankie! Câţiva centimetri mai la dreapta şi…

Lăsă cămaşa şi studie rana cu un aer de profesionist.

— Se vindecă bine. Cât e de-atunci? O săptămână?

— Aproape.

Hunter îşi încheie cămaşa şi o băgă la loc în pantaloni.

— Mda, ai avut noroc, repetă DiGeorge. Frankie Lucky e un nume care ar trebui să nu fie uitat. Puţini sunt cei care se pot lăuda că l-au înfruntat pe Hunter şi au rămas în viaţă. Eşti sigur că era el?

Atmosfera încordată care domnise până atunci dispăru şi Hunter îşi dădu imediat seama că era privit cu un oarecare respect.

— El era. Ne-am pomenit nas în nas la *Desert Junction,* marţi seara.

— La mai puţin de un kilometru de-aici, zise cu nervozitate DiGeorge.

— Mda. Veneam aici ca să reperez locul. Presupun că şi el la fel. Şi, când am ajuns acolo, ne-am reperat unul pe altul.

— L-ai nimerit? întrebă imediat DiGeorge.

— Nu cred. Totul s-a petrecut foarte repede, pe neaşteptate. Ne-am pomenit unul lângă altul la semafor. Îl văd şi mă vede că-l recunosc, după care începem să tragem unul în altul. Întoarce şi o şterge. Eu îmi zic că se va ivi şi altă ocazie şi n-am chef să trag din maşină prin oraş. Şi mai eram şi rănit…

— Ce maşină avea, Lucky?

— Una mare… un Chrysler, mi se pare.

— Mda.

DiGeorge îşi pocni palmele una de alta şi ocoli biroul cu un mers nervos.

— Marţi seara e o săptămână?

— Da. Dar pun prinsoare că e încă în oraş.

DiGeorge duse o mână la gură şi se muşcă uşor de un deget.

— Poate că l-ai rănit. Poate că se ascunde.

— E posibil.

Urmă o întrerupere zgomotoasă. Andrea D’Agosta intră furioasă în cameră cu geanta de călătorie, trânti uşa şi lăsă geanta jos.

— I-ai spus prăpăditului să se ducă la naiba, tată? întrebă ea cu o voce tăioasă şi puternică.

— Încă nu, bombăni DiGeorge.

Se uită la ea încruntat. Fata purta o rochie mini strâmtă, cu fente prin care i se vedeau pulpele.

— Atunci, grăbeşte-te, pentru că mă voi duce la naiba cu el şi n-am de gând să mai pierd nici un minut în casa asta de nebuni.

Fata se uită la Hunter.

— Haide, Frank. Să plecăm.

— Nu te mişti de-aici, se răsti DiGeorge. Rămâi aici!

— O să tragi în mine dacă plec şi o să-mi tai gâtul dacă rămân!

Tânăra femeie izbucni într-un râs isteric şi veni lângă Hunter, atingându-l cu mâna.

— Ce zici de asta, Frank? zise ea chicotind. Ce crezi tu despre un om care îşi ameninţă propria fiică cu moartea pentru cauza Mafiei? Simpatic, nu?

În mâna ei apăru un pistol mic de calibrul 22.

— Vino, Frank. Voi elibera drumul.

Reîncepu să râdă şi mai tare.

— Nu fi atât de şocat, tată. Cred că e ceva în sânge. La aşa tată, aşa fiică. M-am născut cu dreptul de a ucide.

DiGeorge avea faţa unui om care ar fi vrut să se întindă jos şi să moară instantaneu. Hunter apucă revolverul şi cu cealaltă mână o pălmui pe fată. Ea făcu câţiva paşi dezechilibrată şi căzu, cu urma roşie a degetelor lui Hunter pe obraz.

— Nu-mi vine să cred, murmură ea cu o voce dezorientată.

Hunter aruncă micul revolver pe birou, se duse la fată, sărută cu tandreţe urma palmei şi o luă pe sus.

— Unde? îl întrebă el calm pe DiGeorge.

— Prima cameră din capătul de sus al scărilor, mormăi DiGeorge.

Îl urmă pe Hunter până în hol unde întâlni un Honey Marasco vizibil jenat.

Andrea se afla cu capul în jos, în braţele lui Hunter.

— Nu-mi vine să cred, repetă ea.

— E beată moartă, îi zise Hunter lui Marasco zâmbind.

Apoi îl ocoli şi urcă treptele scării. DiGeorge porni după el, apoi se opri pe o treaptă şi se întoarse spre Marasco.

— Oh! El e Frankie Lucky, Phil. Vine alături de noi. Nu-i aşa, Frankie?

— Adevărat.

Hunter nici măcar nu se întorsese.

Lucky însemna norocos, şi chiar că se putea considera norocos. Norocos că Julian DiGeorge nu putea să facă diferenţa

dintre o rană de o săptămână şi o rană de două săptămâni. Norocos că Hunter se afla totdeauna la momentul potrivit în locul propice. Şi încă şi mai norocos că în familia lui DiGeorge era atâta discordie.

Hunter duse încetişor fata până la pat.

DiGeorge se aşează lângă ea şi întoarse capul.

— Mulţumesc, Frankie. Rămân un moment cu ea. Trebuie să ne spunem câteva lucruri. Coboară şi fă cunoştinţă cu ceilalţi. Mai târziu vom avea nişte chestii de vorbit.

— Cu multă plăcere.

Exterminatorul se uită fix la *capo.* Apoi Frankie Lucky-Hunter coborî ca să se amestece cu „familia”.

CAPITOLUL XIV

Detaşat din postul pe care îl ocupa în cadrul Operaţiunii *Hardcase*, după întoarcerea de la Palm Village, Carl Lyons îşi permisese zece zile de vacanţă cu nevasta şi fiul său, şi făcuseră un periplu în peninsula *Baja California.*

Bronzat, odihnit, nerăbdător să-şi cunoască noile însărcinări, Lyons îşi reluă serviciul la 20 octombrie. Soarta anarhistului Bob Hunter nu-l mai preocupa deloc.

Carl Lyons fusese totdeauna un „bun poliţist”. Şi avea intenţia să nu se schimbe. Nu ţinea deloc ca Bob Hunter să reapară în viaţa lui profesională.

Prin toate birourile se vorbea de dizolvarea grupului *Hardcase* şi viitorul nesigur al lui Big Tom Braddock. Aceste veşti îl întristară pe Lyons, pentru că avea respect şi afecţiune pentru acest căpitan dur. Pe de altă parte, Lyons avea o mare parte de responsabilitate în eşecul pe care Braddock îl avusese faţă de Exterminator.

Aceste scrupule îl chinuiau pe Lyons, simţul datoriei aflându-se într-o dispută cu lealitatea, dar continua să creadă că prima obligaţie a unui poliţist era să-şi păstreze simţul moral. În acest caz, urmase singurul drum deschis în timpul activităţii sale din cadrul Operaţiunii *Hardcase.*

Îi permisese de două ori Exterminatorului să scape. Fireşte, Braddock nu avea habar de această mică trădare şi, de altfel, Lyons nu considera deloc că acţiunile lui sunt vinovate. Viaţa unui om de toată isprava se ţinuse într-un fir de păr, şi nici viitorul lui Big Tom Braddock nu-l hotărâse să taie acest fir.

Deci, Lyons era foarte satisfăcut că nu mai făcea parte din *Hardcase.* Spera să nu mai audă niciodată în viaţa lui de Bob Hunter.

Luă foaia de serviciu prin care era transferat la *Vice Squad* şi se duse la noul său şef. Fu primit cu căldură de noua echipă şi, după o scurtă discuţie, tânărul sergent se duse în sala de şedinţă cu un teanc de comunicate pe care trebuia neapărat să le citească.

Puţin după miezul nopţii, pe când încă mai lucra, noul său coechipier, Al Macintosh, veni să-l anunţe că era căutat la telefon.

— Centralista spune că e vorba de un informator.

Lyons se uită cu descurajare la teancul de foi pe care le mai avea încă de citit.

— Nu cunosc nici un informator de la *Vice Squad,* Al. Răspunde tu, te rog.

— Tipul vrea să vorbească personal cu tine, Carl.

Lyons se încruntă mirat şi ridică receptorul.

— Sergentul Lyons la telefon.

— Sun de departe, aşa că să fim scurţi, zise o voce înăbuşită. Vreau să-mi aranjezi un contact cu un agent federal care se ocupă de stupefiante. Am informaţii care l-ar interesa foarte mult.

Lyons era perplex.

— De ce eu? De unde mă cunoşti? De unde ai luat numele meu?

— Dintr-o sursă sigură, răspunse vocea. Trebuie să fiu prudent. Şi tu la fel. Îmi aranjezi ce ţi-am cerut?

— Pot să încerc.

Lyons îi făcu un semn lui Macintosh şi acesta trecu în biroul alăturat şi ridică receptorul altui telefon branşat pe aceeaşi linie.

— Spune-mi unde te pot găsi, zise Lyons. Te voi suna imediat ce va fi cu putinţă.

Interlocutorul de la celălalt capăt al firului începu să râdă domol.

— Să nu ne jucăm. Pot să te sun tot acolo la cinci dimineaţa?

— Voi încerca să fac tot ce-mi stă în putinţă, promise Lyons. Dar nu pot să garantez nimic.

— Încearcă. Îmi vei da un nume şi un număr de telefon ca să pot spune tot ce ştiu. Şi să nu fie vrăjeală. E ceva foarte important şi nu se poate pierde prea mult timp.

— De ce nu-mi spui acum?

Macintosh se uita la Lyons prin uşă. Îi făcu cu ochiul.

Interlocutorul de la celălalt capăt al firului avu o scurtă ezitare.

— Nu cred că ai vrea să fii amestecat în treaba asta.

— Pot să transmit totul persoanei competente.

— E vorba de trecerea stupefiantelor. E vorba de Mafie, Lyons, şi e ceva de o importanţă uriaşă. Am numele, datele, drumurile, bonurile de comandă şi tot restul. E o listă prea lungă ca să fie transmisă prin telefon şi nu vreau intermediari.

— Hai să ne întâlnim undeva, propuse Lyons zâmbind coechipierului său.

— Eşti sigur că vrei să te bagi în treaba asta?

— Face parte din meseria mea, domnule… Domnule…

— Spune-mi Pointer. Gândeşte-te la chestia asta. Sun la cinci pentru întâlnire. Să nu faci prostii.

Sergentul fu frapat subit de o bănuială uimitoare.

— Sper că nu e vorba de Hunter?

Interlocutorul nu ezită.

— Se spune că Hunter a murit.

— Ah?

— Sun din nou la cinci.

— Stai puţin, aş vrea să înţeleg un lucru. Faci parte din Mafie, Pointer?

— Aş zice că da.

În momentul acela legătura se întrerupse.

Macintosh puse receptorul în furcă şi veni repede lângă Lyons. Era foarte agitat.

— Ar putea să fie cea mai mare lovitură de la Valachi.

— Noroc că ai auzit totul.

Lyons renunţă la lectură şi se ridică de pe scaun.

— Haide să povestim totul locotenentului. Pointer a spus că sună de departe. Chestia asta mă cam pune pe gânduri. Şi mă întreb de unde mi-a luat numele. Şi de ce a făcut asta.

*

* *

La orele şapte şi jumătate, în dimineaţa zilei de 21 octombrie, s-a declanşat o acţiune poliţienească ultrasecretă la Palatul Justiţiei din Los Angeles. Operaţiunea, al cărei nume de cod era „Pointer”, era rezultatul cooperării dintre servicii. Ofiţerii erau Carl Lyons şi Al Macintosh de la Departamentul Poliţiei din Los Angeles; Harold Brognola de la Departamentul Justiţiei al USA; Raymond Portoccesi de la FBI-ul din Los Angeles, precum şi agenţii George Bruemeyer şi Manuel de Laveira de la Departamentul Antidrog.

Războiul neîncetat pe care Exterminatorul îl ducea împotriva sindicatului crimei lua acum o cotitură nouă şi periculoasă.

CAPITOLUL XV

Willie Walker şi echipa lui se întorseseră în urmă cu câteva zile cu un rezultat negativ în privinţa lui Bob Hunter şi Lou Pena.

— În oraşul ăla nu e nimic, Deej, îl anunţă Willie Walker. Nimeni nu ştie dacă l-au îngropat acolo pe acest Hunter. Am vorbit cu toată lumea, de la primar până la ciocli. Iar Screwy Looey n-a lăsat nici o urmă. Părerea mea e că Looey s-a ascuns. Sau Hunter l-a lichidat şi l-a îngropat undeva unde nu ştie nimeni.

Walker şi echipa lui au fost trimişi să patruleze continuu prin Palm Springs. Toţi vizitatorii importanţi care veneau la vila DiGeorge – şi erau numeroşi de câteva zile – erau însoţiţi de la aeroport până la proprietate de o escortă înarmată. Casa căpătase aspectul unei mici citadele.

Andrea d'Agosta era virtual în stare de arest şi ieşea rareori. Se dusese de câteva ori la piscină şi totdeauna fusese însoţită de gărzi.

Tensiunea crescuse în loc să dispară şi, la 21 octombrie, nervozitatea lui Julian DiGeorge devenise intolerabilă. Pe la începutul după-amiezii îl chemă la el pe Philip Honey Marasco.

— Screwy Looey începe să mă îngrijoreze în mod serios. Mă întrebam dacă ai putea să găseşti pe cineva care ar putea să-i vorbească.

Faţa lui Marasco rămase indescifrabilă.

— Looey ar trebui să înţeleagă că nu e bine să te îngrijoreze în halul ăsta, Deej. N-ar trebui să te forţeze să-l cauţi.

— La fel gândesc şi eu. Ştim amândoi ce se întâmplă, Phil. Screwy Looey mă evită.

— Un tip n-ar trebui să se teamă de „familia" lui. Dar poate că o face din orgoliu. A spus câtorva oameni că nu se va întoarce fără capul lui Hunter.

DiGeorge reflectă un moment.

— Cineva ar trebui să răspândească zvonul că Screwy Looey are tot interesul să se întoarcă acasă.

Marasco înţelegea foarte bine substratul acestei conversaţii purtate pe un ton obişnuit. Cineva din afară ar fi putut să creadă că plângerile lui DiGeorge nu erau nici mai mult, nici mai puţin decât nervozitate exacerbată. Dar în limbajul „familiei", mesajul era la fel de clar ca un ordin. Marasco clătină din cap.

— Mă voi ocupa de asta, Deej. Trebuie să-i transmit ceva special lui Looey?

DiGeorge îşi privi unghiile.

— Da. Transmite-i că în chestia asta rezistăm împreună sau murim singuri. Transmite-i asta, Philip Honey.

— Bine.

Marasco bătu uşor cu degetele în birou şi se îndreptă spre uşă.

— Ce-ai aflat despre Frankie Lucky? întrebă DiGeorge cu un ton calm.

Pe faţa lui Marasco apăru, o secundă, un fel de emoţie. Se întoarse iar spre şeful său cu un aer preocupat.

— Totul pare adevărat, Deej. Dar… Nu ştiu ce să zic! Toţi băieţii se înţeleg foarte bine cu el. E un tip dur, dar nu caută să se impună. Nu încearcă să flateze. În fine, vreau să spun că nu caută ceartă dar nici nu-i e frică de ea. Iar băieţilor le place de el, îl respectă… Dar… nu ştiu ce să zic…

— Mda. Ştiu ce vrei să spui, Phil. Şi pe mine mă sâcâie ceva. Nu ştiu exact ce. Eşti sigur de povestea lui?

Sprâncenele lui Marasco erau din ce în ce mai încruntate.

— Da, totul e verificabil. Dar nu se poate spune că a lăsat multe urme. Probabil că a fost un singuratic. Până la urmă am găsit un tip din New Jersey care îl cunoaşte. Numai că respectivul e la pârnaie în Florida.

— Ştii ce trebuie făcut? întrebă DiGeorge.

— Da. Am pus deja în mişcare maşinăria ca să-l scoatem, dar o să ia ceva timp. Până atunci, l-am trimis acolo pe Victor Poopy. Va vorbi cu el şi mâine ar trebui să fie înapoi. Atunci vom şti dacă Frankie Lucky e într-adevăr norocos.

— Să ştii că mi-ar plăcea ca tipul ăsta să fie curat, zise DiGeorge suspinând.

— Şi mie.

— Până atunci, îl supraveghezi tot timpul.

— OK, Deej.

— Va trebui să mărim „familia”. În curând, voi pune problema asta în *Commissione.* Mi-ar plăcea să fiu naşul acestui Frankie Lucky. Aşa că sper să fie un tip corect.

Marasco întoarse spatele dar se opri la uşă.

— Are nişte idei foarte personale. Îl las să se mişte în exterior după placul lui. Dacă Hunter mai este încă în zonă, pun prinsoare că Frankie Lucky îl va descoperi.

DiGeorge suspină.

— Mda, mda. Nu uita ce ţi-am spus în legătură cu Screwy

Looey.

— În zece minute se va transmite totul, Deej.

— Ştii ce vreau, Phil.

— Ştiu ce vrei, Deej.

Cu aceste cuvinte simple, pronunţate cu un ton calm, cei doi stabiliseră preliminariile unui contract de condamnare la moarte.

DiGeorge considera că Screwy Looey Pena se comporta într-un mod iraţional. Comportarea iraţională însemna în general o conştiinţă tulbure. Julian DiGeorge, *capo,* voia neapărat să ştie de ce Lou Pena continua să evite casa familială. Voia toate răspunsurile în douăzeci şi patru de ore, dacă nu contractul va rămâne definitiv. În momentul acela, Philip Honey Marasco ştia exact ce voia patronul lui.

*

* *

După o jumătate de oră, nimeni în vilă nu mai ştia ce voia celălalt. Vestea care tulbură profund pe toată lumea sosi printr-un curier care fu lăsat pe proprietate de un elicopter închiriat. Mesagerul, un „soldat" al lui Tony Danger, fu imediat primit de *capo.*

— Ne-au jefuit, domnule DiGeorge! Peste tot! Au…

— Stai puţin, stai puţin! izbucni DiGeorge. Cine?

— Presupun că federalii. Au făcut o descindere în depozitul nostru de la Chula Vista şi au confiscat totul, chiar şi ceea ce era sub podea. Tony Danger era prin preajmă, abia a avut timp să fugă. Mi-a spus să vă spun că mexicanii l-au arestat pe Morales imediat după ce a trimis marfa din stocul lui. Va încerca să anunţe ambarcaţiunile, dar se teme să nu fie prea târziu.

DiGeorge îşi trecu mâna peste frunte.

— Şi ce s-a întâmplat cu ambarcaţiunile?

— Habar n-am, domnule DiGeorge. Nici Tony. Asta voiam să vă spun… Tony nu ştie…

— Tony nu ştie niciodată nimic! Ce cantitate a fost îmbarcată?

— Oh! Tot stocul, domnule DiGeorge. Asta voiam să…

— Unde e Tony Danger în acest moment?

— S-a dus în port ca să…

— Atunci e un idiot! exclamă DiGeorge. Dacă au ştiut totul, asta înseamnă că ştiu şi de port. Cu siguranţă că a nimerit drept în braţele lor. Bun. Printre noi se află un ticălos. Urcă iar în morişca ta şi întoarce-te la San Diego. Dacă îl găseşti pe Tony Danger, spune-i că Deej zice că trebuie oprit totul, absolut totul. Spune-i că Deej vrea să dea ochii cu ticălosul, aşa că să nu-i facă

nimic. Pleacă imediat. Şi când ieşi, spune-le lui Willie Walker şi lui Philip Honey să vină imediat în biroul meu.

După câteva minute, în timp ce în vilă domnea haosul, DiGeorge le spuse lui Walker şi lui Marasco:

— Am un presentiment. Ştiam că ceva nu era în regulă. Acum cred că ştiu ce anume. În acest moment mă gândesc la două nume. Cunoaşteţi numele la care mă gândesc?

— Screwy Looey, răspunse Marasco cu un ton calm.

— Frankie Lucky, zise Walker.

— Da, dar nu trebuie să bruscăm lucrurile.

DiGeorge se uită la Marasco.

— Încercă să-l prinzi la telefon pe Victor Poopy. Poate că are noutăţi pentru noi. Vom vedea dacă Frankie Lucky e norocos.

Marasco încuviinţă cu o mişcare a capului şi se îndreptă spre telefon.

— Pune totul în mişcare, ordonă DiGeorge uitându-se la Willie Walker. Să fie scotocite toate locurile unde Screwy Looey s-ar putea ascunde. Ia legătura cu informatorii noştri din oraş, află tot ce poţi despre povestea asta, o să vedem ce-o să iasă.

Walker clătină scurt din cap şi plecă.

Marasco formă numărul şi se întoarse spre DiGeorge în timp ce se stabilea legătura. Convorbirea fu scurtă, Marasco mai mult ascultă decât vorbi. Apoi închise şi suspină aproape cu tristeţe. DiGeorge îşi pierdea răbdarea.

— Veşti proaste? Spune!

— Victor Poopy spune că tipul nu l-a mai văzut pe Frank Lucky de cinci ani. Tipul spune că ultima dată când a auzit de Frankie Lucky, a aflat că a îmbulinat-o în Vietnam.

— A îmbulinat-o? zise DiGeorge cu o voce încordată.

— A fost ucis, Deej.

Urmă un moment de tăcere. DiGeorge căzu pe gânduri.

— Tipul din Florida e posibil să se înşele.

— Sunt doar zvonuri, admise Marasco.

— Trebuie să-i dăm o şansă acestui Frankie Lucky să se explice.

— Sper să poată, Deej.

DiGeorge suspină.

— Şi eu. Mă voi ocupa de asta. Când vine Victor Poopy cu tipul ăla din Florida.

— Mi-a spus că a uns toate rotiţele şi că au început să se pună în mişcare. Speră că cel mai târziu mâine va fi aici.

— OK. Spune-i lui Frankie Lucky că vreau să vorbesc cu el de

îndată ce se întoarce.

— Imediat ce va veni.

— Unde s-a dus?

Marasco dădu din umeri.

— Ţi-am spus că are nişte idei personale.

— Poate că are prea multe idei, Phil.

— Posibil. Dar a fost aici aproape toată ziua, Deej. A plecat în urmă cu o oră. Nu pot să cred că tipul ăsta e un informator.

— Ce zăpăceală! exclamă DiGeorge. Aveam o sumedenie de proiecte pentru băiatul ăsta. Ştii şi tu. Şi-mi place de el. Dar nici chiar aşa. Ştii prea bine.

— Ştiu, Deej.

— Pregăteşte ceva, pentru orice eventualitate.

— Foarte bine, Deej. Şi-l trimit imediat ce soseşte.

— Aşa.

DiGeorge îşi întoarse fotoliul şi se uită pe fereastră cu o privire încruntată. Câţiva „soldaţi” înarmaţi se plimbau prin parc.

— Mda, Phil, aşa să faci.

CAPITOLUL XVI

Carl Lyons ajunse la vila din Redlands, la est de Los Angeles, în ziua de 21 octombrie la căderea nopţii. Se duse la un cinematograf în aer liber şi trase maşina pe a doua alee în spatele cofetăriei.

Urmând instrucţiunile primite mai devreme, Lyons coborî din maşină şi se îndreptă spre cofetărie de unde cumpără o ciocolată şi floricele de porumb. Peste câteva clipe era din nou la maşină. Portiera din spate se deschise şi un bărbat se strecură pe banchetă în spatele lui. Lyons continuă să se uite la ecran.

— Domnul Pointer?

— Eu sunt. Totul e în regulă?

— Ai nimerit în plin, Pointer. Am capturat douăzeci de kilograme de heroină şi o tonă de marijuana.

— Strânseseră un adevărat stoc. Le era frică să le treacă pe uscat din cauza controalelor de la frontieră, zise Hunter-Pointer râzând domol.

— Dar chestia cea mai tare e că le-am suprimat filiera mexicană. În întregime.

— Ala era drumul de sosire. Am detalii despre o reţea de distribuţie. Le voi lăsa în maşină.

— Mă voii întoarce, zise calm Lyons.

Hunter aprinse o ţigară.

— De acord, dar n-o să vezi nimic.

Poliţistul se întoarse, cu braţele pe spetează şi scrută întunericul. Nu zări decât o siluetă, un costum subţire şi o pălărie care acoperea fruntea tipului.

— Am vrea să-ţi cunoaştem numele, zise el încetişor.

— Va trebui să vă mulţumiţi cu ce vă dau. Cunoşti un oraş care se numeşte Blythe?

— Da. De partea noastră a frontierei cu Arizona.

Poliţistul încercă să-şi identifice interlocutorul. Remarcă faptul că individul purta mănuşi de piele. Ţigara străluci scurt în întuneric, luminând faţa informatorului. Lyons avu un sentiment de decepţie.

— Eram pe jumătate convins că eşti Hunter.

— Şi acum?

— Ştiu că nu eşti Hunter. Vocea e destul de asemănătoare, nu şi faţa. Bine, Pointer. Vorbeşte-mi de Blythe.

— Vei găsi totul în pachetul pe care ţi-l las. Acolo se află o veche bază pentru avioane B-17, dezafectată de la sfârşitul războiului. Acum serveşte ca aeroport particular, dar nu e mişcare prea mare. Un locotenent pe nume Gagliano a pus la cale o operaţiune şi se foloseşte de un hangar gol.

— Cum?

— Acolo e diluată heroina şi pusă în pachete. Apoi e vândută en gros chiar de-acolo. Livrările se fac cu un avion particular. Toate vânzările en gros pleacă cu avionul. Nu ştiu nimic despre vânzările cu amănuntul, nici nu cred că fac aşa ceva.

— Şi cum e piaţa în momentul ăsta?

— Teribilă, de la incidentele petrecute la frontieră. Stocurile se strâng întruna în partea mexicană şi vânzătorii cu amănuntul fac scandal mare.

— Asta înseamnă că preţurile sunt foarte bune.

— Cumpără heroina pură cam la două mii de dolari kilogramul şi o revând diluată la un preţ fluctuant care tocmai a atins paisprezece mii kilogramul.

Lyons fluieră uşor, impresionat.

— Fabulos!

— Da. Nu vă recomand să faceţi imediat descinderea la Blythe. Probabil că şi-au luat toate măsurile de prevedere după captura din dimineaţa asta.

— Le-am lăsat una dintre ambarcaţiunii să treacă. Dar o urmărim.

— Bine lucrat. Descurcaţi-vă bine şi veţi descoperi întreaga filieră a vânzării en gros.

— Ştii că ai putea foarte bine să fii Hunter, zise Lyons cu un ton calm.

Informatorul începu să râdă.

— Nu renunţi, nu?

— Gândeşti ca el, ai acelaşi fel de a vorbi şi nu lipseşte prea mult ca să semeni perfect cu el.

Hunter râse din nou.

— Se spune că a fost împuşcat la Palm Village.

— Nu i s-a găsit niciodată cadavrul. Ce ştii despre Palm Village, Pointer?

— Operaţiunea era condusă de un gangster pe nume Pena. Dar a dispărut în focul acţiunii. Organizaţia a început să-şi pună tot felul de întrebări despre el.

— Pena se află în arest preventiv.

— Serios?

— Te interesează?

— Cred că da. Schimb echitabil?

— Nu aveam nici un motiv să nu-ţi spun. Probabil că s-a auzit deja. Braddock s-a dus azi acolo şi va ieşi cu scântei.

— Ce vrei să spui?

— Poliţia din Palm Village l-a pus pe Pena, la cererea lui după câte am înţeles, în arest preventiv ca să-l protejeze. Imediat după masacru.

Lyons începu să râdă.

— Şeful poliţiei din Palm Village e o „figură”! L-a ascuns pe Pena chiar la el în casă. Fără inculpare, fără nimic. Cel puţin aşa deduce Braddock.

Poliţistul miji ochii şi adăugă:

— Sper că n-ai să mă întrebi cine e Braddock?

— Ştiu cine e Braddock, răspunse calm Hunter.

— Iar eu ştiu cine eşti. Bob Hunter.

— Eşti nebun, răspunse Hunter râzând.

— Intervenţia a fost o reuşită, Hunter. Nu aveam habar că se putea face atât de repede. Ce acoperire ai? Poate te ajut cu ceva.

— Mulţumesc, dar eşti totuşi nebun.

Hunter deschise portiera şi Lyons putu să-l privească la lumina plafonierei.

— Îţi voi telefona pentru următoarea lovitură, zise Hunter.

— Bine. Unul dintre oamenii din echipă ar vrea toate detaliile despre masacrul de la Palm Village. Mi-a spus să-ţi spun că ar aprecia foarte mult informaţiile pe care i le-ai putea da.

— Cine?

— Un agent pe nume Brognola, de la Departamentul Justiţiei. Se ocupă de racketi.

— Toată lumea se ocupă acum de racketi. Brognola, zici? Numele nu-mi place.

— Oh, e cât se poate de legitim! Dacă are un nume italian nu înseamnă că…

— Ştiu, ştiu, îl întrerupse Hunter râzând. Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei au nume italiene.

Părăsi maşina şi dispăru în noapte.

*

* *

Cu un zâmbet care îi lumina toată faţa, Julian DiGeorge veni cu braţele deschise spre Frankie Lucky.

— Stai jos, stai jos, zise *capo.* Tocmai voiam să-mi torn ceva

de băut. Vrei tot whisky?

Frankie Lucky surâse ostenit şi se trânti într-un fotoliu.

— Da, formidabil, Deej.

Philip Marasco se aplecă ca să-i aprindă ţigara. DiGeorge îi puse un whisky cu gheaţă între degete şi se instală în celălalt fotoliu. Stăteau în triunghi, cu Hunter la mijloc.

Această ospitalitate exagerată i se păru suspectă lui Hunter. Constată că îşi dădea osteneala să se simtă cât mai în largul lui. Şi aşa şi lăsa impresia, dar mintea lui estima deja diferitele direcţii pe care ar fi putut s-o ia conversaţia.

— Nu arăţi prea bine la faţă, Frankie, zise DiGeorge. Munceşti prea mult. Pun prinsoare că azi nu te-ai odihnit deloc?

— Nu trebuie să exagerăm. Am obiceiul să mă bizui doar pe mine. În curând am să mă obişnuiesc cu ideea unei organizaţii în jurul meu.

— Ai impresia că te apropii de acel Hunter? întrebă domol Marasco.

— Mda şi mai e ceva, zise repede Hunter uitându-se ţintă la mafiot. Am auzit ceva despre un raid în Mexic!

— Se mai întâmplă, Frankie, răspunse imediat DiGeorge. Nu dăm importanţă, nu e ceva grav. Ia spune-mi, chiar ai lucrat singur? N-ai fost niciodată în armată?

Hunter râse scurt şi se întoarse spre Marasco.

— Ce zici, Philip Honey, patronul mă ia chiar de fraier?

DiGeorge râse şi îşi ascunse privirea în pahar. Bău o gură, apoi se uită la Hunter.

— Numai fraierii îmbracă uniforma? Ţi-ai rupt ordinul de chemare?

— Ba fraieri sunt şi ăia care-şi ard ordinul de chemare. Există metode mai bune. Am auzit de unii care-şi plătesc un înlocuitor.

DiGeorge se încruntă mirat şi se uită la Marasco. Părea gânditor.

— Da, mi se pare că am auzit şi eu de chestia asta.

— Frankie Lambretta n-are nevoie de uniformă, zise tăios Hunter. Uniformă, închisoare, tot una. Mersi, nu-mi trebuie.

Făcu un gest cu mâna de parcă ar fi vrut să alunge acest subiect.

— Ascultă, Deej, am dat astăzi de o chestie pe care ar trebui s-o ştii. Mai ales după acest mare raid mexican de care vorbeşte toată lumea.

— Serios?

DiGeorge zâmbi cu subînţeles către Marasco.

Apoi privirea i se întoarse la Hunter.

— Unde-i fost azi, Lucky?

— Despre asta voiam să-ţi vorbesc. Ascultă. Am fost la Palm Village. I-am auzit pe băieţi vorbind de acel Screwy Looey Pena. Ei bine, cred că se află într-o cuşcă de aur.

Marasco îşi repezi mâna spre buzunar şi scoase cu nervozitate un pachet de ţigări. DiGeorge îşi ţinu respiraţia.

— Ce vrei să ne spui?

— Screwy Looey s-a făcut prieten cu poliţaii din Palm Village. De atâta vreme nu a apărut nici o plângere, nimic. Am înţeles că le-a cerut să-l închidă.

Marasco rupse în două ţigara care căzu pe mochetă. Se aplecă s-o ia de jos şi o aruncă în scrumieră.

— La dracu! murmură el.

— Ce-ţi spuneam acum câteva ore, Phil? întrebă DiGeorge. Ar trebui ca cineva să stea de vorbă cu Screwy Looey.

— Ce l-a apucat? întrebă Marasco.

— Mai bine ne-am întreba cine o să-l vindece?

— Trebuie vindecat, Deej? întrebă cu calm Hunter.

DiGeorge: aruncă o privire spre Marasco.

— Exact asta şi vreau, Frankie Lucky.

— Lucrez mai bine singur, îl anunţă Hunter.

— Îmi place felul în care lucrezi, Lucky.

Hunter se ridică şi puse uşor paharul pe masă.

— Mulţumesc. Dimineaţa văd mai bine.

— Un om are dreptul să aleagă locul şi momentul oportun pentru treaba pe care vrea s-o facă, zise DiGeorge.

— Mă duc să mă culc. Nu mă mai ţin pe picioare.

— Da, du-te.

DiGeorge se uita la Marasco cu o privire încruntată.

— Continuă să lucrezi aşa, Lucky, şi vei avea un naş. Ce zici de asta?

— Cred că ar fi formidabil, răspunse Frankie Lucky.

După care se scuză şi ieşi.

DiGeorge şi Marasco rămaseră singuri. După un moment, Marasco zise:

— Deci?

— E logic, asta e tot. E exact genul de tip care ar trimite pe altul în locul lui la armată.

— Este exact genul de tip care devine *capo* într-o zi, zise Marasco zâmbind. Fereşte-te, Deej.

— Aiurea! Asta face parte din responsabilităţi, nu? Trebuie

lăsat un moştenitor. Să fim realişti, Phil. Ceea ce spun nu e împotriva ta, dar cui i-aş putea lăsa ce am? Cui?

— Nu mie, asta e sigur, Deej, recunoscu cu onestitate Marasco.

— Spune oamenilor să aprindă o lumânare pentru Looey, OK?

— OK, Deej.

— Mă întreb… zise *capo* cu o voce şoptită. Crezi că Andrea mai ţine la Frankie Lucky?

Marasco zâmbi.

— Vrei să fii mai mult decât naş, Deej?

— Posibil. Mda, posibil. Ar fi grozav, nu?

CAPITOLUL XVII

Tim Braddock se aplecă în faţă pe scaun:

— Nu înţeleg cum ţi-ai permis să te compromiţi în aşa hal, Genghis.

Cann îşi păstra calmul.

— Nu eram deloc în rahat înainte de intervenţia ta, Braddock. Îl păstram pe tipul ăsta la răcoare, nu jena pe nimeni, şi avea să vorbească. Acum ai băgat iar spaima în el; insistă să fie inculpat sau să i se dea drumul.

Cann se ridică şi scuipă frunzele de tutun pe podea, apoi adăugă:

— Nu mi-ai arătat mandatul de arestare, Tim.

— În momentul ăsta se fac toate demersurile pentru obţinerea lui.

— Pentru ce motiv? întrebă Cann dezgustat.

— La alegere. Conspiraţie criminală pentru început. După aceea totul, de la intimidare până la crimă cu premeditare.

— Şi în ce oraş au avut loc aceste crime ipotetice, Braddock?

Căpitanul de la Los Angeles zâmbi cu o faţă senină.

— Conspiraţia a fost pusă la cale la Los Angeles şi putem dovedi asta. Săvârşirea crimei sau a crimelor s-a făcut în trei, dacă nu chiar în patru comitate. Sacramento cooperează cu mine pentru acest caz. Vom distruge sindicatul crimei în acest stat, Genghis, cu sau fără ajutorul poliţiştilor de provincie.

Cann rămase nepăsător.

— Mi s-a spus că operaţiunea *Hardcase* a fost anulată.

— Exact. Am fost ataşat special biroului procurorului districtual. Începem aici, Genghis, în orăşelul tău liniştit şi echilibrat. Şi ai face bine să-mi explici mai întâi pentru ce ascunzi un criminal căutat de poliţie în această mică vilă liniştită.

— Cine spune că e un criminal căutat de poliţie?

— Să nu facem semantică.

Şeful poliţiei din Palm Village îşi împinse pălăria pe spate şi îşi scărpină fruntea.

— Nu există nici cel mai mic firişor de probă care să stabilească o legătură între Pena şi infernul care s-a revărsat peste acest oraş, şi ştii prea bine asta. Să nu-ţi închipui nici o secundă că nu s-ar fi aflat în celulă, în aşteptarea judecăţii, dacă ar fi existat cea măi mică probă. Este adevărat, Braddock, că

găzduiesc la mine un om care face sau nu face parte din sindicatul despre care ai amintit.

Cann se ridică brusc şi dădu cu pălăria de pământ.

— La dracu! M-am săturat să spun tâmpenii! Braddock, să vorbim ca doi bărbaţi cu capul pe umeri!

Braddock zâmbi şi îşi aruncă pălăria la celălalt capăt al încăperii.

— Bună idee.

— Acest Pena este înspăimântat. A făcut treabă de mântuială şi, mai rău decât orice, e conştient că niciodată nu va putea să lichideze un tip ca Bob Hunter. Îi e frică, e orgolios, ştie că a început să îmbătrânească, iar dacă se întoarce va cădea în dizgraţie. Asta e situaţia. S-ar putea să-l găsesc simpatic. Aş putea foarte bine să mă înţeleg cu el dacă n-aş şti ce e, şi spun asta ştiind foarte bine ce e. Vrei să ştii ce târg mi-a propus? Eu îl voi ajuta să-l lichideze pe Hunter, va intra din nou în graţii şi va face în aşa fel încât să primesc suma de o sută de mii de dolari care s-a pus pe capul lui Hunter. Asta l-a făcut să vină la mine.

— Şi cum ai reacţionat?

Cann mârâi cu dispreţ.

— Nu fi jignitor, Braddock. Ştii foarte bine ce gândesc despre poliţiştii trădători. Cu douăzeci de ani în urmă l-aş fi băgat în celulă şi aş fi făcut tot posibilul să fie condamnat. Aşa cum vrei să faci tu acum. Dar în deşert înveţi să nu te grăbeşti. Aici nu e nici o diferenţă între o lună şi un an. Încă nu i-am răspuns lui Pena. Îl ţin în şah. Şi stă aici liniştit. În fine, stătea până când ai venit tu.

— Şi cum îl ţii în şah?

Braddock se controla remarcabil.

— Negociem. Ştie că nu mă interesează banii. Dar mai deţine şi altceva şi ştie asta. Înţelege-mă bine, Braddock. Tipii ăştia mi-au distrus oraşul şi nu pot să înghit asta. Vreau să pun mâna pe toţi. Până la ultimul.

— Cum negociezi?

— Seamănă cu tratativele Păcii de la Paris. Spun ceva de genul „la să vedem, Lou, îţi dau două degete ale lui Hunter pentru trei capete de mafioţi”. Iar el spune: „Să mă gândesc puţin, Genghis”. Se gândeşte o zi sau două, pe urmă face altă ofertă. Niciodată nu e destul, aşa că eu îi cer mai mult.

— Basme!

— Nu, adevărul adevărat.

— De unde e Pena atât de sigur că ai ceva să-i oferi?

Cann dădu din umeri.

— Îl trag în piept. Ţi-am spus că tipului îi e frică să se întoarcă la ai lui. Cu cât va rămâne mai mult timp departe de ei, cu atât îi va fi mai greu să se întoarcă cu mâinile goale. Aşa că îl ţin în şah.

Braddock privea visător pe fereastră.

— E un joc idiot, Genghis, cu excepţia cazului în care ai într-adevăr ce să-i oferi.

— OK, zise Cann lăsând privirea în jos. Am.

— Poate că ar trebui să-mi vorbeşti despre asta.

— Poate că ar trebui să te duci la naiba.

Braddock suspină.

— Cinci minute, conversaţia e neoficială. Pe urmă… în fine, sper că eşti mai presus de orice reproş, Genghis. Dacă îl ţii şi pe Hunter aici…

— S-ar zice că mă ameninţi, căpitane.

— Chiar aşa.

Cann se aplecă şi-şi luă pălăria de jos. Şi-o aşeză pe cap şi se lăsă pe spate în scaun. Băgă în gură o bucată de tutun şi începu să mestece cu furie. În cele din urmă suspină.

— Cred că Hunter şi-a schimbat faţa aici la Palm Village.

Nervul începu să tremure pe obrazul lui Braddock. Se uită ţintă la Cann cu o privire năucită.

— Unde? Cine?

— La *New Horizons.*

— Aici e un specialist în chirurgie estetică? Asta e o… La dracu şi la toţi dracii! Genghis! *New Horizons!* Vrei să spui că aici e o clinică de chirurgie estetică?

— Credeam că ştii, zise Cann mestecând.

Braddock se sufoca de furie.

— Cann, pentru asta o să te termin!

Cann se uita la el cu o privire maliţioasă.

— Nu s-au terminat cele cinci minute.

— Cinci minute! izbucni Braddock. O să te bag cinci ani la puşcărie!

— Mda, dar mi-ai acordat totuşi cinci minute, îi atrase atenţia Cann.

Îşi scărpină noua cicatrice de la coaste, trase pălăria pe ochi şi se uită cu duritate la Braddock.

— Iar eu îţi dau cinci minute să-ţi ridici curul din fotoliu şi să te cari din biroul meu. Dă fuga şi adu mandatele.

*

* *

Bob Hunter refuzase să se mute la DiGeorge, îşi păstrase camera de la hotelul din Palm Springs, dar beneficia de deplină libertate de mişcare când se afla la vilă. Ştia, bineînţeles, că toate deplasările în casă erau observate şi credea în posibilitatea existenţei unor oglinzi false sau a unor tavane trucate. Ba chiar descoperise microfoane în camera lui.

Cu toate astea, Hunter reuşise să culeagă informaţii considerabile despre organizarea sindicatului, precum cele pe care i le transmisese lui Carl Lyons.

Contactele cu Andrea d'Agosta fuseseră rare, italianca arătând faţă de el o ostilitate fără echivoc. Din flecărelile „soldaţilor" Hunter aflase că fata nu avea decât douăzeci de ani când bărbatul ei, mai mic cu un an, se înecase în largul localităţii San Pedro, cu doi ani înainte ca Hunter să apară în viaţa ei.

Andrea era tolerată şi respectată de gărzile palatului, dar Hunter credea că oamenii nu o găsesc deloc simpatică. Îi ziceau „trandafirul american", „debutanta demonică" şi „rodul amar al lui Deej". Evident, aceste porecle erau pronunţate departe de urechile ei.

Hunter reuşi să se integreze în mediul „soldaţilor simpli", deşi unii dintre ei înţelegeau că nu se afla acolo decât pe perioada unui stagiu, fiind destinat unui post important sau unui teritoriu. Toţi vorbeau liber în faţa lui.

În mai puţin de o săptămână, Hunter se putea mândri cu un anturaj considerabil, gata să-l urmeze pe drumul succesului.

Opinia tuturor era că Frankie Lucky va avea un teritoriu. Şi mulţi băieţi care se săturaseră să câştige puţin în posturile lor de gărzi sperau să-l însoţească în Ziua cea Mare.

Hunter încuraja aceste speranţe, deşi discret şi selecta „soldaţii" care ar fi putut să-i fie de folos în caz de urgenţă.

După ce părăsi vila în seara de 21 octombrie, Hunter traversă curtea interioară pentru a ajunge în parcare. Acolo dădu din întâmplare peste Andrea d'Agosta instalată pe un şezlong pe marginea piscinei, acoperită cu un şal peste costumul de baie. Hunter se opri lângă ea.

— Ce mai faci, Andrea?

— Mă distrez ca o nebună, răspunse ea cu o voce tristă.

Ridică ochii spre el.

— Nu ţi s-a spus că această curte interioară e interzisă gangsterilor?

Hunter zâmbi.

— Probabil că am uitat... În fine, nu, nu ăsta e adevărul.

Speram să te întâlnesc.

— Ultima întâlnire mi-a ajuns pentru totdeauna, domnule Lambretta, îi spuse ea cu răceală.

— Îmi pare rău, Andrea.

Hunter vru să plece.

— O să-ţi pară şi mai rău când se va întoarce Victor Poopy din Florida.

Hunter se opri. Se întoarse încet pe călcâie şi se apropie de şezlong.

— Ce vrei să spui? întrebă el cu jumătate de glas.

Andrea se uită în jur. Ridică braţele şi întinse buzele spre el. Hunter se aplecă să o sărute, dar ea întoarse capul, apropiindu-şi gura de urechea lui.

— Ei cred că s-ar putea să fii un intrus, şopti ea. Şi pun prinsoare că au dreptate. Eşti de la FBI?

Hunter o trase din şezlong, o cuprinse cu braţele şi îşi puse gura pe pielea caldă de sub ureche.

— Ce voiai să spui cu Florida? murmură el.

— Phil Marasco a trimis acolo un om ca să vorbească cu un timp aflat la închisoare. Tipul zice că te-a cunoscut cu mulţi ani în urmă în New Jersey.

Hunter o sărută pe gură. Ea gemu şi îl apucă de păr.

— Scoate-mă de-aici, Frankie!

— O voi face, n-avea grijă. Dar stai liniştită. M-ai înţeles?

Ea clătină din cap şi începu să plângă domol.

— E oribil să ai un astfel de sentiment pentru tatăl tău, dar îl urăsc. Îl urăsc!

— Păstrează-ţi ura pentru cineva care o merită, o sfătui Hunter.

— O merită. Vreau să faci ceva pentru mine, Frank. Promite.

El o sărută din nou.

— De celeşti atât de sigură de mine, Andrea?

Ea nu luă în seamă întrebarea.

— Promiţi? şopti ea.

— Ce vrei să fac?

— Află cum a murit cu adevărat Chuck.

Hunter era perplex.

— Cine e Chuck?

— Charles d’Agosta, soţul meu.

Hunter se încordă şi făcu un pas înapoi ca s-o poată privi. Ea văzu privirea lui întrebătoare şi dădu din cap afirmativ.

— Am auzit că s-a înecat, zise Hunter.

— Chuck era un *yachtman* extraordinar, şopti Andrea. Şi ştia să înoate înainte de a merge. Promite-mi că vei afla.

— Îţi promit. Acum, spune-mi ce e cu povestea asta cu Florida. Cine e tipul?

— Nu ştiu. Dar îl aduc aici ca să-ţi confirme identitatea.

— Dacă mai auzi ceva, dă-mi de ştire. Descurcă-te.

Ea se înroşi la faţă.

— Deci eşti altcineva! zise ea cu un fel de înflăcărare.

Hunter schiţă un zâmbet şi făcu câţiva paşi.

— Să spunem mai bine că nu-mi plac surprizele.

Îi trimise un sărut şi traversă curtea interioară.

Pe când dădea ocol casei, din umbră se desprinse o siluetă care îi arătă două degete în formă de V. Hunter îl recunoscu pe omul care o supraveghea pe Andrea.

— O sărutare o îmbunează imediat pe femeia care iubeşte, zise omul râzând.

— Ai dreptate, răspunse Frankie Lucky.

Puse mâna pe umărul tânărului apoi se îndreptă spre maşină.

Băiatul îl însoţi şi îi ţinu portiera în timp ce Hunter se urca la volan. Apoi închise portiera şi se aplecă spre interiorul maşinii.

— Când o să pleci de-aici, Lucky, mi-ar părea bine să vin cu tine.

Hunter îi făcu cu ochiul.

— N-am să uit, Benny Peaceful.

Tânărul râse vesel.

Hunter întoarse, semnaliză cu farurile gărzilor de la intrare şi ieşi pe poarta mare.

— Frankie Lucky a plecat la vânătoare, zise unul dintre oamenii de la poartă.

— Îmi pare bine că nu mă cheamă Hunter, zise al doilea.

— Şi mie la fel! exclamă primul care privea cum dispar stopurile maşinii.

CAPITOLUL XVIII

Philip Marasco îl scutură pe Julian DiGeorge în zorii zilei de 22 octombrie.

— Au plecat cinci oameni şi cred că s-au dus după Pena.

DiGeorge se dezmeticea cu greu.

— Cine?

Marasco puse o ceaşcă de cafea cu coniac în mâna patronului şi îi întinse o ţigară aprinsă.

— Willie Walker şi ce mai rămăsese din fosta lui echipă. Pun prinsoare că ei ştiau unde se află încă de la început.

— Ar trebui să-l anunţi pe Frankie Lucky.

— Am încercat. E prea târziu. Probabil că a plecat deja să-l omoare. Vrei să trimit o echipă?

DiGeorge se uită la pendulă. Bău o gură de cafea, trase un fum din ţigară şi se uită din nou la pendulă.

— Nu, e prea târziu, Phil. Vom vedea dacă acest Frankie Lucky e chiar atât de abil precum lasă să se înţeleagă.

— Meciul nu va fi egal, Deej, îi atrase atenţia Marasco cu nelinişte.

DiGeorge suspină.

— Nu sunt chiar atât de sigur. Să mai aşteptăm înainte de a ne plânge morţii! Dar pregăteşte câteva maşini pentru orice eventualitate.

Marasco se îndreptă repede spre uşă. Se opri şi se întoarse, vrând să spună ceva. Dar se răzgândi şi părăsi încăperea mormăind:

— Presupun că e tot ce putem face.

*

* *

Lou Pena tresări şi se ridică în capul oaselor în patul în care se odihnea.

— Stai liniştit, Lou, zise o voce domoală. Eu sunt, Willie.

Se aprinse veioza. Cu un zâmbet sinistru, Willie Walker se aplecă peste pat şi puse o cheie în încuietoarea cătuşelor care îl legau pe Pena de cadrul metalic.

— De când ţi-au pus cătuşele?

— De ieri seară, şopti Pena. La dracu! Era şi timpul să veniţi.

Îşi eliberă mâna şi îşi masă încheietura, apoi îşi luă repede hainele.

— Tipul a spus tot, dar poliţaii de la Los Angeles vor neapărat să pună mâna pe mine.

— Poţi să vorbeşti tare, zise Walker. L-am lichidat pe poliţist.

— Şi nevastă-sa?

— Şi pe ea. Dar trebuie să te grăbeşti. Acest Frankie Lucky s-ar putea să apară dintr-o clipă în alta.

Pena se lupta cu pantalonii.

— Frankie? Cine mai e şi ăsta?

— Oh! S-au întâmplat o grămadă de rahaturi de când ai plecat, zise Walker. Acest Frankie Lucky e un ucigaş de pe coasta de est. Are ordin să te lichideze.

Pena făcu ochii mari.

— Ah, nu! zise el. Deej n-o să meargă până acolo!

— Las-o baltă.

Walker se lăsă în genunchi în faţa veteranului mafiot cu părul aproape cărunt şi îi puse şosetele în timp ce Pena îşi încheia cămaşa.

— Deej crede că te-ai înţeles cu poliţiştii. Oamenii au aprins lumânări toată noaptea. Ba chiar au de gând să te vegheze în secret.

Degetele lui Pena păreau că amorţesc. Screwy Looey era perplex.

— Trebuie să-i telefonez, mormăi el. Trebuie să anuleze contractul. Aproape că mi-am terminat treaba. Telefonează-i, Willie. Acum sunt pe urmele lui Hunter. Spune-i lui Deej că Hunter şi-a schimbat faţa aici la Palm Village. Spune-i că am avut nevoie de tot acest timp ca să aflu asta. Spune-i că îl cunosc pe tipul care l-a operat şi că mă duc imediat la el ca să aflu cum arată Hunter. Spune-i toate astea, Willie, şi spune-i să anuleze contractul.

Walker încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Voi încerca, Lou. Dar ştii şi tu prea bine cum se petrec lucrurile astea. Ce ai de gând să faci? Vreau să spun…

— Îl voi căuta pe acest chirurg. Cunoşti şi tu clinica, sanatoriul ăla din partea de est a oraşului.

— Bineînţeles! Ar fi trebuit să bănuim. Ascultă, am afară patru oameni. Nu-ţi face griji, sunt de partea ta. Ia-i cu tine. Voi încerca să-l prind la telefon pe Deej de-aici şi vin şi eu după voi. Dar grăbeşte-te. Dacă dă cineva peste poliţai şi nevastă-sa, iese scandalul de pe lume.

Pena îşi îmbrăcă haina.

— Sper că ştii cât de mult apreciez ceea ce faci, Willie.

— Mda, bine, bine, zise Walker.

Îi întinse un revolver lui Pena şi îi puse câteva gloanţe în buzunarul hainei.

— Haide, şterge-o!

*

* *

Hunter mergea cu maşina prin agitaţia matinală de la Palm Village. Trecu pe lângă masa înnegrită a ceea ce fusese Lodetown şi se opri puţin mai departe, lângă o cabină telefonică. Cercetă cartea de telefon ca să afle adresa lui Robert Cann, apoi îşi continuă drumul, mai merse câteva sute de metri, apoi opri pe o străduţă, la câteva case de locuinţa lui Cann.

Scoase dintr-o cutie un revolver de calibru 38 cu ţeavă lungă şi răsuci butoiaşul. Apoi ataşă surdina, puse arma la centură şi porni spre domiciliul lui Cann.

Îi găsi pe Genghis şi Dolly Cann în patul lor, într-o baltă de sânge, cu gâturile tăiate. Corpurile erau deja reci. Hunter înjură şi cercetă cu rapiditate restul casei, căutând un element util. Nu găsi nimic şi se întoarse la maşină.

Demară şi ocoli gânditor lotul acela de case, reflectând la cotitura neaşteptată pe care o luau evenimentele. Apoi îi trecu prin minte un gând înspăimântător. Întoarse şi porni în viteză spre *New Horizons.* Trase maşina în spatele clădirii, lângă un Plymouth de culoare închisă, cu radio-emiţător.

Hunter intră fără zgomot în clinică. Se opri şi ridică capul de parcă ar fi adulmecat aerul, apoi scoase revolverul de la centură, îl verifică pe celălalt de la subsuoară şi se îndreptă spre apartamentul lui Jim Brantzen.

Big Tim Braddock se afla în apartament, zăcând lângă uşă, pe o parte, pătând mocheta de sânge. Un pistol se afla la câţiva metri pe podea.

Hunter se lăsă repede în genunchi şi pipăi fruntea poliţistului. Era jilavă. Hunter înaintă cu prudenţă până la bucătărie.

Îl găsi pe Jim Brantzen, lungit pe masă, cu capul atârnând, numai în pijama. Lângă el, pe masă, se aflau pensete şi cleşti pline de sânge. Hunter se înfioră şi mârâi răguşit când examină corpul mutilat al prietenului său. Văzuse multe orori în cătunele din Vietnam, dar niciodată un interogatoriu executat cu atâta cruzime şi ferocitate.

Mafioţii îi smulseseră mameloanele. Torsul doctorului nu mai era decât o grămadă de carne vie. Din loc în loc se iveau coastele. Degetele mâinii drepte, degetele abile ale chirurgului,

fuseseră curăţate de carne. Îi lipseau lobii urechilor, nările îi fuseseră tăiate, lăsând la vedere osul nasului, iar sub ochi îi făcuseră tăieturi adânci. Dar mai rău decât toate astea, chirurgul mutilat era încă în viaţă… şi îşi dădea seama de tot.

Gâfâind, cu bule de sânge formându-se în locul nărilor, chirurgul scotea un geamăt continuu plin de durere. Pe o măsuţă se afla o sticlă de whisky plină de sânge şi un prosop pătat zăcea într-un lighean cu apă rece. Era evident că leşinase de mai multe ori şi îl forţaseră să-şi revină.

Hunter puse încet mâna pe capul prietenului său şi îl susţinu cu tandreţe.

— Cine a făcut asta, Jim? întrebă el cu o voce tremurătoare. Cine ţi-a făcut asta?

Ochii lui Brantzen se luminară brusc. Buzele începură să se mişte lăsând să apară la colţul gurii o spumă roşiatică.

— Îi… ziceau… Lou.

Hunter dădu din cap.

— Îl cunosc. O să-l lichidez, Jim.

— Ştie… schiţa… a văzut… desenul.

— O să-l lichidez, Jim.

— Şti… ştie…

Mâna dreaptă se ridică brusc, ochii se uitară ţintă la oasele degetelor, apoi ochii se închiseră pentru totdeauna şi Jim Brantzen muri.

Ochii lui Hunter se umplură de lacrimi.

— Dumnezeule mare! gemu el.

Aşeză jos uşurel capul prietenului său şi se îndreptă spre cealaltă încăpere cu un pas sacadat.

Braddock deschisese ochii şi se întorsese pe spate. Hunter se lăsă în genunchi lângă el şi îi deschise haina, găsind rana. Poliţistul fusese împuşcat în burtă.

— Cum te simţi? întrebă Hunter.

— Rău, răspunse cu greu Braddock.

— De cât timp au plecat, Braddock?

— Cinci minute… poate zece.

— Rezistă. Chem o ambulanţă.

Hunter părăsi repede încăperea şi intră în sala de operaţii. Găsi comprese şi se întoarse la poliţist. Îi dădu la o parte hainele şi aplică compresele pe rană.

— Pun prinsoare că o să scapi.

Căpitanul se mulţumi să se uite fix la el, de parcă i-ar fi fost prea rău ca să poată vorbi.

— Cel puţin aşa sper, adăugă Hunter.

Reveni în hol, telefonă după ambulanţă şi părăsi repede clădirea. După câteva clipe, Mercedesul său gonea spre Palm Springs.

Hunter ştia unde va putea să-l intercepteze pe omul care îi torturase prietenul.

CAPITOLUL XIX

Cei şase oameni stăteau înghesuiţi în maşina care mergea cu viteză maximă. Willie Walker stătea în faţă cu un ucigaş care se numea Bonelli şi un şofer mai tânăr căruia i se spunea Tommy Edsel.

Screwy Looey Pena ocupa singur aproape toată bancheta din spate şi era foarte bine dispus. Înghesuiţi lângă el se aflau un anume Mario Capistrano, care tocmai fusese eliberat din închisoarea federală de la Lompoc şi Harold *the Greaser* (Talianu') Schiaparelli, un italian de cincizeci şi nouă de ani, care fusese deportat de trei ori dar care nu petrecuse nici măcar o noapte în închisoare.

Willie Walker îşi eliberă un braţ şi se răsuci spre spate.

— Lasă-mă să mă uit la desen, Lou.

— Nici vorbă!

Pena îşi bătu uşor cu mâna buzunarul hainei, plin de mândrie.

— Deej va avea dreptul să se uite primul, zise el zâmbind. La urma urmelor, ăsta e paşaportul meu pentru viaţă, Willie. Să nu-l şifonăm.

Walker se simţi jignit.

— Uiţi că noi ne-am riscat capetele ca să te scoatem din încurcătură?

— Nu uit nimic, îl asigură Pena. Să nu-ţi mai treacă niciodată prin minte una ca asta, Willie. Iar Deej o să-ţi poarte pică când o să-i explic că totul făcea parte din plan. O să facă puţină gură dar o să-i treacă. Când o să vadă desenul! Nu mi-a spus el să nu mă întorc fără capul lui Hunter? Ei bine, s-a făcut!

Se bătu uşor cu mâna peste buzunar.

— Îi aduc capul lui Hunter.

— Nici măcar nu e o fotografie, remarcă Tommy Edsel. E doar un desen, nu?

— Mda, dar ce desen! Desenul unei operaţii chirurgicale nu e numai un desen, e un plan.

— Ce s-a petrecut acolo m-a îngreţoşat, se plânse Capistrano. N-am văzut niciodată un tip transformat în cotlete.

— Mda, dar nu uita, Mario, că trebuia să vorbească, zise Pena. La dracu! Nici pe mine nu m-a amuzat. El a fost de vină.

— Dar chestia de la degete i-ai făcut-o după.

— Ca învăţătură de minte, îi explică cu răbdare Pena. Trebuie

să-i învăţăm pe indivizii ăştia că n-au voie să ne mintă. Dar fără chestii de-astea, Mario. Azi e ziua mea şi o să mă distrez. Dacă vrei să te întorci la Palm Springs pe jos, spune.

— Mă întreb ce-o fi făcut Frankie Lucky, zise Bonelli care voia mai ales să schimbe subiectul.

— Cine mai e şi Frankie Lucky ăsta? bombăni Pena. Un italian aurit?

— Ai grijă, zise Willie Walker aruncând o privire spre Harold *the Greaser.*

Pena se strâmbă de râs.

— Aiurea! Willie! Harold nu e susceptibil pentru că s-a născut în străinătate. Nu-i aşa, Harold?

Harold mormăi ceva de neînţeles şi începu să râdă. Pena începu şi el să râdă deşi era evident că nu înţelesese nimic. Pena era într-o dispoziţie expansivă.

— Azi toată lumea e mulţumită.

— Cu excepţia lui Frankie Lucky, zise Willie Walker. Lou, tipul ăsta e rece ca un mort. Şi aveai dreptate, e ucigaşul aurit al lui Deej. Iar Deej a spus să facem cum putem mai bine ca să-l evităm, pentru că nu renunţă la contract şi că nu va renunţa până când nu i se va spune sau nu i se va telefona. Şi, după câte mi-a spus Deej, tipul ăsta nu pune întrebări înainte, mai întâi trage şi pe urmă salută.

— N-ai spus că lucrează singur?

— E un singuratic, Lou, zise Bonelli. Mi s-a spus că nu ia niciodată pe nimeni cu el.

— Noi suntem şase, nu? zise Pena. În orice caz, doar n-o să ne lichideze de-aici şi până acasă?

Şoferul aruncă o privire peste umăr.

— Acest Frankie Lucky nu are un Mercedes albastru, al naibii de rapid?

— Ba da, o maşină incredibilă, răspunse Walker. De ce?

Capul lui Tommy Edsel se legăna de la stânga la dreapta.

Privea drept înainte pe drum dar arunca o privire şi spre alt drum care cobora din munţi, şerpuind în dreapta lor.

— Cred că el e, zise Tommy cu o voce sinistră.

Toţi îşi îndreptară ochii spre drumul de munte, de care îi despărţeau vreo cinci sute de metri.

— Ai ochii mai buni decât ai mei, Tommy, zise Pena care îşi lipise fruntea de geam.

— Uită-te mai departe, zise Tommy Edsel, al cărui cap continua să se legene. Îl vezi, nu-l mai vezi. Caută un fulger

albastru. Acum! L-ai văzut? La dracu! El e, e Frankie Lucky! Şi cu ce viteză merge!

În maşină răsunară exclamaţii înfricoşate şi Pena răcni:

— Gata! Gata! Lăsaţi gura! Dacă e el – deşi probabil că e altcineva – amintiţi-vă că suntem şase şi că el e unul singur. Ne va urmări aşteptând să i se ivească şansa. E sigur că nu va încerca să ne lichideze pe drum.

— Cu Frankie Lucky, nimic nu e sigur, zise Walker.

Pena îşi umezi buzele, afectat de panica însoţitorilor săi.

— Unde se unesc drumurile astea?

— Dincolo de următoarea curbă, zise Tommy Edsel. Acolo unde drumul virează spre munte.

— Ei bine, trebuie să ajungem acolo înaintea lui!

— Asta încerc şi eu să fac, zise omul de la volan. Dar grămada asta de fiare nu e Mercedes!

Pena şi Walker încercau să coboare geamurile, iar ceilalţi, foarte tulburaţi, voiau să-şi pregătească armele.

— Aveţi grijă unde trageţi! strigă Pena.

*

* *

Hunter recunoscuse maşina mare a Mafiei în momentul în care îl zărise Tommy Edsel. De sus, Exterminatorul avea o vizibilitate perfectă. Vedea câmpiile dinspre nord şi orizontul la sud. Nu se zărea nici o altă maşină; pustiu cât vedeai cu ochii.

Făcu un calcul mental. Va ajunge cu zece secunde înaintea lor la intersecţie; aceste zece secunde vor fi suficiente.

Conducerea maşinii în astfel de condiţii îl solicitase fizic şi mental. Serpentinele nu se mai sfârşeau. Nu avusese timp să se gândească la ce lăsase în urma lui la Palm Village… şi era mai bine. Sub calmul său interior se acumula o furie imensă, greu de conceput la acel om lipsit de emoţii. Execuţiile din trecut fuseseră îndeplinite totdeauna cu o răceală detaşată, în timpul misiunii intrau în acţiune instinctele de soldat şi luptător.

Hunter nu omorâse niciodată dominat de furie, nici atunci când îşi răzbunase familia. Dar acum furia încerca să-l copleşească, gata să ţâşnească… şi odată cu ea toată forţa şi ferocitatea Exterminatorului.

CAPITOLUL XX

Mercedesul frână la intersecţie scrâşnind din toate cauciucurile. Hunter cobori chiar mai înainte ca maşina să se fi oprit complet. Aruncă pistoalele pe rambleu şi se aplecă din nou în interiorul maşinii, apăsând cu o mână pe pedala de ambreiaj şi trecând cu cealaltă în viteza întâi. După care smulse pedala acceleraţiei, dezvelind braţul metalic pe care îl blocă apăsat la maximum. Motorul puternic începu să urle, amintindu-i lui Hunter de zgomotul avioanelor cu reacţie înainte de a-şi lua zborul.

Hunter se lăsă să cadă în genunchi pe caldarâm, schimbă mâna care ţinea ambreiajul ca să ţină portiera cu mâna stângă. Ştia că nu putea conta decât pe ochii lui; nu putea să audă apropierea celeilalte maşini din cauza zgomotului făcut de motorul Mercedesului.

Vedea la trei lungimi de maşină dincolo de intersecţie; avea nevoie de reflexe perfecte şi de alegerea momentului propice în care să treacă la acţiune.

Observă o mişcare în câmpul lui vizual. Hunter se aruncă în spate şi dădu drumul maşinii. Mercedesul fu proiectat înainte ca o săgeată care porneşte din arc şi portiera se trânti la câţiva centimetri de capul lui Hunter. Hunter îşi continuă rostogolirea cu armele în mâini.

*

* *

— L-am întrecut! strigă triumfător Pena.

— Mai bine! zise Tommy Edsel. La o sută şaizeci şi cinci pe oră nu pot să opresc brusc!

Apoi intrară în intersecţie şi zăriră maşina albastră ascunsă pe celălalt drum. O clipă, Pena se întrebă ce făcea tipul în genunchi lângă maşină. Apoi degetul lui apăsă pe trăgaciul armei în timp ce Tommy Edsel frâna instinctiv.

Dar fulgerul albastru se dovedi mai rapid decât reflexele lui Tommy Edsel. Piciorul lui mai era încă pe pedala acceleraţiei când cealaltă maşină se năpusti în intersecţie cu un huruit strident.

— Atenţie! urlă Willie Walker.

Dar Mercedesul izbea deja aripa dreaptă din faţă a vehiculului. Elanul maşinii mari a mafioţilor făcu Mercedesul să se învârtească, după care o mai izbi o dată cu un şoc cumplit.

Willie Walker fu aruncat pe deasupra capului lui Bonelli şi se lovi de parbrizul din faţa lui Tommy Edsel. Harold *the Greaser* urlă ceva în italiană când Pena şi Capistrano căzură peste el.

Şofer extraordinar, Tommy Edsel luptă vitejeşte cu forţa centrifugă care antrena cele două vehicule, apoi Mercedesul se desprinse, lăsând maşina mare să se ducă înainte. Roţile din spate, deschizând calea, trecură pe deasupra rambleului şi se înfundară în nisip, iar maşina intră în prima rostogolire laterală.

*

* *

Hunter zărise într-o fracţiune de secundă feţe îngrozite, după care maşinile se ciocniră şi intrară într-un vârtej pe drumul principal. Alergă după ele, dar rămăsese la o oarecare distanţă când Mercedesul devie şi se făcu praf în deşertul accidentat.

Părea că totul se petrece cu încetinitorul. Maşina mare a mafioţilor făcu o curbă lentă şi părăsi drumul la o sută de metri mai încolo. Roţile din spate se înfundară în nisip, iar maşina începu să se rostogolească, cu efectul curios că reveni spre intersecţie, aruncând în toate părţile corpuri dislocate.

Hunter numără şase rostogoliri, după care maşina se opri cu roţile în sus – grămadă de fiare torturate.

Tommy Edsel încă mai era agăţat de volanul strivit când Hunter se apropie de maşină. Sângele îi curgea din gură şi stătea suspendat de centura de siguranţă.

Bancheta din spate se deplasase în întregime. Mafiotul părea că are pieptul spart de volan, dar întoarse capul spre Hunter şi se uită la el cu capul în jos. Hunter îi trase un glonţ între ochi şi dădu ocol vehiculului răsturnat.

Bonelli era blocat într-un colţ deformat al tablei, indiscutabil mort. Hunter îi degajă cu forţa capul şi îi trase şi lui un glonţ între ochi. Apoi continuă căutarea corpurilor împrăştiate.

Cel mai aproape era Willie Walker. Îi lipsea o parte din craniu şi avea picioarele îndoite într-un mod ciudat la spate. Hunter fu nevoit să se mulţumească să-i plaseze un glonte acolo unde avusese ochii.

Urmă Harold *the Greaser* Schiaparelli. Acesta era pe jumătate decapitat şi avea tăiată mâna dreaptă. Hunter îi expedie un glonţ între ochii rătăciţi.

Mario Capistrano zăcea lungit pe nisip. Plângea uitându-se la coastele albe care îi ieşiseră printr-o parte a bustului. Hunter îl împinse pe spate.

— Închide ochii.

Apoi îi făcu cadou al treilea ochi care nu putea să fie închis.

Lou Pena era în genunchi şi se uita cum se apropia Hunter. Îi lipsea braţul drept începând de la cot. Avea nasul spart şi doi dinţi îi ieşiseră prin buza de jos.

— Am capul lui Hunter… îl am, zise el cu o voce răguşită.

— Serios?

Hunter îi trase un glonţ între ochi. Prinse cadavrul ciopârţit în momentul în care se prăbuşea în faţă, îl scotoci în buzunare găsind desenul lui Brantzen în dreptul inimii lui Pena.

Hunter aprinse un chibrit şi dădu foc la schiţă, apoi împrăştie cenuşa fină pe nisip în timp ce se întorcea spre drum.

Examină Mercedesul şi ajunse la concluzia că era irecuperabil. Desfăcu rezervorul şi lăsă să curgă benzină pe nisip până la o distanţă prudentă. Apoi mai aprinse un chibrit şi îl apropie de urmele de benzină.

Flăcările parcurseră repede drumul inflamabil spre rezervor.

Hunter pornise deja spre Palm Springs şi nici măcar nu întoarse capul când auzi explozia. Îşi zise că o ţară păşea cu stângul dacă un om ca Jim Brantzen putea să fie făcut bucăţele de gunoaiele pe care le lăsa în urma lui.

Şi mai erau încă multe ca ele în faţa lui, dincolo de orizont.

Moartea se îndrepta pe jos spre Palm Springs.

CAPITOLUL XXI

Soarele era aproape la zenit când Hunter ajunse şchiopătând la Palm Springs, opri un taxi şi ceru să fie dus la hotel. Recepţionerul se uită la el cu mirare văzând în ce hal arăta.

— Aţi avut un accident, domnule Lambretta.

— Mi-am pierdut maşina. Telefonează să mi se aducă alta, exact la fel ca prima.

Recepţionerul rămase cu gura căscată.

— Bine, domnule.

— Şi trimite-mi sus gheaţă.

— Da, domnule. Cu lichidele obişnuite?

— Numai gheaţă, răspunse Hunter cu o voce ostenită. Peste o oră voi avea nevoie de maşină.

Întoarse spatele şi porni spre ascensor.

— Ăăă... domnule Lambretta, s-ar putea să fie mai greu în privinţa culorii Mercedesului. Vreau să spun...

— Exact la fel, îl întrerupse tăios Hunter.

Urcă în camera lui; îşi scoase hainele murdare şi întră în sala de baie. Surprins de înfăţişarea plină de praf, se uită încruntat la masca Lambretta cu care încă nu se obişnuise. Intră sub duş şi rămase acolo minute în şir, spălându-şi frecvent faţa, înghiţind apă şi umezindu-şi mucoasele uscate.

Când ieşi din baie, pe masă îl aşteptau două găleţi cu gheaţă. Hainele murdare fuseseră luate; revolverele erau aşezate pe pat lângă lenjeria curată. Îşi îmbrăcă slipul, luă puţină gheaţă pe care şi-o puse în gură, apoi formă numărul privat la care suna telefonul din biblioteca lui DiGeorge. Vocea lui Philip Marasco răspunse la prima sonerie:

— Da?

— Sunt Frank. Spune-i lui Deej că s-a făcut.

Urmă o pauză.

— OK, Frankie, o să-i spun. Unde eşti?

— La hotel. Sunt frânt de oboseală. Vin imediat acolo.

Hunter auzi vag vocea lui DiGeorge, dar nu putu să înţeleagă ce spunea. Marasco reveni:

— Deej vrea să ştie dacă ai desenul?

— Care desen?

— Subiectul avea la el un desen al chirurgului în legătură cu alt subiect interesant. Îl ai?

— Bineînţeles că nu, se răsti Hunter. Nu-mi petrec vremea culegând suveniruri.

La capătul celălalt al firului avu loc altă discuţie imposibil de înţeles. Apoi:

— Vrea să ştie unde ai lăsat contractul.

— Acolo unde muntele se uneşte cu deşertul, îl anunţă Hunter. Acolo unde un subiect ar putea să-l aştepte pe altul.

— Bine, am înţeles. Deej spune să vii aici cât de repede poţi.

— Spune-i că am făcut zece kilometri pe jos în plin soare. Spune-i că vin imediat după ce mă odihnesc.

Marasco începu să râdă.

— OK, Frankie, îi voi spune. Odihneşte-te şi vino. Trebuie să afli nişte lucruri.

— OK.

Hunter închise, se uită la mochetă, desfăcu un pachet de ţigări, aprinse una şi se lungi pe pat.

— Da, voi veni, zise el vorbind singur. Să vă anunţ sfârşitul...

*

* *

Căutările au fost făcute sub ordinele lui Philip Marasco, care îşi duse oamenii pe drumul spre Palm Village. Două maşini, fiecare cu câte cinci oameni, parcurseră traseul până la intersecţie şi descoperiră fără greutate masacrul făcut de Frankie Lucky.

Cei zece mafioţi alergau de la un punct la altul al scenei, atingând, arătând cu degetul, reconstituind detaliile acţiunii.

Marasco scotoci fiecare cadavru, apoi vehiculul, apoi îşi aşeză oamenii în semicerc, la o lungime de braţ unul de altul, pentru a cerceta drumul pe care îl făcuse maşina în timpul ultimelor salturi.

*

* *

La întoarcere, Marasco se prezentă trist în faţa lui DiGeorge.

— Dacă Lou a avut un desen, probabil că l-a înghiţit. Şi n-ai văzut masacrul pe care l-a făcut Frankie Lucky! În viaţa mea n-am văzut una ca asta.

— E lipsit de sens să nu aibă acel desen! izbucni *capo.* Trebuia să aibă ceva ca să se întoarcă aici. Presupun că nu mai trăia nici unul.

— Cam aşa, zise Marasco înfiorându-se. Nimic nu mai era întreg. N-am mai văzut niciodată ceva atât de înspăimântător. Acest Frankie Lucky e un om periculos. Şi, te asigur, Deej, nu se încurcă cu riscuri inutile. Adu-ţi aminte că ieri seară ziceam că

sunt şase contra unu.

DiGeorge dădu din cap cu un aer serios.

— N-a fost mare diferenţa?

— N-ar fi fost diferenţă, Deej, nici la doisprezece contra unu! Dacă acest Frankie Lucky dă de Hunter, tare aş vrea să văd ce se întâmplă!

DiGeorge reflecta cu privirea în gol. Îşi drese glasul.

— Mă întreb dacă te-ai gândit la un lucru, Phil? Mă întreb dacă îţi dai seama că cineva face glume cu Deej?

Marasco se uită mirat la patronul lui.

— Ce fel de glume, Deej?

— Ce mi-a spus acest Frankie Lucky? Că s-a bătut cu Hunter? A spus că l-a văzut pe Hunter în afara oraşului, că l-a recunoscut şi că au tras unul în altul. Şi asta la câteva zile după ce Hunter ne-a scăpat la Palm Village. Aşa e?

— Ăăă... mda, dar...

Marasco se gândea intens. Deodată făcu ochii mari.

— Hei! Willie Walker a spus la telefon că Hunter şi-a schimbat faţa în ziua masacrului.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, Philip Honey. Deci cineva minte de îngheaţă apele. Mă întreb cine.

— De ce-ar minţi Frankie, Deej?

— Asta mă întreb şi eu, Phil. Să zicem „dacă”. „Dacă” Screwy Looey a spus adevărul. Spune-mi, Phil, l-ai prins vreodată pe Lou cu minciuna? Cu o minciună importantă?

Marasco se gândi, apoi scutură din cap.

— Nu cred că Lou te-a minţit vreodată, Deej. Dar trebuie să ne gândim la o chestie. Poate că Lou credea că are ceva. Poate că cineva voia ca el să creadă asta.

— Ai cunoscut vreodată tipi care şi-au schimbat faţa, Phil?

— Mda. Într-o perioadă treaba asta era la modă pe coasta de est.

— Cât dura până la scoaterea pansamentelor?

— Oh! Două-trei săptămâni.

DiGeorge mârâi.

— Mda. Iar tipii pe care i-am cunoscut eu stăteau uneori cu comprese şi plasture cel puţin o lună. Schimbarea feţei e o chestie destul de nasoală.

— Azi, Deej, se fac transplanturi de inimă. Cu siguranţă că şi chirurgia estetică a făcut progrese.

— Ei bine, aş vrea ca cineva să se informeze în privinţa asta, ordonă DiGeorge.

— Bineînţeles, Deej.

— Până atunci, Frankie Lucky e din nou suspect. Dacă Hunter şi-a schimbat moaca, Frankie nu l-a văzut în deşert câteva zile mai târziu, cu toate progresele pe care le-a făcut medicina. Dacă Hunter şi-a schimbat faţa, există două posibilităţi. Sau l-a văzut cu pansamente, sau l-a văzut cu noua lui faţă. E clar, nu? Frankie Lucky n-ar fi putut să-l recunoască pe Hunter la trei zile după intervenţia chirurgicală!

— Asta e clar, Deej.

Marasco avea răsuflarea tăiată.

— Dacă presupunem că Lou a spus adevărul, atunci Frankie Lucky minte.

DiGeorge suspină.

— Ei, da, Philip Honey. Spui că băiatul ăsta e un ucigaş eficace?

— Ar fi trebuit să vezi şi tu ce-am văzut eu ca să-ţi dai seama!

— Ar fi totuşi îngrozitor, zise DiGeorge suspinând din nou. Ar fi îngrozitor dacă Frankie Lucky ar fi noua faţă a lui Hunter.

Marasco uită brusc să mai respire şi păli brusc.

— Să nu mergem chiar atât de departe, Deej.

— Ba da, zise DiGeorge cu o voce neutră. De asta sunt *capo*, Philip Honey. Cred că da. Când vine Victor Poopy?

— La două e la *Los Angeles Internaţional* răspunse Marasco ca un automat. Deej, poate că Frankie te-a minţit puţin. Poate că a inventat încăierarea cu Hunter ca să-ţi atragă atenţia.

— M-am gândit şi eu la asta. Trebuie să mă gândesc la toate, Phil. Aşa că, n-ai grijă, mă gândesc. Dar sunt nerăbdător să văd ce cadou ne aduce Victor.

— Eu pun prinsoare că Frankie Lucky e corect, Deej.

DiGeorge se uită la el cu un zâmbet ostenit.

— Pune prinsoare, Phil. Eu o să mă gândesc.

*

* *

Hunter se opri în faţa unei cabine telefonice izolate şi formă numărul secret pentru a intra în contact cu Lyons. Îl găsi. Lyons îl întrebă imediat:

— Ce ştii despre evenimentele care au avut loc în dimineaţa asta la Palm Village?

— Destule. Să facem schimb de informaţii.

— Nici un schimb. Braddock e în pragul morţii şi s-au comis cele mai rele atrocităţi…

— Ştiu, Lyons. Braddock o să scape?

— Doctorii trag speranţe. Dar în cel mai bun caz, o vreme va fi scos din circulaţie.

— E un bun poliţist, zise Hunter.

— Mai bun decât unii pe care-i cunosc, răspunse Lyons ironizându-se singur. De ce-ai sunat, Pointer?

— Acoperirea mea e în pericol. Am nevoie de informaţii.

— O secundă… Brognola e aici şi vrea neapărat să-ţi spună ceva. Făcea legătura între Braddock şi noi, şi… o secundă, Pointer.

Hunter auzi murmure, apoi declicul ridicării altui receptor.

— OK, zise Lyons. Brognola e şi el pe linie. Spune-ne mai întâi ce ştii. Cine sunt autorii, în afară de Pena?

— Nu le ştiu numele, dar le puteţi identifica cadavrele. Le veţi găsi la intersecţia drumurilor care duc la Palm Springs. Sunt şase, inclusiv Pena.

— Toţi sunt morţi, zise vocea calmă a lui Brognola.

— Exact, răspunse Hunter. Acum putem vorbi şi de problema mea?

— Cine i-a omorât?

— A fost un contract dublu. Julian DiGeorge a crezut că Pena îl trăda. Ceilalţi au fost de partea lui Pena.

— Înseamnă că aceste asasinate n-au nici o legătură cu moartea soţilor Cann şi a chirurgului? întrebă Brognola.

— N-am spus asta.

Lyons interveni.

— Tipul ăsta te duce cu preşul, Hal. Hunter, tu i-ai executat pe oamenii ăştia, nu-i aşa?

— Cu cine vorbeşte? îl întrebă Hunter pe Brognola.

— Au aflat că Brantzen ţi-a schimbat faţa şi s-au dus la el ca să afle amănunte! E cât se poate de evident, aşa că nu mai umbla cu poveşti. Ai trecut pe-acolo, ai văzut ce i-au făcut prietenului tău chirurgul şi ai plecat să-i lichidezi. Acum spui că acoperirea ta e în pericol. Ce informaţie a reuşit Pena să transmită organizaţiei, mai înainte ca tu să-l ucizi, Hunter?

— Stai puţin înainte de a răspunde, domnule Pointer, zise Brognola. Rămâi la telefon.

Din nou murmure. Apoi glasul lui Brognola se auzi din nou:

— Domnule Pointer, apreciem treaba pe care ai făcut-o pentru noi şi nu vrem în nici un caz să te compromitem. Nu eşti obligat să ne spui ceva care te incriminează.

— E foarte echitabil, zise Hunter.

— Bine, nu-ţi cerem să ne spui cine eşti. Dar spune-ne dacă

asasinatele de la Palm Village au fost ordonate de Julian DiGeorge sau nu?

— Nu. A fost iniţiativa lui Pena.

— Înţeleg. Şi acum Pena şi oamenii lui sunt cu toţii morţi?

— Exact.

— La ordinul lui DiGeorge?

— A existat un contract împotriva lui Pena.

— Înţeleg, răspunse Brognola cu o voce confuză.

Hunter suspină.

— Bun, Lyons, zise el. Nu vreau să începi să te îndoieşti de informaţiile mele. Ai dreptate, nu e momentul să ne jucăm de-a cine e mai şmecher. Şi pe urmă, sunt deja destul de incriminat. Sunt Hunter. M-am infiltrat în „familia" DiGeorge şi l-am lichidat pe Pena în dimineaţa asta. Dar am făcut-o numai pentru mine. Aţi văzut sau aţi auzit ce i-au făcut lui Brantzen?

— Da, zise încetişor Lyons. Braddock l-a descris destul de bine pe tipul care i-a venit în ajutor. Seamănă cu tipul pe care l-am întâlnit la Redlands ieri seară.

— Mda, zise Hunter. Cum rămâne cu problema mea?

— Ce doreşti?

— Am auzit că vestita *commissione* foloseşte o echipă specială de ucigaşi. Vreau să ştiu cine e şeful ei.

— Asta e domeniul tău, Hal, zise Lyons.

— În momentul de faţă e formată doar din zece *capo*, îl anunţă Brognola.

Înşiră toate numele.

— Remarci faptul că DiGeorge nu face parte dintre ei. A plecat în urmă cu doi ani trântind uşa din cauza unei neînţelegeri în privinţa stupefiantelor. Dar face şi el parte din când în când, când e vorba de un subiect care îl interesează. S-ar putea spune că are şi el un vot valabil în Consiliu.

Hunter era foarte interesat.

— Dar există tensiuni?

— Da, există tensiuni, răspunse Brognola. Consiliul a vrut să stabilizeze preţurile. DiGeorge nici n-a vrut s-audă. El controlează un procent însemnat din traficul de droguri. Crede că stabilirea preţurilor e treaba lui şi vinde en gros altor „familii" impunând singur preţurile. Da, există tensiuni.

— Mulţumesc, zise Hunter. Am la ce reflecta. Dar mă interesează mai mult asasinii Consiliului. Poţi să-mi dai mai multe informaţii?

Brognola tuşi apoi continuă:

— Se spune că fraţii Talifero au echipa cea mai de temut din ţară. Li se spune Pat şi Mike. Ei…

— Bun, am auzit de Pat şi Mike. Ceea ce spui e logic. Poate salvez situaţia…

— Fii prudent, Pointer, îl imploră Brognola. Fraţii Talifero sunt extrem de periculoşi. Se spune că după ce primesc ordinele, amândoi sunt ca nişte rachete teleghidate, nu mai ai cum să-i opreşti sau cum să anulezi contractul. Oamenii lor sunt ca un fel de echipă a Gestapoului, şi nu primesc ordine decât de la Pat şi Mike. Iar ei doi primesc instrucţiuni numai de la *commissione.*

— Exact de ce aveam nevoie, zise Hunter. Acum ar fi mai bine să ne luăm la revedere.

— Aăă… Pointer, zise repede Brognola.

— Da?

— În seara asta plec cu avionul la Washington şi aş vrea să intervin în favoarea ta.

— Ce fel de intervenţie?

— Pentru obţinerea unui fel de iertare neoficială. Înţelegi? Hunter începu să râdă.

— Acum cine spune poveşti?

— Vorbeşte cât se poate de serios, interveni Lyons.

Brognola continuă:

— Persoane foarte, foarte importante îţi cunosc eforturile. Îţi bănuiam identitatea, iar acum, când ai confirmat-o… în fine, nu pot să promit nimic. Dar… cred că pot să-ţi obţin o acoperire neoficială, dacă insişti să-ţi continui această activitate.

— Intenţia mea este să continui, zise Hunter. Doar dacă nu mor prea curând.

— Doar nu vrei să mori curând? întrebă Lyons râzând.

— Nu, dacă nu e obligatoriu.

— Putem să te ajutăm cu ceva?

— Mă îndoiesc. E treaba mea. Aăă… v-aţi putea informa despre moartea unui anume Charles d’Agosta, în jur de douăzeci de ani, accident maritim în largul localităţii San Pedro?

— Un asasinat al Mafiei, Hunter? întrebă Lyons.

— Spune-i Pointer, interveni cu nervozitate Brognola.

Hunter începu să râdă.

— Ideea de asasinat e vagă. Interesaţi-vă.

— O voi face, zise Lyons. Altceva?

— Rugăciunea.

Lyons şi Brognola începură să râdă.

— Ei bine…

— Braddock îţi mulţumeşte, adăugă repede Lyons.

— Bineînţeles.

Hunter urcă în noul Mercedes, îşi verifică arma şi porni spre vilă. Relaţiile lui cu poliţia nu fuseseră niciodată atât de bune. Se întrebă ce înţelegeau ei prin „acoperire”.

— Poate o licenţă de asasin, zise el vorbind singur.

CAPITOLUL XXII

Omul care făcea de pază la poarta cea mare îi zâmbi cu căldură.

— Salut, Frankie. Am auzit de măcelul din dimineaţa asta. Au zis că a fost o treabă de măcelar. Mi-ar fi plăcut să fiu cu tine.

Faţa lui Hunter îşi păstră expresia severă.

— Poate că vei avea ocazia, Andrew Hardy.

Îi făcu cu ochiul şi îşi conduse maşina acolo unde obişnuia s-o parcheze. Observă că omul de pază plecase în fugă şi acum susţinea o conversaţie foarte însufleţită cu alt tip care făcea de pază.

Benny Peaceful îşi făcu apariţia când Hunter coborî din Mercedes.

— E cineva care te aşteaptă de câteva ore lângă piscină, îi zise el. Şi care ar fi teribil de dezamăgit dacă n-ai trece pe-acolo.

Hunter dădu din cap. Se opri să aprindă o ţigară.

— Ce se întâmplă, Benny?

— Toată casa e cu fundul în sus din cauza activităţii tale din dimineaţa asta, răspunse tânărul care ţinea să-şi păstreze o expresie naturală. Evident, pe mine nu m-a surprins. Eu ştiam de ce eşti în stare, Frankie.

— Am nevoie de ajutorul tău, Benny Peaceful. Cred că şi eu ştiu de ce eşti în stare.

Benny păru că imediat creşte cu câţiva centimetri. Urmând exemplul lui Hunter, începu să se uite distrat la cer.

— Spune-mi ce, Frankie Lucky, spuse el cu un ton serios.

— Un băiat ca tine poate să-şi schimbe ideile atunci când trebuie, zise Hunter.

— Asta e adevărat.

— Pat şi Mike ar putea avea nevoie foarte curând de un astfel de băiat.

Tânărul simţi că i se taie respiraţia. Tresări uşor, îşi recăpătă echilibrul şi zâmbi.

— La naiba! exclamă el. Am fost sigur că eşti un tip special.

— Un băiat care ştie să-şi ţină gura şi care ştie să sosească în pas alergător la momentul potrivit… poate să fie foarte util.

— N-ai decât să pocneşti din degete, Frankie Lucky.

— OK. Să fii pregătit.

Hunter aruncă ţigara şi intră în curtea interioară. Benny, la

câţiva paşi în urma lui, se întoarse la postul lui lângă zid, cu faţa radiind de bucurie. Hunter reveni fără grabă la tânărul mafiot.

— Ascultă, am luat o hotărâre. Eşti de-acum secundul meu. Înţelegi?

Vestea era aproape prea brutală pentru Benny Peaceful. Buzele începură să-i tremure şi respiră de câtva ori sacadat după care suspină adânc.

— Sunt omul tău, Frankie. Ce s-a întâmplat?

Hunter se apropie mai mult de el.

— Ţi-am spus deja, Benny. Un băiat util trebuie să-şi schimbe ideile la momentul potrivit. Deej e terminat. Te-ai prins?

Tânărul dădu din cap.

— Auzisem asta, răspunse el. Mi-am şi schimbat ideile.

— Bine. Vreau să-i aduni pe ceilalţi care şi-au schimbat ideile. Nu trebuie să-i amesteci pe ăia buni cu ăia răi! Asta e prima ta misiune, imediat. Anunţă-i pe cei care trebuie cruţaţi. Înţelegi?

— Dumnezeule mare! Da, ştiu, Frankie!

— OK. Separă-i pe tipii ăştia de ceilalţi. Cei care au reflectat ar trebui să ştie că ceea ce s-a petrecut în deşert în dimineaţa asta nu e decât un exemplu a ceea ce urmează să se întâmple. Înţelegi bine ce vreau să spun?

— Screwy Looey a primit ce merita, adăugă Benny Peaceful. Mai sunt încă destui care merită acelaşi lucru.

— Îşi vor primi şi ei porţia, n-avea grijă, zise Hunter cu un ton serios. E misiunea ta să-i dai la o parte pe ceilalţi, ca să nu păţească nimic. Eu n-am timp să fac asta, aşa că contez pe tine, Benny. Du-te la ei şi spune-le care e situaţia. Spune-le să fie pregătiţi şi să aştepte să le faci semn.

Benny Peaceful îşi reţinu zâmbetul de bucurie.

— Eu să le fac semn? Da, bineînţeles, Frankie.

— Organizează-ţi echipa.

— Imediat, Frankie.

Tânărul plecă imediat, dispărând după colţul zidului. Hunter dădu din cap şi se îndreptă spre piscină unde îl aştepta Andrea.

— Ce voia neghiobul ăla? întrebă ea.

Hunter zâmbi.

— Trebuia să scap de el, nu?

— Nu fi aşa de vesel. Te aştept de câteva ore. Am impresia că ţi-a sunat ceasul, domnule Necunoscut.

Hunter se aplecă şi îi atinse uşor obrazul cu buzele.

— Serios?

— Nu e momentul, zise Andrea. Victor Poopy a sosit împreună

cu tipul din Florida. În momentul ăsta sunt toţi în biroul tatălui meu.

Hunter îşi păstră zâmbetul.

— Ai aflat cum îl cheamă pe individ?

— L-am auzit pe Victor spunându-i Tony. Asta e tot ce ştiu. E mic de statură, slab şi îi e frică. Cred că are vreo patruzeci de ani.

Hunter suspină.

— Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi, scoate-mă de-aici.

— Eşti gata să pleci imediat?

Ea făcu ochii mari.

— Vorbeşti serios?

— S-ar putea să fie acum ori niciodată, zise el.

Fata se uită fix la el.

— Poţi călători aşa cum eşti îmbrăcată. Lasă restul în urma ta. Ştii unde vrei să te duci?

— Direct în Italia. Mă duc la mama.

— Şi nu-ţi pasă de ce i se va întâmpla tatălui tău?

Andrea se uită la el curioasă.

— Tata nu m-a întrebat pe mine când s-a băgat în afacerile lui.

Hunter acceptă acest răspuns.

— OK. Hai repede. Te voi ajuta să pleci. Pe urmă…

O luă pe Andrea în braţe şi o ajută să se ridice din şezlong. Phil Marasco apăru în pragul uşii din cealaltă parte a curţii interioare şi îl strigă. Hunter ridică capul şi îi făcu un semn amical.

— Te aşteaptă Deej, strigă Marasco. Vino, şi-a pierdut răbdarea.

Hunter îi dădu drumul fetei.

— Stai aici, mă întorc.

Fata se aşeză din nou în şezlong, resemnată, şi murmură cu tristeţe:

— Oare?

Hunter traversă curtea interioară cu un pas rapid, ajungând lângă Marasco.

— Ce s-a întâmplat?

Marasco era nervos.

— Nu ştiu. Dar pe bătrân l-au apucat toţi dracii. Vrea să te vadă imediat.

Porniră amândoi pe culoar fără să se grăbească spre biroul lui DiGeorge.

— I-am spus că treaba s-a făcut, bombăni Hunter. Ce l-a

apucat?

— Ar fi anulat contractul dacă ar fi reuşit să dea de tine, Frankie, îi mărturisi Marasco. Dar să nu-i pomeneşti de asta, că se enervează şi mai tare.

— Un contract nu se anulează, Philip Honey, zise Hunter cu un ton tăios.

Marasco îl aprobă cu un mârâit.

— Acum vorbeşti ca unul din „familie”.

Hunter încetini mersul, Marasco făcu la fel.

— Îmi place de tine, Phil.

— Şi mie de tine, răspunse Marasco fără cea mai mică jenă.

— Ştii, în Egipt, când faraonul murea, toţi cei din anturajul său trebuia să moară şi ei. O tâmpenie, nu? Servitorii, sclavii, toată lumea.

— Mda.

— Egiptenii îşi spuneau că atunci când regele se săvârşeşte din viaţă, prietenii lui trebuie să-l însoţească. Mie mi se pare o tâmpenie.

Marasco se opri.

— Ce vrei să spui, Frankie?

Hunter se întoarse spre el.

— Pat şi Mike spun că un rege va muri, Philip Honey.

Marasco se albi la faţă.

— La dracu! Ştiam eu că asta trebuie să fie.

— Trag nădejde că tu nu eşti egiptean, Philip Honey.

Marasco smulse o ţigară din buzunar şi şi-o vârî între buze. Hunter îi dădu să aprindă. Mafiotul trase lung din ţigară şi dădu fumul afară suflându-l sacadat. Reflectă câteva clipe şi zise:

— Nu sunt egiptean, Frankie Lucky.

— Îmi pare bine că aud asta.

Hunter se îndreptă cu un pas lent spre biroul lui DiGeorge. Marasco întinse mâna cu intenţia fermă de a-l opri imediat.

— Stai puţin. Înainte de a intra, trebuie să ştii că au un informator.

— Cine e acest informator? întrebă Hunter cu un ton calm.

— Un tip care spune că te-a cunoscut cu mult timp în urmă. Dar mai spune că ai murit în Vietnam. Asta era acoperirea ta, Frankie?

— Poate. Cum îl cheamă?

— Tony Avina. Se pare că aţi crescut în acelaşi cartier. Spune că ai fost încorporat şi ucis. Chestia asta ar fi jenantă pentru tine în faţa lui Deej.

— Tipul ăsta face parte din Organizaţie?

— Nu! E o nulitate. Un puşcăriaş nenorocit.

— Ascultă, Phil, zise Hunter cu un ton confidenţial. Numele meu nu e Frank Lambretta.

— Mda, asta mi-am zis şi eu adineauri. Ce-ai să faci cu tipul ăsta?

— Haide să vezi!

*

* *

Enervat, Carl Lyons se plimba de colo-colo, uitându-se la Harold Brognola cu o privire furioasă.

— Hal, ar fi trăsnet dacă l-am putea informa pe Hunter! exclamă el. E clar ca bună ziua că cineva l-a cumpărat pe judecătorul de instrucţie. Ancheta ar fi stabilit comiterea unui asasinat.

— Ştiu, ştiu, zise domol Brognola. Dar trebuie să-ţi aminteşti, Carl, că numele lui Lou Pena nu era atât de cunoscut în urmă cu doi ani. Nimic nu sugera că Lou Pena care conducea barca cu motor era redutabilul Lou Pena din anii treizeci. Judecătorul a judecat logic când a considerat că e vorba de o moarte accidentală. Pagubele s-au rezolvat în afara tribunalului, fără proces, fără inculpare, fără nimic. Şi toată lumea a părut satisfăcută.

— Bine, dar un velier mic are prioritate faţă de o barcă cu motor. Procurorul districtual ar fi trebuit să intenteze un proces. Pena a tăiat velierul în două, a rămas în locul respectiv ca să se convingă că treaba a fost bine făcută, apoi a pretins că a fost un accident nefericit, şi toată lumea a fost mulţumită. Asta nu se numeşte dreptate, şi nu-mi pasă de circumstanţe.

— Acum, da.

Brognola încerca să-l calmeze pe poliţistul înfuriat.

— Nimeni nu avea acces la aceste dosare în urmă cu doi ani. Nici azi, în mod normal.

— Ei bine, trebuie să-i telefonez lui Hunter. Am o presimţire urâtă de tot. Hunter se află într-un cuib de vipere şi are nevoie de tot ajutorul pe care i-l putem da. Îţi dai seama că niciodată n-am avut un informator în „interiorul” Mafiei.

— Mie-mi spui! zise Brognola râzând.

— Bine. Să nu batem câmpii, e vorba de viaţa omului nostru. Hunter ne-a dat numărul ăsta. Propun să ne folosim de el.

Brognola se strâmbă dezaprobator.

— Cum crezi. Sună-l dacă simţi neapărat nevoia, dar nu-mi

cere să fiu de acord.

Lyons desfăcu o bucată de hârtie şi privi numărul de telefon. Făcea parte din pachetul lăsat ultima dată de Hunter, atunci când nu era cunoscut decât sub numele de Pointer.

„Numai în caz de Alarmă Roşie”, scria deasupra numărului, iar dedesubt apărea numele Lambretta. Numărul era din Palm Springs.

— Mă întreb unde se află acest telefon, mormăi Lyons.

— Presupun că n-ai să ştii până n-ai să suni.

— Aş putea să mă informez.

— Da, dar ai pierde timpul.

— Ai dreptate, zise Lyons suspinând.

Se uită la telefon cu o privire ezitantă. Apoi se apropie, ceru o linie cu exteriorul, începu să formeze numărul, apoi închise brusc.

— La naiba! Stau prost la capitolul intrigă!

*

* *

Hunter şi Marasco intrară bine dispuşi în biroul lui DiGeorge. Marasco rămase lângă uşă. Hunter merse mai departe, îi făcu un semn amical lui DiGeorge şi se trânti într-un fotoliu de piele.

— Puţină odihnă, nimic de zis, bombăni DiGeorge. Dar nu toată ziua!

În birou se mai aflau alţi doi bărbaţi. Hunter îl cunoştea pe unul din vedere; îşi zise că era Victor Poopy. Pe al doilea îl recunoscu după descrierea făcută de Andrea. Hunter se uită la el câteva momente. Urmă o tăcere plină de stinghereală, şi Exterminatorul aşteptă clipa dramatică.

— Salut, Tony. Am auzit că ai ieşit de la pensiunea federală.

DiGeorge respiră profund.

Victor Poopy zâmbi nervos şi aruncă o privire spre patronul său. Celălalt se uita fix la Hunter cu ochi înspăimântaţi.

— Salut, Fr…

Glasul i se frânse. Se sufocă, tuşi, îşi drese vocea şi îşi trecu degetele peste ochii umezi.

— Vă cunoaşteţi? întrebă DiGeorge prefăcându-se surprins.

— Oamenii se mai schimbă, zise domol Hunter. Tony era o adevărată teroare. Jumătate din cartier tremura de frica lui. Mda… oamenii se schimbă.

— Da, dar tu probabil că nu te-ai schimbat prea mult, zise Marasco. Încă mai arăţi ca un armăsar.

Hunter remarcă privirea de reproş pe care DiGeorge i-o adresă

lui Marasco. Zâmbi.

— Nu, şi eu m-am schimbat. De exemplu, azi. Uitaţi-vă la mine, sunt frânt, sunt mort. Şi asta din cauza unui fleac de treabă. Acum cinci ani, aş fi lichidat şase tipi cât ai clipi şi pe urmă aş fi tras un chef. Acum nu mai sunt în stare.

Marasco râse zgomotos. DiGeorge îi aruncă o privire sinistră şi Marasco amuţi.

Victor Poopy interveni:

— Am auzit, Frankie. Toată lumea vorbeşte de asta. O să mă duc să arunc şi eu o privire.

— Gura! se răsti DiGeorge.

Tupeul lui Hunter îşi producea deja efectul asupra informatorului lui DiGeorge. Tipul se uita fix la Hunter, cu o privire rătăcită, frângându-şi mâinile.

— Îmi pare bine că te văd, Frankie, îngăimă el.

— Stai puţin! Stai puţin! izbucni DiGeorge.

Arătă spre Tony Avina cu un deget acuzator.

— Acum zece minute mi-ai spus că acest Frank Lambretta a plecat la război şi a fost omorât! Păi, cum vine asta?

— Păi, nu ştiu, dom'le DiGeorge, răspunse Avina tremurând.

— Dă-i pace, Deej! zise domol Hunter. Nu vezi că e bolnav?

— Ce te-a apucat să-mi dai ordine? răcni DiGeorge. Cine te crezi!

— Şi tu drept cine mă iei?

DiGeorge se uită fix la el, cuprins de o furie mută. Fiecare mişcare, fiecare cuvânt, fiecare gest, de când Frankie Lucky intrase pe uşă, era calculat ca să-l enerveze şi mai tare. Şi acum! Să vorbeşti aşa, cu un *capo,* ca în prima zi cu Andrea, de parcă… O minge de gheaţă îi căzu în stomac, întrerupându-i gândurile. Dar îşi recăpătă sângele rece.

— OK. Ai pus întrebarea. Acum răspunde la ea.

Hunter se uită la Tony Avina.

— Răspunde-i, Tony. Spune-i domnului Julian DiGeorge cine sunt. Dar spune-i adevărul.

— Păi… Nu ştiu cine eşti, Frankie, zise Avina.

Hunter se strâmbă de râs. Phil Marasco începu şi el, urmat de Victor Poopy. Bărbia lui DiGeorge începu să tremure, apoi începu să râdă şi el.

Hunter se ridică în picioare, bătu uşor cu o mână în perete, cu cealaltă ţinându-se de burtă, executând un număr de ilaritate isterică extrem de convingător.

— La dracu! zise el. Nici eu nu ştiu cine sunt!

Se trânti din nou în fotoliu, îşi trase răsuflarea, ţinându-se de burtă cu amândouă mâinile.

— Scoateţi-l de-aici pe informatorul idiot! strigă DiGeorge printre hohote. Peste un minut, n-o să mai ştiu nici eu cine sunt!

Marasco îşi recăpătă brusc aerul serios.

— Stai puţin. Presupun că trebuie să-ţi spun, Deej. După atâţia ani petrecuţi împreună, trebuie să-ţi spun.

— Ce să-mi spui?

— Pot, Frankie? îl întrebă Marasco pe Hunter.

Hunter, care încă mai chicotea, încuviinţă.

— În legătură cu Frankie Lucky. Face parte din „familie”.

DiGeorge deveni şi el serios şi se întoarse spre Marasco.

— Care „familie”?

— Vittorini, zise cu calm Hunter.

Râsetele amuţiră şi urmă o tăcere apăsătoare.

DiGeorge se întoarse să se uite mai bine la acel Frankie Lucky căruia voia să-i fie naş pentru a-i transmite într-o zi responsabilităţile.

— Nu înţeleg, zise el cu o voce răguşită.

— Fac parte din „familia” Vittorini, îi explică Hunter.

— Aparţine de Pat şi Mike, adăugă Marasco.

DiGeorge deschise gura, apoi o închise brusc. Se uită la Hunter, la Marasco, apoi iar la Hunter.

— Ce se întâmplă? zise el domol. Spune-mi ce se petrece, Philip Honey.

— Ştii foarte bine, Deej, zise Hunter.

— Nu, nu cred.

DiGeorge se ridicase şi se îndrepta cu prudenţă spre birou.

— Ştii ce vreau, Phil, spuse Hunter.

Marasco ajunse primul la birou şi se sprijini de el. Băgă mâna în haină şi o lăsă acolo.

— În fine, ce se întâmplă? zise DiGeorge cu o voce tremurătoare.

— Vrei să-l duc pe Deej să se răcorească, Frankie? întrebă Marasco.

— Am impresia că asta o să-i facă bine.

Hunter se instală comod în fotoliu.

— Mda, are nevoie de aer, Phil.

— Nu poţi să-mi faci asta! răcni DiGeorge.

— Dar nu facem nimic, Deej, zise Hunter care îi zâmbea lui Victor Poopy. Ei, Victor! Du-ţi amicul înapoi în Florida şi rămâi acolo un timp. Bronzează-te puţin. Tony are şi el nevoie de asta.

Iar tu...

— Ce te-a apucat să dai ordine oamenilor mei? răcni DiGeorge.

— Tipul ăsta mai e încă aici? întrebă Hunter fără să-şi ia ochii de la Victor Poopy. Credeam că Phil l-a scos la aer. Nu? Mai e încă aici?

Victor Poopy merse în linie dreaptă spre uşă, împingându-l în faţa lui pe Tony Avina.

— Ce tip? întrebă el cu nervozitate. Aici nu suntem decât tu, eu şi Tony, Frankie.

— Aşa mi se părea şi mie, zise Hunter cu o voce satisfăcută.

— Nu poţi să-mi faci asta! urlă DiGeorge.

— Ei, nu! exclamă Frankie Lucky-Hunter.

CAPITOLUL XXIII

Victor Poopy şi Tony Avina fură gata să răstoarne pe cineva pe culoar. Hunter îi auzi scuzându-se.

Când intră Andrea, pistolul lui era îndreptat spre uşă. Fata avea în mână micul revolver pe care i-l luase cu câteva zile mai înainte.

Ea înţelese situaţia imediat ce aruncă o privire în cameră, apoi se uită fix la arma lui Hunter.

— Îl vreau pe tatăl meu, zise ea cu nările fremătând.

— Cineva se ocupă chiar acum de el, răspunse Hunter.

— Iau totul de la început. Îl vreau înapoi.

— Andrea, ieşi de-aici, bombăni DiGeorge.

— Nu, am ascultat la uşă. Ştiu ce se întâmplă.

Se uită cu ură la Bob Hunter.

— Eşti mai rău decât ceilalţi. N-am vrut să cred nimic din ce am auzit azi, dar totul e adevărat. Eşti un asasin sângeros şi crezi că ai să-mi ucizi tatăl.

— Haide, *bambina*, o imploră DiGeorge. Lasă-ne să ne înţelegem între noi. Te înşeli.

— Nu se înşală, Deej, zise Hunter.

— La dracu! Chiar n-ai nici un simţ moral faţă de…

Fraza îi fu întreruptă de detunătura micului revolver. O vază se făcu ţăndări în spatele lui Hunter. Exterminatorul zâmbi relaxat.

— Ne ameninţă cu arma, Phil.

— Pot să te şi lichidez! strigă Andrea cu furie. Să nu crezi că nu sunt în stare să mă folosesc de o armă.

— Nici nu cred asta, zise Hunter.

— Vino, tată.

— Potoleşte-te, Andrea! Tipul ăsta se distrează cu tine. Poate să te doboare mai înainte de a băga de seamă. Fugi de-aici!

— Am spus…

— Du-te, Deej, o întrerupse Hunter. N-am de gând să trag în fata ta.

— Evident, rezolvi foarte uşor. Mă laşi să fug şi tu te odihneşti în timp ce-ţi trimiţi oamenii să tragă un glonţ în spatele lui Deej. La colţul unei străzi. Undeva, într-o maşină. Nu plec. Rezolvăm totul aici.

— Te rog, pleacă, Deej, îl imploră Marasco.

Andrea ridică revolverul în dreptul umărului, cu braţul întins,

ţintindu-l pe Hunter.

— Plecăm imediat, împreună, sau încep să trag.

Hunter mai avea încă arma în mână. O devie uşor spre DiGeorge.

— Dacă mor, moare şi tăticu, zise el cu simplitate.

— Deej, cară-te! insistă Marasco.

— Să ştii că n-am să te uit, domnule Philip Honey Trădătorul. N-am să te uit.

— Pleacă, zise Hunter.

DiGeorge ieşi. Andrea îl urmă, cu arma îndreptată în continuare spre Hunter. După ce fata închise uşa, Marasco zise:

— Ei bine!

— Contractul e încă valabil, filosofa Hunter.

Marasco îşi umezi nervos buzele.

— Deej nu e un clovn... Nu va merge mai departe de primul grup de oameni, apoi se va întoarce cu ei.

— Dar nu-l las să plece, zise Hunter.

Se duse la uşile de sticlă care dădeau spre parc şi le descuie.

— Nu voiam ca puştoaica să fie la mijloc.

— Sper că nu e vorba de nici o greşeală, Frankie, spuse Marasco cu un ton neliniştit. Lichidarea unui *capo* nu e o treabă care se face în fiecare zi. Poate că ar fi mai bine să întrebăm mai întâi. Ca să fim siguri.

— Eşti nebun? Pe cine să întrebi?

Deschise uşile şi ieşi pe gazon. Marasco venea în urma lui.

— Pe cine a făcut contractul, Frankie!

— Nu eşti zdravăn? Cine crezi că poate să facă un contract împotriva unui *capo*? O să te duci să-i întrebi dacă nu cumva s-au răzgândit? Tu, Philip Honey?

— Ah, nu! Nu eu, Frankie, zise repede Marasco.

Hunter trase trei focuri în aer. Câţiva oameni veniră în fugă.

— Ce s-a întâmplat? strigă unul dintre ei.

— Îl cunoaşteţi pe Benny Peaceful? strigă Hunter.

— Mda! Să facă semn?

— E cazul! Vreau să fie închise porţile. Nimeni să nu mai iasă.

— Nimeni, OK! strigă omul.

După care porni în fugă spre poartă, urmat de alţi doi. Al patrulea rămase pe loc uitându-se la Hunter. Hunter ridică revolverul şi îl împuşcă.

— Hei! strigă Marasco. De ce faci asta?

Hunter se întoarse spre el încruntat.

— Aici nu mai sunt decât două feluri de oameni. Cei care

trăiesc şi cei care vor muri. Iar linia mediană este Benny Peaceful.

— Idiotul ăla? urlă Marasco nevenindu-i să creadă.

— Mda. Dreptate poetică nu? În haosul uriaş care va urma, ce e mai normal ca Benny Peaceful să-i separe elegant pe unii de alţii?

— Cum? Ce spui?

Marasco nu mai înţelegea nimic; mintea îi devenise deodată confuză.

— Nu înţeleg… ce… Dumnezeule mare! Eşti Hunter!

Şocat, Marasco se clătina căutându-şi arma.

— Exact.

Hunter îi expedie un glonţ în partea de sus a nasului. Marasco căzu pe spate; teama, angoasa şi trădarea dispărură de pe faţa lui în momentul în care fură acoperite deodată de masca morţii.

— Îmi pare rău, Philip Honey, zise Hunter.

Şi era sincer. Încărcă din nou revolverul şi porni în căutarea altor ţinte.

Dar toată lumea trăgea în toată lumea.

O echipă de gărzi, cu pistoale-mitralieră Thompson, curăţa tot ce mişca lângă poarta de la intrare. În parcare, două maşini ardeau. Tot parcul era presărat cu cadavre proaspete sau în devenire.

Hunter nu mai încercă să găsească victime, ci se concentră asupra sorţii fetei lui Deej. Nu o găsi în grădină, dar se împiedică de omul care o scăpase pe faleza de la Balboa. Julian DiGeorge zăcea ca un sac de nisip spintecat, cu măruntaiele revărsate pe pământul regatului său, doborât de propriii săi asasini. Gloanţele mari îl sfâşiaseră, dar *capo* ţinea chiar şi acum să domine situaţia, încercând să-şi pună intestinele la loc în pântece folosindu-se de degetele cu unghii bine îngrijite.

Hunter se gândi la Jim Brantzen, la Genghis şi Dolly Cann, acea femeie cu faţa calmă care nu văzuse decât o singură dată moartea. Revăzu faţa surprinsă şi chinuită de durere a lui Big Tim Braddock, şi îşi aminti de feţele ca de ceară ale părinţilor şi surori sale. Avu o clipă în faţa ochilor imaginea grotescă a oamenilor din *Death Squad,* şi se gândi la toţi mafioţii care muriseră de mâna lui…

Abia apoi îl văzu pe Julian DiGeorge, zvârcolindu-se pe pământul unui regat care nu meritase atâtea sacrificii, şi Hunter se întrebă dacă exista un lucru care merita ceva pe lumea asta. Războiul, violenţa şi moartea fuseseră tovarăşii lui fideli aproape

dintotdeauna şi, deşi se străduia, Hunter nu reuşea să găsească în toate astea nici cea mai mică aparenţă de logică.

Julian DiGeorge se uită la el cu ochi tulburi şi îi zise cu o voce sfârşită:

— Omoară-mă.

— În nici un caz, mormăi Hunter.

Se trase înapoi, îl părăsi pe muribund, reveni pe peluză şi intră în biroul lui Deej prin uşile de sticlă.

Andrea d'Agosta se afla deja acolo, zbătându-se în braţele lui Benny Peaceful, numărul doi din noul imperiu criminal al lui Frankie Lucky-Hunter. Fata avea obrajii plini de lacrimi şi îşi striga ura împotriva omului care era de vină pentru această răsturnare.

Hunter o ascultă până când fata nu mai avu suflu, apoi se întoarse spre Benny Peaceful.

— Ai făcut treabă bună. Acum du-te să cureţi urmele. Dacă apar cumva poliţaii, lucru de care mă cam îndoiesc, spune-le că Hunter a atacat vila.

— OK, Frankie.

Benny se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse de parcă i-ar fi venit un gând care nu avea prea mare importanţă.

— Ce fac, mă instalez în vilă?

— Bineînţeles, răspunse Hunter. Ia apartamentul lui Philip Honey.

Benny zâmbi şi plecă.

Hunter se uită un moment la fata care plângea, apoi se depărtă de ea, ridică receptorul telefonului şi formă numărul lui Carl Lyons.

— Îmi pare bine c-ai sunat, zise Lyons. Chiar mă gândeam să-ţi telefonez. Mi-ai cerut să mă informez despre moartea lui Charles d'Agosta. Există mai mult de o duzină de scrisori referitoare la el în dosarele unui comitet al Congresului care activează împotriva crimei organizate, toate referitoare la legăturile lui cu imperiul criminal al lui Julian DiGeorge. Lou Pena a fost omul care…

Duse telefonul până la Andrea şi îi ţinu receptorul la ureche.

— Spune-i domnului să repete.

— Repetaţi, şopti era.

După câteva secunde apucă ea însăşi receptorul.

Hunter aprinse o ţigară şi fumă în timp ce fata asculta vorbele poliţistului. Apoi Andrea îi înapoie telefonul lui Hunter, îi mulţumi, îşi aranjă hainele, părul şi ieşi din încăpere.

Hunter, cu telefonul în mână se instală în fotoliul de la biroul

lui DiGeorge.

— Ce se întâmplă acolo? îl întrebă Lyons.

Hunter era încă epuizat.

— Facem curăţenie. Spune-i lui… cum îl cheamă… ăăă… Brognola? Spune-i să uite… M-am prostit.

— Acoperirea?

Hunter suspină.

— S-a zis cu ea! Ca şi cu restul. DiGeorge e mort şi „familia” e în zdrenţe. În momentul ăsta sunt în grădină şi se omoară între ei. Îţi sugerez să trimiţi o brigadă de infanterie ca să supravegheze locul. Circul cel mare o să înceapă abia după ce vor afla ce-au făcut. Poate strângeţi ceva.

Detectivul fluieră de mirare, apoi murmură:

— Presupun că nu există nici o posibilitate de a-ţi „cârpi” acoperirea. Vreau să spun…

— Nici cea mai mică şansă. Îi putem fraieri pe imbecili din când în când dar… nu, voi lua ce găsesc în biroul lui DiGeorge şi am să-ţi trimit. Ultimul meu cadou, apoi voi dispărea rapid. Ăăă… Lyons, mulţumesc pentru tot.

— Lasă totul într-o căsuţă de bagaje şi trimite-mi cheia. Unii dintre ai noştri îţi sunt foarte recunoscători, Hunter. Din păcate, nu toţi!

— Înţeleg, zise Hunter.

Închise, luă o valijoară din sertarul de jos şi începu s-o umple cu tot felul de obiecte şi dosare care aparţinuseră răposatului Julian DiGeorge. Apoi se duse până la uşă, întoarse capul să mai privească încă o dată bârlogul mafiotului mort şi ieşi pe culoar.

O găsi pe Andrea lângă piscină, uitându-se fix la un cadavru care plutea pe apă.

— Vrei să pleci cu mine? o întrebă el.

Ea zâmbi palid.

— Unde?

Hunter dădu din umeri.

— Ce importanţă are?

Ea încuviinţă cu o mişcare a capului şi îi dădu mâna. Merseră împreună până la Mercedes, o instală, urcă şi el şi porni motorul. Merseră până la poartă. Omul căruia Hunter îi zisese Andrew Hardy se uită la el şi îi zâmbi complice. Era legat la o mână cu batistă plină de sânge. Se aplecă spre Mercedes, ajutându-se cu mâna validă.

— Frumoasă treabă, nu-i aşa, Frankie?

— Mda, răspunse Hunter. Spune-i lui Benny Peaceful că mă

ocup eu de puştoaică. Spune-i că vreau să supravegheze totul până la întoarcerea mea.

— N-ai de ce să-ţi faci griji pentru Benny Peaceful, îi răspunse omul de pază.

Hunter dădu din cap şi ambreie.

Ieşiră pe poartă şi se îndreptară în viteză spre şosea. Hunter îşi zicea că Benny Peaceful încă nu ştia cât de mult ar fi trebuit să se îngrijoreze pentru el.

Evenimentele din ziua aceea vor fi supuse unei judecăţi familiale. Hunter simţea un strop de milă pentru răzvrătiţi, dar îi trecu repede, văzându-i pe gangsteri sub adevărata lor înfăţişare, toţi nişte viitori Lou Pena. Lumea se putea lipsi foarte bine de ei.

Andrea aruncă o privire scurtă peste umăr când intrară pe drumul principal. Se înfioră şi se apropie de Hunter.

— Nu ştiu cine eşti, zise ea, dar m-ai eliberat din purgatoriu.

Hunter zâmbi.

— Să ştii că sunt două moduri de a părăsi purgatoriul.

— Pe ce drum o luăm? murmură Andrea.

Hunter nu putea să răspundă, dar cunoştea deja drumul pe care probabil că va apuca el. O viaţă în umbră într-o lume de umbre. O viaţă care nu-şi găsea adevărata dimensiune decât atunci când curgea sângele. Hunter îşi cunoştea drumul. Îşi petrecu o mână după umerii fetei şi o trase spre el.

— Ridică ochii şi uită-te spre orizont.

— Pentru ce? îl întrebă ea.

— Asta îţi va aminti că trăieşti, că viaţa continuă şi că în următorul sfert de oră se poate întâmpla orice.

Andrea suspină şi îşi aşeză capul pe umărul lui.

Ajunseră la intersecţia est-vest a drumului principal. Hunter întoarse privirea spre vest şi privi apusul de soare roşu ca sângele pe fundalul deşertului.

— Ah, nu!

Vină spre est.

— N-o să mă bag în *asta!*

Dar Exterminatorul nu avea nevoie de nici un cer roşu ca să-i amintească eventualul viitor. Chiar şi umbra lui avea culoarea sângelui. Dacă existau motive întemeiate pentru ca Mafia să-l deteste şi să-i fie teamă de Bob Hunter, atunci înseamnă că se apropia momentul în care va trebui să facă apel la toată forţa ei ca să distrugă acea ameninţare constantă care o sfida.

Pat şi Mike se aflau dincolo de viitorul orizont. În lumea

umbrelor Exterminatorului, cerul era totdeauna roşu.

Dar, deocamdată, obţinuse încă o victorie, care nu era chiar o victorie adevărată. Călătorea într-o maşină frumoasă, drumul era lung şi în braţele lui se afla o femeie frumoasă.

Andrea suspină.

— Ia-mă şi pe mine unde te duci tu.

— Nu mă urăşti?

— Tatăl meu a murit cu mult înainte de a mă naşte, Bob.

— Cum mi-ai spus?

— Îţi spun cum vrei tu, şopti ea.

Hunter suspină.

— Din moment ce nu-mi mai spui Lucky!

O sărută şi îşi dădu seama că masca lui nu era făcută decât pentru a ucide.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....7
CAPITOLUL III.....14
CAPITOLUL IV.....18
CAPITOLUL V.....24
CAPITOLUL VI.....28
CAPITOLUL VII.....32
CAPITOLUL VIII.....37
CAPITOLUL IX.....46
CAPITOLUL X.....52
CAPITOLUL XI.....58
CAPITOLUL XII.....62
CAPITOLUL XIII.....65
CAPITOLUL XIV.....71
CAPITOLUL XV.....74
CAPITOLUL XVI.....79
CAPITOLUL XVII.....85
CAPITOLUL XVIII.....91
CAPITOLUL XIX.....96
CAPITOLUL XX.....99

CAPITOLUL XXI.....102
CAPITOLUL XXII.....110
CAPITOLUL XXIII.....119
CUPRINS.....126

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter ea nu știuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter EXTERMINATORUL!

Dominat de o ură feroce EXTERMINATORUL a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde și-a instaurat regimul de crimă și corupție, Mafia va da piept cu EXTERMINATORUL.

Răzbunarea lui sună rece și necruțător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Hunter își stăpâni angoasa care îi crispa stomacul și întinse mâna spre carabina echipată cu lunetă. Prinse în vizor prima țintă și apăsă pe trăgaci. Carabina bubui și ținta dispăru din raza sa vizuală.

Întoarse arma spre mașini și goli încărcătorul. Prima mașină făcu explozie și flăcările puternice se întinseră cu rapiditate spre cea de-a doua. Cineva începu să strige tot felul de ordine și împotriva vilei se dezlănțui un potop de împușcături furioase. Hunter zâmbi, lăsă arma și alergă spre pușca mitralieră de 50 mm pentru a o fixa pe foc continuu.

EDITURA

EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-92-4